

ROČNÍK 21.

ZAŘÍ 1933.

ČÍSLO 1.

Vítám Tě...

Proč jsme pokřtěni?

Chtěl jsem vám na začátek nového ročníku ukázat obrázek zvláštního druhu; ale řekli mi, že ho nelze fotografovat. Proto vám jej aspoň popíši. Byl to obraz hlavního oltáře z chrámu francouzského města Vannes. Předek spodní části oltáře je tesán z kamene a na celé ploše je vytesána umělou rukou Poslední večeře Páně, při které Pán Ježíš řekl: „Vezměte a jezte: toto je tělo mé.“ Nad tím umělým dílem pak je do kamene vyryto stručně: „Jsme pokřtěni, abychom přijímali.“

Tak to myslel Pán Ježíš při ustanovení nejsvětější Svátosti; tak to mysleli křesťané od počátku. Tak to také myslíme my, když k vám zase přicházíme v časopisku „Pán přichází“. Proto jsme byli pokřtěni, abychom přijímali Tělo Páně v nejsvětější Svátosti. Abychom tímto přijímáním zachovávali svůj život milý Bohu. Abychom dostávali síly na překonání všech nesnází života, všech pokušení a všech nepřátel své duše. Ať je v tomto našem časopisku napsáno cokoli, co je tu psáno, všechno vědomě směřuje k tomu, aby vám učinilo nejsvětější Svátost milou, aby vás k ní vedlo, aby vás učilo lásce k Pánu Ježíši v nejsvětější Svátosti. Všichni, kteří k vám letos budou mluvit, byli by šťastni, kdybyste si zapamatovali toto heslo: „Jsme pokřtěni, abychom přijímali.“ Pak totiž byste hledali, co by vás přivedlo blíže k Pánu Ježíši ve svatostánku, a dychtivě byste hledali také ve stránkách tohoto časopisku. Naleznete vždy něco, co vás povzbudí, potěší a povede. Nechť tedy si v tomto roce dobře rozumíme!

Chtěl žalovati na Pána Ježíše.

(Františkovi Tonek.)

Bylo po svatém požehnání. Kostelník už dávno zhasil svíčky na oltáři a lidé pomalu vycházeli z kostela, jen několik jich ještě klečelo před sochou Panny Marie. Před hlavním oltářem klečel malý hoch. Svá milá modrá očka upíral k svatostánku a z jeho tváře bychom mohli vyčíst hlubokou bolest. Jeho třesoucí se rty šeptaly Božskému Spasiteli vroucí prosbu: „Ježíšku, zachraň mně tatíčka, ještě si ho neber k sobě!“ Už se stmívalo a malý František ani nepozoroval, že je v kostele už sám a že venku je už skoro tma. Jen se mu zdálo, že je tam hluboké ticho a že se mu nyní lépe modlí. Po chvílce se rozhlédl kostelem. Neviděl tam nikoho, proto začal hlasitě hovořit s P. Ježíšem.

„Podívej se, Pane Ježíši, tatíček je těžce nemocný a pan doktor pravil, že si tatíčka vezmeš k sobě. A já ho mám tak rád! Však tatíček mne má též rád. Často mně vypravoval o tobě, hrával si se mnou, a teď mně ho chceš vzít. Pravda, Pane Ježíši, že si ho ještě nevezmeš; že mně ho ještě dlouho zde necháš!“

Avšak ze svatostánku žádná odpověď. Pán Ježíš mlčel. —

František prosil naléhavěji, ano i slzy mu vytryskly z očí, když si vzpomínal, že by jeho otec mohl už umřít. A Pán Ježíš mlčel. —

František, jako nejdříve prosil, tak teď začal slibovat. „Ježíšku, zdali mne vyslyšíš, já tě budu mít velice móóóc rád. A už budu hodný, ne-

budu se nikdy rvát s kamarády — a — a — a — zkrátka budu hodný."

A Pán Ježíš i nyní mlčel — — —

A malý prosebník se slzami v očích hleděl na svatostánek a toužebně čekal odpověď. A když ji neslyšel, začal jinak mluvit s Pánem Ježíšem. Začal mu nyní hrozit: „Abys, Pane Ježíši, věděl, já to řeknu tvé matičce, nevyslyšíš-li mne!" A už odcházel k soše Panny Marie. Vtom vystoupil ze zpovědnice kněz, který byl v ní ukryt a vše slyšel, a pravil malému prosebníkovi: „Pán Ježíš tě jistě vyslyší, poněvadž mu hrozíš, že to na něho řekneš jeho Matičce, a Pán Ježíš nechce, aby se na něho žalováno. Dnes však už musíš domů, protože je tma!" František se podíval radostně na velebného pána, pak mu sklouzly oči na svatostánek a zašeptal: „Pane Ježíši, i velebný pán by to na tebe řekl!" Poté poklekl a odcházel.

*

Uplynulo pět dní. Toho dne byl František ve škole velmi veselý. Velebný pán se tomu divil, neboť měl přece František nemocného otce doma. Ptal se tedy hochů, jak je otcí. A tu přelétl úsměv radosti přes tvář malého prosebníčka, z očí vyšlehl plamen radosti a on radostně oznamuje velebnému pánovi: „Velebný pane, Pán Ježíš nechtěl, abych na něho žaloval. Báł se své Matičky a uzdravil tatičku!"

A po vyučování spěchal čiperný a hodný František k Pánu Ježíši, aby mu poděkoval a šel mu také říci, že ho má móóó rád a že už na něho nebude žalovati. Řekl mu, že se na něho těší, až k němu po prvé zavítá.

*

Milé děti, i vy jistě milujete Pána Ježíše a jeho svatou Matičku. Přednášejte své prosby k Pánu Ježíši nejdříve Panně Marii, a ta jistě vám vše u Pána Ježíše vyprosí. Pán Ježíš nic Panně Marii neodepře.

A když by vám chtěl něco odepřít, řekněte mu, že to na něho požalujete jeho Matičce, a on vás jistě vyslyší, když to bude vaší duší k prospěchu. Pán Ježíš nechce, aby se na něho žalovalo — — —

U neochvějných skály.

P. Prokop.

Snad jste už slyšely, že Řím se nazývá Věčné Město? Možná, že si myslíte, že je to pro jeho starobylost. To také, ale lepší důvod je skryt jinde. Přechal-li pohanský Řím tolik bouří, to bylo proto, že jej Pro-
zřetelnost vyvolila za budoucí střed křesťanstva. A že křesťanský Řím trval nepohnutě a stále pevně stojí, to je zase proto, že je to město vyvolené. Když tedy chcete najít, kde je pramen, oživující toto město, tož pojedte se mnou. Půjďme se spolu podívat na chrám svatého Petra.

Vstoupíme tedy na náměstí před chrámem svatého Petra. Uprostřed je obelisk 25 m vysoký, s latinským nápisem: „Zvítězil Lev z kmene Judy." Na tomto místě asi stál Circus Míximus, kdež byl umučen svatý Petr a tolik jiných křesťanů. Po obou stranách náměstí se táhne obrovské sloupoví, zdobené na vrchu sochami světců. Jdete dále. Stanete před branou velechrámu. Sice na první pohled vás to klame a zdá se

vám, že chrám není tak veliký. Ale když to srovnáte se skutečností, pak se vám objeví docela jinak. Na vrchu chrámu se cosi pohybovalo. Myslel jsem, že je to tam holub a zatím to dělník tam něco opravoval. Vstoupíte dovnitř — ach, ta délka. Než i zde byste čekali ještě více. Mého soudruha z naší vlasti to také ošálilo. Povídal, že katedrála v Kolíně nad Rýnem je jistě delší. Než jak se pak zděsil, když někde za polovinou chrámu šlápne na nějaký nápis, pohlédne a vidí: potud sahá katedrála v Kolíně. Pak mu to bylo jasno.

Milé děti, uchvátila mě velikost a mohutnost chrámu svatého Petra — ale mohu se přiznat, že na mě ještě větší dojem udělalo to množství lamp, ve dne v noci svítících. A proč? Protože dole pod nimi leží první svatý Otec, první papež, vášnivý milovník Pána Ježíše, svatý Petr. Tam dole je tedy pravý důvod věčnosti Říma. Svatý Petr je skála, a z této skály tryská nepřerušovaný tok poslušnosti papežské moci. Tam dole je ta skála, na níž stojí naše svatá Církev. A poněvadž nad hrobem svatého Petra stojí papežský stolec, neochvějně a jistě, proto i Řím těží z této jeho pevnosti — jinak by se už dávno byl sám zřítíl. Víte, kde je Petr, tam je pravá katolická Církev a tam je pravá velebná Svátost.

Když jsme tak u toho hrobu, je záhodno se zmíniti ještě o jiném místě. Svatý Petr totiž byl po svém umučení pochován v těchto místech. Ale asi ve 4. století mu hrozilo nebezpečí od nepřátel, proto jej křesťané, jakož i tělo svatého Pavla, odnesli do katakomb svatého Sebastiana. Po uplynutí asi jednoho století je zase přenesli na svá místa. Konstantin Veliký pak tam vystavěl basiliku. Na konci středověku byla zbudována nová svatyně, tak jak je nyní. Před několika roky začali františkáni kopat v katakombách svatého Sebastiana na Via Appia. A skutečně našli místo, kde byla určitý čas těla svatého Petra a Pavla. To dokazují četné nápisy na zdích, jež tam byly vyryty od poutníků. Na příklad: Petře a Pavle, orodujte za Viktora, nebo: Petře a Pavle, přimlouvejte se za mne, a mnoho jiných podobných proseb. Když jsme navštívili tyto katakomby, toužil jsem uvidět z blízka tyto hroby. A na štěstí se nám to podařilo. Otec františkán, dobráček, nám povídá: „Ačkoliv to mám zakázáno, přece udělám pro vás výjimku a pustím vás dovnitř. Ale jak dám znamení, tož honem nahoru.“ Ihned jsme tam skočili a vše si rychle prohlédli. Pak nás upozorňoval náš průvodce: „Vidíte tam ten pramen? Myslí se, že tam asi svatý Petr křtíval.“

Když jsme se pomodlili u hrobu Knížete apoštolů, dali jsme se do prohlídky chrámu. Vidíte tam moc krásných věcí uměleckých: soch, obrazů, oltářů.

V kapli nejsvětější Svátosti jsem se setkal znenadání se svým rodákem-novosvětcem, jež jsem už 5 let neviděl. Podával právě lidem svaté přijímání — u velebné Svátosti v chrámě svatého Petra jsme se shledali. Uvidíte zde oltář svatého Václava, hrob s krásnou sochou Pia X., hrob Benedikta XV., papeže míru. Kromě toho je tam pochováno ještě mnoho jiných papežů a kardinálů. Člověk se vrací obohacen nadšením křesťanským, oslněn krásou umění.

Milé děti, hleďte, aby ve vašich srdcích plály ve dne v noci lampy lásky k velebné Svátosti a oddanosti k vaší matce, Církve římskokatolické.

tolické. Jen ona stojí na skále, kterou je svatý Petr, a jen ona vám dá oprávněně nejsvětější Svátost. Jinde byste ji marně hledali, anebo byste ji nedostali právem, neboť i když se najde snad náboženství, které má také velebnou Svátost, přece to není v úmyslu Pána Ježíše, jenž založil pravou církev jen na Petrovi. A až z vás někdo přijde do Říma, pak si všimněte všeho dobře, ale hlavně se pomodlete u hrobu svatého Petra a poděkujte tam Pánu Bohu za to, že vám dal milost být v pravé církvi Kristově.

Vzpomínky z mládí.

V. Rysov.

Už je to dávno, velmi dávno, co jsem byl mladý. Mnoho jsem zapomněl, ale něco jsem přece ještě zachytil pro malé čtenáře našeho časopisu. Mám je rád a ze srdce jim přeji, že se mohou těšiti z radostného, bezstarostného dětství, že jim ještě kvete vskutku, co pro mne kvete již jen ve vzpomínkách.

Vzpomínám rád na své drahé rodiče, kteří už dlouho na hřbitově odpočívají. Jejich lásku a péči o duchovní i časné blaho mé i mých bratří a sester (bylo nás dětí osm) kéž jim Pán Bůh odplatí životem věčným.

Otec byl horníkem. Práce v dolech byla nebezpečná a namáhavá. Trvala asi 8 hodin denně. Někdy byla otci určena práce noční místo denní: Maminka říkala: „Děti, modlete se za tatínka, aby nám ho Pán Bůh chránil.“ On nám ho skutečně chránil, že se dožil sedmdesáti let, kdežto mnozí z jeho „kamarádů“ v dolech zahynuli anebo z dolů si přinesli nemoc, která jim život ukrátila.

Otec i matka byli nám příkladem zbožnosti a pracovitosti. Práce bylo mnoho, takže otec říkal: „Kdybych měl desatery ruce, všechny by měly co dělat.“ Měli jsme malé hospodářství. Když otec přišel z práce havířské domů, čekalo tu plno práce jiné. My malí, jak jsme dorůstali, pomáhali jsme rodičům při práci, každý podle svých sil.

Přišla pro mne doba, kdy mi svěřena první starost: pásť husy. Bratr František, o dvě leta starší, měl tehdy na starosti kravičky — byly dvě — a vodíval je na pastviště. V tom čase přihodilo se jednou, že otec našel ve stodole v řezance růženec. Nebyl již celý. Řezanka (na Monale se říká sečka) byla připravena ke krmení — a teď v ní kousky drátu a zrnka z růžence — bylo to leknutí, a hned potom vyšetřování, jak se ten růženec tam dostal. Tu přiznal se František ostýchavě: „Tatínku, nehněvejte se, já jsem ten růženec míval s sebou na pastvě a někde jsem jej ztratil. Modlíval jsem se na pastvě k Panence Marii, abych směl studovati.“ Zdali k tomu také dodal „abych se stal knězem“, na to se již nepamatuji. Tehdy na to rodiče nepomýšleli, aby dali Františka na studie, ale on již na studie a nejspíše už také na kněžství myslil a za to se modlil — a byl vyslyšen. Rodiče jej dali na studie, vystudoval, stal se knězem a misionářem.

Přicházejí mi na mysl vzpomínky, jak jsme byli vedeni k životu zbožnému. Chodívali jsme buď do farního kostela anebo na blízké mariánské poutní místo. Tam otec nás vodíval, dějiny poutního místa podle

obrazů vysvětloval; tam otec i matka se modlivali s námi a za nás. Představuji si oba s růžencem v rukou. Jak zbožně a vroucně konali modlitbu svatého růžence! — Doma jsme se v postní době růženec modlili společně — celá rodina. Také jsme doma hodně zpívali. Matka zpívala ráda v adventě „Z nebe posel vychází“. Vánoční písně, koledy, byly zvláště oblíbeny. Vzpomínám, jak nás otec někdy svolal, zpěvník do ruky dal a už se rozléhal po domě nábožný zpěv. Jindy zase hlaholily zpěvy vlastenecké a veselé. Otec byl hudebník a proto nás také vedl k hudbě (na housle) a k zpěvu. Oblíbené jeho písně byly: „Tážete se, proč jsem Slovan“, „Jsem Moravan, toť chloubá má“, „Otcovský dům, ach, to je ráj“.

Nejčtetnější vzpomínky mé točí se kolem doby vánoční: Jak jsme stavěli jesličky! — Město Betlem bylo veliké, mnoho domů a hradů jsme přistavěli, vystřihující a lepice je z obrázkových archů. Vzpomínám, jak jsme na Štědrý den, plni radosti, čekali na večerní pobožnost a na večeři (vždyť jsme se také přes den postili) a na vánoční nadílku: naše čepice v oknech byly plné jablíček a oříšků a fíků a nevím už, co to všechno bylo, zdánlivě maličkosti, ale pro děti radost ohromná. „Narodil se Kristus Pán“, to bylo vrcholem radosti. To nám také připomínal krásný obraz Narození Páně, zavěšený na přední stěně v naší útulné světnici.

Na Květnou neděli jsem se vždycky těšil. Otec připravil pro mne „ratolest“, vlastně svazek ratolestí, pěkně uspořádaný a barevnými stuhami ozdobený. Rovněž pro mé bratry, jenže jejich „ratolesti“ byly větší. Byl jsem spokojen se svou, protože se hodila k mé malé postavě a zdála se mi ostatně ze všech nejhezčí. Jak to bylo krásné, když scházely se děti ze všech stran ke kostelu, když stuhy na ratolestech vlály, hrajíce pestrými barvami! Jaká to byla krása v kostele a při průvodu okolo kostela! Tak jsme oslavovali vjezd Pána Ježíše do Jerusalema. Brzy potom přivábil nás Boží hrob, abychom líbali rány Spasitelovy a dali almužničku. A nastala slavnost vzkříšení, při níž se mi náramně líbila světa v oknech, do tmavého večera jasně zářící na oslavu vzkříšeného Spasitele.

Rád vzpomínám, jak se u nás konala slavnost Božího těla a jak jsme se na ni připravovali. Natrhali jsme mnoho květín a z nich se uvlily věnečky, pro každého člena rodiny jeden. Takový byl zvyk v celém kraji. Tak v ten slavný den věnečky na rukou navlečené, povznášely srdce a pobádaly ke zbožnosti při mši svaté a při průvodu Božího těla, když i květinčky s námi vzdávaly čest Kristu Králi, skrytému v nejsvětější Svátosti oltářní.

(Pokračování.)

Strýc Všudybyl vypisuje novou soutěž.

Olomoucem chválal strýc Všudybyl. Měl namířeno do kláštera dominikánů na poradu se strýčkem redaktorem, aby se domluvili na nový ročník vašeho „Pán přichází“. Cestou strýc Všudybyl přemýšlel a přemýšlel: „Což, jedno by bylo v pořádku, pojedeme dále na pout! Ale horší věc, že jsem dětem slíbil novou soutěž. Uvidíme, snad nám ještě svítne, než půjdeme z rady.“

A tu najednou uviděl jsem na zemi ležet několik kousků papíru. Kdepak strýc Všudybyl a nechat kus potištěného papíru jenom tak bez povšimnutí. Hned se shýbnul a dívá se, co je na papíře. Bylo tam deset obrázků. Strýc Všudybyl je zastrčil do kapsy, že je prohlédne až u strýčka redaktora. Sotva se usadil, hned se dal do prohlížení. Bylo to deset obrázků, které měly vzhled obrázků z biblického dějepisu, ale nebylo u nich napsáno ani slovíčka. Pěkné byly, strýci Všudybylovi se líbily, a hned se jimi pochlubil. Povídá strýček redaktor: „Co jsou vám, strýče Všudybyle, obrázky beze slov?“ — Na to zase strýc Všudybyl: „Zatím je hlavní obrázek, slova už se najdou. A řeknu vám, že naši mali čtenáši „Pán přichází“ dovedou ke každému z těchto obrázků napsati pěkná slova.“ — „No dobře, když myslíte, tak je dejte do „Pán přichází“ a vypište soutěž na nejlepší vysvětlení k vašim obrázkům.“

Poslušnost je velmi pěkná ctnost a proto strýc Všudybyl vypisuje hned na začátku roku soutěž na napsání nejkrásnějšího vysvětlení k obrázku z biblických dějin.

Soutěž má tyto podmínky:

1. V každém čísle letošního ročníku bude jeden z obrázků a úkolem soutěžících bude napsati jak nejkrásněji dovedou, který biblický příběh obrázek představuje a jaké poučení pro život si z příběhu máme vybrati;

2. soutěžiti můžete na všechny obrázky, na několik nebo jen na jeden;

3. za zlepšení soutěžního článku bude platiti, když některý ze soutěžníků nakreslí nebo namaluje podle malého obrázku větší obrázek;

4. každý, kdo chce dosáhnouti v soutěži ceny, musí získati nejméně jednoho nového odběratele „Pán přichází“, kolik kdo získá odběratel, tolikrát bude zařazen do soutěže;

5. jest dovoleno poprositi důstojného pana katechetu nebo doma rodiče o vysvětlení a o radu, ale není dovoleno, aby někdo soutěžníkům doslova napověděl, co a jak mají napsat. Taková práce by byla vyloučena ze soutěže, je to poznat.

Ceny jsou stanoveny takto:

I. cena v hodnotě 100 Kč pro soutěžníky na nejlepší vysvětlení ke všem desíti obrázkům;

I. cena v hodnotě 80 Kč pro soutěžníky na nejlepší vysvětlení k jednomu nebo několika — ale ne všem desíti — obrázkům;

I. mimořádná cena v ceně 50 Kč pro toho, kdo získá nejvíce nových odběratel;

I. mimořádná cena v hodnotě 30 Kč pro toho, kdo nakreslí nebo namaluje nejkrásnější obrázek;

dvě II. ceny v hodnotě po 50 Kč (jedna pro soutěž na všech deset, jedna pro soutěž na méně než deset obrázků);

dvě mimořádné II. ceny v hodnotě 20 Kč pro druhého počtem nově získaných odběratel, v hodnotě 10 Kč pro druhý nejkrásnější obrázek;

dvě III. ceny v hodnotě po 30 Kč;

dvě IV. ceny v hodnotě po 20 Kč;

dvě V. ceny v hodnotě po 10 Kč.

Jako obvykle bude každý soutěžník odměněn vhodným dárečkem podle počtu nově získaných odběratel a podle toho, jak pěkné vysvětlení napíše nebo jak pěkný obrázek nakreslí. Ceny se vyplátí v knihách pro mládež, v obrazích a v předmětech náboženských; kteří napíší, mohou dostati i školní potřeby.

Jest však nutno: 1. psáti na slušný list papíru (ne na ceduličky z notýsku nebo z novinových okrajů), jen po jedné straně a úhledně;

2. míti zaplacenou předplatně na letošní ročník „Pán přichází“, to znamená, že každý soutěžník musí také býti odběratelem časopisu „Pán přichází“; proto k prvnímu soutěžnímu dopisu jest nutno přiložiti potvrzení od důstojného pana nebo od osoby, u níž „Pán přichází“ odebírá, že jsi odběratelem, že máš zaplacené předplatné a že získal nového odběratele, jehož jméno v potvrzení bude uvedeno.

Aby byl v soutěži jakýsi pořádek, stanoví se lhůta pro poslání soutěžních prací

vždy do vyjití následujícího čísla „Pán přichází“; tedy na př.: vysvětlení obrázku z 1. čísla musí být odesláno nejpozději 30. září, z čísla 3. nejpozději do 30. listopadu atd. Na dopis napište adresu: Matice cyrilometodějská, Olomouc, Wilsonovo náměstí 16.

Dobu rozdělování cen určí svým časem strýček redaktor.

Tak, milé děti, už víte všechno, a nyní zbývá jen dát se do práce. S chutí do toho a překvapte strýce Všudybyla.

Co je u nás nového.

(Dopis z Libějovic.)

Posíláme Vám, všem milým čtenářům a čtenářkám časopisu „Pán přichází“ srdečný pozdrav. Máme pro Vás nové zprávy o naší jednotě „Dětství“. Začneme s tím, co považujeme za nejkrásnější. Je to adorační pobožnost, kterou „Dětství“ konalo ve farním chrámu Páně v Chelčicích dne 5. února (1933). Je nás členů a členek „Dětství“ přes 200. Nemohli jsme tedy všichni být v počtu „vyvolených“, kteří přes den u samého oltáře klečeli před vystavenou velebnou Svátostí — adorovali — dva a dva spolu, jak byli na rozvrhu napsáni. Kteří se přihlásili nejdřív, byli napsáni; ostatní si to mohou vynahradit u Božího hrobu na Velký pátek a Bílou sobotu. Ostatně jsme si to již tehdy nahradili tím, že jsme přišli velmi čteně, v zástupech, do kostela na mši svatou i na odpolední služby Boží a klečeli jsme, třebaš ne u oltáře samého, přece jenom blízko. Jistě jsme způsobili radost Pánu Ježíši, ukázali jsme mu, jak jej máme rádi. On nás k sobě zve laskavými slovy: „Pojďte ke mně všichni...“ A v ten den, 5. února, bylo to pozvání zvláště srdečné, svátostný Spasitel vyšel takřka nám naproti, a my jsme ochotně uposlechlí jeho pozvání. Jak nás blažila před vystavenou velebnou Svátostí myšlenka: Ježíšek nás má rád a my jeho! Ale ještě jsme Vám nevysvětlili, jak k tomu došlo, že nám byl připraven tak radostný den.

To je tedy tak. — Každý farní kostel v naší diecési dočká se jednou za rok takové slavnosti: Přes den je výstava nejsvětější Svátosti. Říkáme tomu osadní svátek. Naše farní osada má ten svátek vždy 5. února. Letos to připadlo na neděli a bylo to tedy zvláště slavné. Tolik lidí — a zvláště tolik dětí! Rádi bychom Vám popsali aspoň závěreční pobožnost.

(Pokračování.)

1. obrázek naší soutěže.

MAŘENCINA MODLITBIČKA

Ježíšku malický — vítám Tě do srdce — útulné celičky. — Vím, že rád zde spočíváš, — a radost z čisté duše máš. — Vítán buď, Ježíšku, — kterého srdce mě miluje, — a ještě jednou hříchů svých lituje. — Buď zdrav, nejdražší poklade — Ježíšku můj, — Ty vždy a sám, — při mně stůj!

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík.

Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 21.

ŘÍJEN 1933.

ČÍSLO 2.

Každý den růženec.

Tak každý den růženec.

Fr. Jakub.

„Františku, vstávej, už musíš brzy jet do školy!“ tak budila maminka svého miláčka. „Ach, už?“ ozval se malý student, „hned, jen se ještě protáhnu,“ ale ani neměl času se protáhnout, neboť ihned zase usnul. Ale za chvíliku opět zde byla maminka a snažila se vzbudit malého ospalce. „Vstaň už, pomodlíme se dnes, teď ráno, růženec, aby nás P. Maria vždy chránila!“ navrhovala matka.

Františkovi se to moc nelíbilo, že už musí vstát, ale přece se přemohl, vyskočil z postele, umyl se, pomodlil se ranní modlitbu a pak s maminkou se pomodlil sv. růženec. Potom posnídal, vzal své knihy, dal „s Bohem“ mamince a utíkal k autobusu, jenž měl zavést studenty do školy v sousedním městě. Byla tehdy zima. Vítr zlostně fičel, sníh nepříjemně vrzal pod nohama chodců. Autobus se pomalu plnil a v určenou hodinu odjížděl. S počátku se jelo dobře. Dále však — k městu — byla silnice hladší a hladší; a k tomu všemu bylo to s kopce. Auto klouzalo od příkopu k příkopu, až najednou se prudce stočilo a katastrofa byla hotova. Auto převrhnuto, lidé zděšení a mnozí, téměř všichni, zmrzačení. Ten měl zlomená žebra, onen ruce, onen zas nohu... A František? Ač dopadl hlavou na zem, přece se mu téměř nic nestalo. Jen malá modřina na tváři, jinak nic. Ihned si vzpomněl na ranní sv. růženec a na slova maminky: „Pomodlíme se růženec, aby nás Panna Maria chránila,“ a dodal: „a skutečně zachránila.“

Je teď říjen, měsíc P. Marie růžencové. Víte, drahé děti, jak P. Marii je růženec milý. Modlete se tedy často sv. růženec! Poslyšte ještě, co jsem kdesi četl. V jednom německém klášteře žil starý, zbožný bratr, jehož matka žila v Americe. Bylo jí už přes devadesát let a jemu asi 70. Matička posílala svému synu dopisy plné něžnosti mateřské lásky. Jak vždy bratr zájásal, když obdržel dopis od matky!! Když četl řádky, psané rukou matčinou, v nichž mu oznamovala, že na něho vzpomíná, za něho se modlí a dává mu mateřské pozhřebání, tu vždy řinuly se z očí dobrého starce slzy. Když dočetl, políbil dopis psaný rukou milované matky a tento polibek byl jediným darem, jenž platil ustarané matičce daleko za mořem... A teď se podívejme na něco podobného. Panna Maria je nám matkou; i ona bydlí daleko — v nebi, ale její láska zůstává vždy u nás. A když čteme nebo slyšíme něco o P. Marii, to je jako dopis od ní. Ale my jí můžeme dát i dar. Můžeme jí dát věnec růží, uvitý z modliteb — s v. r ů ž e n e c. Když onen bratr tak si vážil dopisu pozemské matky, proč bychom si nevážili odkazu P. Marie, její nejoblíbenější modlitby sv. růžence? Ať neuplyne v měsíci říjnu den, abyste se nepomodlily, drahé děti, sv. růženec!

Rozbitý strom.

Fr. Jiří.

„V jedné zahradě v Mnichově roztrhl blesk strom, ale kříž, jenž na něm visel, zůstal neporušený.“ Strom se rozštípl, a veliká tříška s kří-

žem zůstala státi. Tuto kratičkou zprávu uveřejnily německé noviny s obrázkem.

Kdybychom vzali obrázek a šli od člověka k člověku a ptali se, jak se to stalo a proč se to stalo, každý by řekl něco jiného, podle toho, jaké má kdo srdce. Neboť na světě je mnoho lidí, každý má své srdce a každý je má nějak nemocné: Jeden nechce vidět Pána Boha — jiný vidí, ale nechce o tom mluvit, jiný zase nechce slyšet. A jiní jinak. Pro to je nejlépe se neptát nikoho a sám se zamyslit nad sebou, nad vlastním životem. A potom se poklonit Pánu Bohu a poděkovat za vše, co najdeme.

Snad by se dal nad tím obrázkem poslouchat příběh, který by zněl jako pohádka, kdyby v něm nebylo tolik bolesti, bojů, zklamání a nakonec tolik světla a radosti. Ale stalo se to skutečně a bylo to asi takto:

V chudické rodině se narodilo dítě, už několikáté. Rodiče měli radost, že přišel na svět nový člověk, děti se radovaly, že dostaly nového bratříčka. Co říkali lidé, o to se nestarali. Na křtu sv. mu dali jméno Květoslav, a že byl maličký a že ho měli rádi, říkali mu Květek. Rostl a dospíval jako každý jiný chlapec, až měl asi 14 let. Tehdy se stala hořká věc: otec byl obyčejný řemeslník, ale získal si soukromou píli vzdělání, které mu umožnilo cestu k lehčímu životu pro celou rodinu. Po dlouhém shánění dostal místo a jel se představit. Cestou se však nachladil a zemřel, stár asi 33 let. Matce zůstala jen bída, devět dětí a důvěra v dobrého Boha. A tato ji vedla a sílila; říkala to aspoň stále, i později, kdy děti buď dospěly nebo umřely, a neměla důvodu, aby lhala.

Když měl Květek asi patnáct let, kráčel jednou po zelené louce a díval se na krásy okolo sebe. A najednou poznal v tom všem Boha. Svědčilo o něm krásné modré nebe nad Květkem, cesta vedle louky, kopce na obzoru, šplouchání potůčku, hladina studánky, skřivánek nad ornici a tolik — tolik něžných květin u jeho nohou v živém lučním kožichu. Ač bylo na oko všechno jako jindy, všechno jako by ožilo a mluvilo: „Blázínku, jak jsi mohl myslet, že rosteme jen tak — z hlíny a z vody — z ničeho do ničeho?“

A Květek nemohl než říci: „Skutečně; jak jsem byl slepý!“ Neboť jasně pochopil, že vše je od Pána Boha, i on sám. Usedl do květů a světlo v duši mu rostlo a rostlo. Přemýšlel: „Bůh ví vše. Ví, budu-li dobrý či zlý; ale je divné, jak mohu býti zlý, když Pán Bůh je dobrý? To ještě totiž nevěděl, že lidé se stávají zlými vlastní vinou a to jsou ty nemoce srdcí. Ale tehdy neměl kdo říci Květkovi pravdu. Maminka měla mnoho starostí a důstojnému pánu se ostýchal svěřit. Nebylo to moudré. Zůstal tak sám se svou nejistotou a pochybností i tma v jeho duši vyrůstala stále více. Byl jako mladý stromek, zmítaný prvními nárazy bouře, která vystupovala na obzoru. A blesk uhořel, když Květek odpadl od katolické víry. Byl tehdy se studiem skoro hotov. A stále ještě hledal odpověď na mučivé otázky, které se mu množily v duši od onoho patnáctého roku. Hledal po špatných cestách a zabloudil. Pročetl knihy různých nevěreckých filosofů, ale nenašel v nich pravdy a nakonec klesl tak, že si myslel, že člověk není nic než zvíře a že je tu jen proto,

aby se měl dobře. Tehdy bylo Květoslavovo nitro jako ten roztříštěný strom na onom obrázku. Zdálo se, že je konec se vším. Ale pomaličku poznával, že je v člověku něco víc, že má rozum, vůli a duši. Myslil si, že cílem člověkovým je povznést národ a počal pracovati pro národ. Především tak, že se chtěl stát sám dobrým Čechem. Pracoval, pracoval, ale najednou poznal, že nejen Čech je člověkem, nýbrž i Němec a Maďar a ostatní — a domníval se, že cílem lidským je pracovati pro celé lidstvo. Pracoval tedy.

Ale: lidé umírají, a kam to jdou? — Stal se spiritistou (t. j. věřil, že lidé mohou zavolat ty, kteří už odešli s tohoto světa, aby jim řekli různé věci). Byl jím sedm let a pomalu uvěřil, že člověk má skutečně nesmrtelnou duši. Jak žije po smrti, a kde, o tom učí náboženství. Proto se obrátil Květek k různým náboženstvím a zase hledal pravdu. Hledal u protestantů, u Českých bratrů, v Ymce a jinde, ale všude mu zůstávalo v srdci ještě kus prázdného místa. A on si přece pamatoval, že Pán Ježíš řekl: „Milovati budeš Pána Boha svého celou svou duší, celým srdcem, celou myslí a ze všech svých sil.“ Na krušné pouti evangelickými sektami poznal nejasně obraz Pána Ježíše — Ukřižovaného. Vrával se mu do srdce, rostl tam a jasněl. Květek se musil k němu stále vracet, a když tak jednou o něm uvažoval, našel v Písmě svatém slova: „Neboj se — Já jsem tě vykoupil za cenu velikou — můj jsi ty.“ A strach skutečně zmizel z jeho duše; bylo mu, jako by někdo smazal hříchy jeho dosavadního života, jako by měl teprve patnáct let, jako by seděl zase na zelené louce jako tehdy, kdy všechno mu svědčilo o Bohu.

Poznal, že Pán Ježíš Ukřižovaný je všechno a že má pro nás všechno. Že náboženství není jen několik naučených vět, nýbrž že člověk je tehdy zbožný, když věří, že je dítětem Božím a má srdce plné jistoty o věčném životě a plné radosti z něho.

A tehdy se Květkova duše podobala ještě stromu, který roztříštil blesk, ale část toho stromu zbyla neporušena a na ní visel kříž s obrazem Pána Ježíše. Ale stalo se ještě víc. Rozbitý strom odklidili, pahýl se zazelenal a rostl k novému životu. A tak i duše Květkova ožila, i každého jiného ožije, kdo prožil něco takového jako on. Neboť u Pána Boha není nemožná žádná věc a má nás nevýslovně rád. Nevěříš? Podívej se na kříž!

Divný sen . . . o pravdě.

Milé děti! Zajisté jste si dobře odpočinuly v prázdninách. Pán Bůh vám dopřál krásného léta. Bylo opravdu pěkné počasí. Nyní jen s chutí do práce, do učení, ať to dopadne ještě lépe než vloni . . . „Pán přichází“ též přichází k vám, aby vás i letos pobavil a poučil. Než nezapomeňte, že i vy máte vůči němu malou povinnost. Abyste to lépe pochopili, povím vám, co se snívalo vašemu strýci II. Červotoči, když o prázdninách odpočíval v krásném jedlovém lese u Panny Marie svatokopecké, kde denně mýslíval na vás ve svých modlitbách.

Zdalo se mi, že jsem v pekle. Satan shromáždil právě kolem sebe své poddané, aby mu hlásili, k jakým výsledkům se dopracovali. (To by jste měly, milé děti, slyšet! Když se vy jeden druhému vychloubáte, je to jen slabé napodobení čertů — ale přece jen napodobení!) Jeden čertík se vychloubal, že řídil pronásledování křesťanů v Mexiku, jiný Číňan ve Španělsku. Třetí pobouřil proti sobě dva velké národy, byli to Číňané a Japonci. Třetí svedl kněze k založení nové církve (čechoslováků), jenž pak svedl sta a sta jiných lidí k odpadu od pravé víry. Jiný provedl organisaci bezbožných Rusů a dokázal, že sta a sta kostelů bylo zbořeno. Jiný zase svedl vůdce státu k zednářům a ti pak vynášeli zákony proti víře katolické . . . A tak to šlo až do konce. Naposled se ptá kníže pekel malého čertíka, od hlavy až k patě postříkaného inkoustem a tiskařskou černí. „Cos ty udělal dobrého?“ On se usmál a řekl: „Kníže! Já jsem pomáhal všem těm, kteří přede mnou hlásili své výsledky. Věděl jsem, že bez mé pomoci ničeho by nemohli dosíci.“ Čerti, kteří se obávali o svou slávu, křičeli jako jedním hlasem: „Co bys ty mohl udělat, vždyť jsme tě ani neviděli!“ — „Máte pravdu,“ řekl malý diblík, „poněvadž jsem seděl celý den v tiskárně a v milionech výtisků hlásal světu vaše záměry . . .“ — To se knížeť pekel tak zalíbilo, že mu přirkl první cenu.

Sen se změnil. Byl jsem v nebi. V tom okamžiku stál před Božím trůnem anděl katolického tisku, dotrhaný, až na smrt unavený. „Proč jsi nepřišel před mou velebnost v slavnostním rouchu?“ — ptá se jej Tvůrce. „Odpusť mi, Bože,“ dí anděl, vrhaje se na svou tvář před Boží velebností, „ale zchudl jsem!“ — „Což, křesťané ti nepomáhali?“ — „Ne“ — odpovídal anděl, „raději dávali své peníze na čertovy výplody, kupovali knihy, noviny, diktované ďáblem, než moje noviny a knihy. Za čertové věci platili hned, mne však odbyli s prázdnem, anebo řekli jen „Pán Bůh zaplat!“

Probudil jsem se ze sna a spěchal se za vás pomodlití, abyste k těmto nepatřily a abyste co nejdříve zaslaly předplatné na „Pán přichází“. A ještě něco dodám. Letos, jak dobře víte, je milostivé léto. K svatému Otci přicházejí do Říma návštěvy. Byli u něj též zástupci katolického tisku. Svatý Otec posílá na jejich prosbu všem „předplatitelům“ dobrého tisku své apoštolské požehnání. Ovšem neplatí to těm, kdož to odbývají pouhým Pán Bůh zaplat, ba ani těm, kdož své předplatné zasílají po roce, nebo ještě později . . . Kdo si z vás získá požehnání svatého Otce? Pozdravuje vás váš . . .

strýc II. Červotoč.

Vzpomínky z mládí.

V. Rysov.

Pokračování.

Ještě jednou přišla doba květin, to když se blížil svátek Nanebevzetí Panny Marie. Uvila se jedna veliká kytice a s tou šla matka do chrámu Páně. Kytice, které matky do kostela přinesly, byly posvěceny a v domácnostech pak jako posvátná věc opatrovány. Později vypravovala mi jedna hospodyně, jak u nich hořelo, oheň se šířil od souseda a vnikal již oknem do světnice, tam však se zarazil, takže světnice uvnitř nevy-

hořela. V okně byla kytice od svátku Nanebevzetí Panny Marie, i přičítáno to bylo zbožně milostivému příspěví Rodičky Boží, že oheň oknem vnikající dále nepostoupil, než právě ke zmíněné kytici.

Vzpomněl jsem některých slavností církevního roku. Připojím vzpomínku na slavnosti rodinné: jmeniny otce a matky. Již dlouho jsme se připravovali. Všecko se chovalo v tajnosti. Každý z nás uměl nějaké přání. Dokud jsme byli malí a neuměli si přání složit sami, posloužil nám gratulant, tam bylo tištěných přání dost. Přišla slavnostní chvíle, kdy se mělo gratulovat. Otec seděl na židli, my jsme předstupovali podle stáří, já maličký naposled. Nejmladší bratříček po mně gratuloval krátce, zdá se mi, že říkal: „Já maličký poupě . . .“ Mne tatínek zvlášť pohladil, když jsem doříkal své dosti dlouhé přání. Všem děkoval, byl dojat až k slzám. Podobně to bývalo, když měla svátek maminka. Když mi bylo 14 let, rozloučil jsem se s domovem a rodičům k jmeninám už jsem nemohl přátí ústně, nýbrž jen písemně. To jsem plnil svědomitě rok co rok a vkládal jsem do psaní svatý obrázek, a to, možno-li, hodně pěkný, i hedvábný.

Ale to již předbím. Vráťím se ve vzpomínkách opět do otcovského domu. Povím něco o svém otci. Zaslouhoval by, aby dovednější ruka, nežli je má, psala o něm, o jeho dobrých vlastnostech, zvláště o jeho lásce k nám dětem, o jeho pečlivosti a obětavosti . . . Jak se staral, aby nám zajistil dobrou budoucnost! Z pěti synů dal čtyři vystudovat a jen jednoho si nechal doma, aby po něm převzal malé hospodářství. Jaká to obětavost při jeho chudobě, při hornickém zaměstnání! „Jen abyste vy byli šťastní,“ říkával, a na sebe takřka zapomínal.

Lásku spojoval s rozumnou přísností. Odmlouvati jsme nesměli. Proti rozkazům něco namítnouti jsme si netroufali. Otec řekl: „Půjdeš, uděláš to a to . . .“ a provázel svůj rozkaz takovým pohledem, že námitka, kterou jsme snad chtěli vysloviti, umřela nám takřka na jazyku. Při všem zamýšlel otec jen naše dobro, i když nás káral a trestal. Trestal jen, když jsme zaslouhovali. Ale pro věc, za kterou jsme nemohli, jako na příklad, když někdo rozbil talíř, sklenici a něco podobného, což se lehkostane beze vší viny, to jsme trestáni nebyli. Pamatuji se dobře, co jsem jednou provedl a co jsem zbytečně vystál strachu. Ve světnici se „poklízelo“. Všechn nábytek a všechno nádobí vyneslo se pryč, aby světnice byla docela prázdná a mohla býti znovu vybilena a důkladně vymyta. Mísy, talíře, hrnky, sklenice a všechny podobné křehké věci byly opatrně složeny do nůše a odneseny do komory. Nevím už, zdali jsem byl poslán pro chléb, který byl v komoře v jakési horní polici, anebo jsem něco jiného v polici hledal, zkrátka, bočník chleba vyklouzl mi z rukou — zdá se mi, že už nebyl celý, ale i tak ještě hodně vážil — a spadl přímo do nůše s nádobím. Prudký náraz, řinčení skla, okamžitá představa celé hrozné pohromy v nůši tak mne polekala, že bych byl také málem letěl za bočníkem stejnou cestou, a pak by byl sotva který kousek nádobí zůstal celý. Na štěstí jsem nespádl, ale přece bylo střepů dost a dost. Co teď? Jak to dopadne? Šťastně to dopadlo. Pověděl jsem upřímně, jaká mne stihla nehoda, a prošlo to bez trestu.

(Pokračování.)

O soutěži strýčka Všudybyla.

Soutěž, vypsaná v 1. čísle letošního ročníku „Pán přichází“, chytla do živého, již závodníci posílají dopisy. Ale nepochopili všichni, jak mají soutěžit, ani nedbají všech podmínek. Proto pamatujte: 1. musí každý mít potvrzeno, že zaplatil předplatné, 2. musí uvést, kterého nového odběratele získal a zároveň označí, kde nový odběratel „Pán přichází“ odbírá nebo zda mu jej máme posílat přímo z Olomouce; 3. strýčkovi Všudybylovi nestačí, když někdo napíše zkratka: „Obrázek představuje, jak Pán Bůh vyhnal první rodiče z ráje.“ Strýček Všudybyl chce, a b y k a ž d ý s o u t ě ž n í k v y l í č i l p ř í b ě h, z e k t e r é h o j e s t o b r á z e k v z a t. Abyste viděly, milé děti, kudy a jak na to, přečtete si článku „Smutná cesta“; tak asi měl vypadat dopis o prvním soutěžním obrázku.

Nyní, doufám, bude každému z vás jasno, jak si zajistit naději na jistou výhru v soutěži, a tak s chutí do toho. Na vaše dopisy se těší
váš strýc Všudybyl.

Smutná cesta.

Prvním lidem v ráji skončila radost a blaženost. Dali se svěsti dáb-lem a jedli ovoce se zapověděného stromu. Nepomohlo ukrývání, nepomohly výmluvy: Pán Bůh věděl, co Adam a Eva provedli, že neposlechli, že je zlákala pýcha, že chtěli být jako Bůh. Pýcha předchází pád. Za prvotný hřích následoval první trest. Jako první hřích byl veliký, tak i první trest. Zlořečil Hospodin hadovi: „Že jsi to učinil, budeš zlořečen. Nepřátelství stanovím mezi tebou a ŽENOU, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím. Ona rozdrtí hlavu tvou.“ Evě pravil Bůh: „Mnoho budeš s dětmi trpět a muž bude pánem tvým.“ Adama opět stihlo jiné zlořečení: „Země ti bude zlořečena; trní a hloží ti bude rodit. V potu tváře budeš jíst chléb, dokud se zas nevrátíš do země. Ano: prach jsi a v prach se vrátíš!“ Potom Hospodin oděl první lidi do zvířecích kůží a následoval další trest: Pán Bůh vypověděl první lidi z ráje a aby se nemohli vrátit, postavil před rájem anděly s plamenným mečem, a ti hlídali cestu ke stromu života. — Tak skončilo veliké štěstí prvních rodičů a všech lidí. Za hřích dodnes lidé platí rájem Pánu Bohu nejvyššímu, hříchem ztratí člověk ráj v srdci i ráj na věč-ku nejvyššímu, hříchem ztratí člověk ráj v srdci i ráj na věč-nosti. A nebylo by návratu, kdyby Pán Bůh nebyl nejvyšší milosrdným, neboť trestá, ale také odpouští kajícímu srdci. Slitoval se nad lidským pokolením a poslal Syna svého, Pána Ježíše, aby svou smrtí lidi vykoupil a aby jim znovu otevřel bránu věčného ráje. A nyní záleží jen na každém z nás: za žádnou cenu nezhřeším, abych ráje neztratil. A kdyby mne snad potkalo neštěstí hříchu, půjdu před Boží spravedlnost, sám požaluji na sebe ve svátosti pokání a pro zásluhy Pána Ježíše a za cenu upřímné lítosti a opravdového polepšení si vyprosím Boží smilování a odpuštění.

Co je u nás nového.

(Dopis z Libějovic.)

Pokračování.

Ještě bychom Vám rádi vypravovali o pouti do Skočic, kterou jsme podnikli na 6 vozech dne 10. července 1932. Ale bojíme se, že vám to nebude nic nového, protože již jsme Vám jednou popisovali takovou pout z roku 1931. Máme začít? Začneme. Uvidíte, že to nebylo stejné. Již v tom je rozdíl, že nás bylo tentokrát více, než po první. Můžete počítati na každý vůz, žebrník, 25 osob, znásobte to šesti a máte 150. Mezi dětmi bylo též trochu dospělých. Mši sv. byli jsme přítomni před odjezdem v Libějovicích v 7 hodin. Potom se jelo. A byl to dlouhý průvod a rachot veliký, jako když jedou dělostřelci. A bylo to veselé a též nábožné. Veselé, protože se tak rádi vozíme. Nábožné, protože jsme chvílemi zpívali nábožné písně.

Přijeli jsme do Skočic. Seřadili jsme se v průvod a za zpěvu mariánských písní vešli jsme do poutního chrámu Páně. Byla pobožnost s krátkým kázáním. Přišli také malí poutníci, hoši i dívky, z Bilska (u Bavorova). Vele důstojný pan farář jejich přivedl je do Skočic v tentýž den, kdy jsme přijeli my. Tak to bylo předem umluveno. Ze jsme byli přes poledne veselí a s chutí pojídali ze zásob s sebou přivezených, rozumí se samo sebou. A jak nám chutnala vodička z děkanské studně, zvláště když jsme ji sladili medem, z děkanství darovaným.

(Pokračování.)

Vaše srdce se potěší novou sbírkou povídek z misijních krajů od Boh. Jesnického „Za hvězdou“, která právě počala vycházeti v sešitech Rané setby. Ranou setbu vydává naklad. Universum v Praze, na rok stojí 15 Kč. Tamtéž vyšel pro katolické školáky velmi pěkný Malý kalendář 1934, který vás pobaví a o mnohých zájmech věcech poučí. Bude se vám jistě líbit po každé stránce. Stojí jen 4 Kč.

Víte, že nový obrázkový katechismus, který máte téměř všichni jako pěknou učebnici, vyšel rovněž v Matici cyrilometodějské v Olomouci? Jenom obětavosti Matice cyrilometodějské, která podporuje katol. školy a katol. vychovatelství, bylo umožněno, aby katechismus byl tak laciný a aby mnoho chudých dětí mohlo dostati katechismus vypůjčiti ze školních knihoven. Projevte Matici CM vděčnost a zaproste rodiče, aby vám katechismus objednali v Matici cyrilometodějské v Olomouci; Matice vám může poslati i Prvouku a Biblický dějepis za stejné peníze jako kdo jiný.

Upozorněte své rodiče, že Matice cyrilometodějská pro vás vydává Pán přichází a pro rodiče pěkné kalendáře, v nichž najdou hojnost pěkných i poučných článků a velikou kroniku světa v obrazech. Kalendáře Matice cyrilometodějské jsou laciné a to v různých cenách: 6, 12 a 18 Kč, vázané stojí kterýkoli o 2 Kč více. Kalendáře si mohou rodiče objednat v Matici cyrilometodějské, Olomouc, Wilsonovo nám. 16.

2. obrázek naší soutěže.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 21.

LISTOPAD 1933.

ČÍSLO 3.

Chce do nebe.

Ruská pověst.

Br. Jiří O. P.

Ta pověst se hodí k obrázku. Kající duše přišla k bráně nebe, na které se tolik těšila; padá pokorně v koutku na kolena před Pánem Ježíšem, jehož měla ráda. Až přečtete, modlete se za duše v očistci, aby brzo přišly do nebe a přimlouvaly se za vás.

Vyprávěl tatínek malé Lidušky, když se za dlouho vrátil ze zajetí.

Daleko na východě je široká, rovinná země a skoro uprostřed ní leží veliké město. Lidé tam žijí dobří i zlí. Stalo se, že zlí ponížili a urazili dobré a stali se jejich vládci. (Zlý je ten, kdo nemiluje Boha, a proto také ani bližního, neboť každý člověk je obrazem Božím. Je to jasné: Když mám rád maminku, je mi drahý i její obrázek; a když máš zlost na sousedovic Pepíka, roztrhal bys i jeho obrázek; to bys byl ovšem i ty zlým člověkem.) Ti zlí tedy se zmocnili vlády a málem už udělali všechny, i dobré, podle svého srdce. Chlapci se již nejmenovali ani Frantík ani Pepík ani Tonda; každý dostal číslo, a to bylo jeho jméno. Zapomínalo se na Boha a na to, čím vlastně člověk je. Všecko bylo smutné, třebaže každý dostal ve svůj čas kus chleba a jiné věci, neboť žádné číslo nemělo nic svého, vše bylo společné.

Stalo se však, že se jednou ráno číslo 28 A podívalo podivnou náhodou do svého srdce a našlo tam obrázek, který měl neobyčejné kouzlo a sladkou krásu. Takovou krásu, že si číslo 28 A ten obrázek zamilovalo; vidělo jej před sebou stále, kochalo se jím; a když bylo samo ve svém koutku (bydlili pohromadě), dívalo se naň s láskou a touhou. S touhou, aby bylo také takové jako ten obrázek v jeho srdci. Při tom se najednou začalo usmívat a již nemohlo přestat. A to byl kámen úrazu, protože ti lidé, kteří zapomněli na dobrého Boha, nemohli se již dávno usmívat. Protože jediná radost je z Boha.

Číslo 28 A se stal obrázek v srdci vším: nechodilo do zábav, do schůzí, v továrně bylo jako bez ducha, a toto vše byla jediná věc, která se v onom velikém městě trestala. Nepomohlo první napomenutí ani druhé ani třetí. Přestali mu dávat chléb. Číslo 28 A umíralo hladem, ale dívat se na obrázek nepřestalo, ani jeho úsměv nezmizel. A číslo 28 A umřelo hladem, ale úsměv na rtech zůstal.

Uklízeči mrtvol našli ten úsměv; oči mělo otevřeny, jako by hledělo na něco, s čeho nelze spustit zraku. Zavázali mu je šátkem. Ruku mělo pevně na srdci, a když mu ji násilně strhli, uviděli i oni onen tajemný obraz a pod ním slovo: B ů h. Uklízeči se zahleděli ihned do svých srdcí, zda tam též není takový obraz (neboť byl velmi sladký) a našli jej také. Začalo se o tom šeptat, neboť hlasitě se o Bohu nesmělo v té velké říši mluvit, a kdo byl ještě z minulosti dobrý, hledal v srdci Boha. Zlí začali tuto věc trestat smrtí, ale marně, protože milovat Boha — „to není jen tak“.

A číslo 28 A, je v nebi. Dostalo tam u svého Otce nové jméno, své původní: Dítě Boží a prosí tam se všemi svatými té velké říše za svůj národ, aby všichni hledali a našli Boha. — A ty, který čteš, modli se též za ten lid a budeš jeho prvním apoštolem; neboť modlitba je první věc.

Nikdo z těch, kteří jdou kázat, bez ní nemohou nic. To jsou již druzí apoštolé. Modli se za jejich práci v té zemi!

Při té pověsti si všimni dvou věcí. I když ubožáka trápili, potěšil ho pohled na obrázek a pomohl mu vytrvat ve věrnosti Pánu Bohu. Jak teprve tobě pomůže sám Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti! Když totiž budeš věrně ho mítí rád, když budeš v každé nesnazi k němu chvátati se slovy: Bůh můj jsi, Pane!

Druhá věc: Když mu přestali dávat chleba, umíral hladu. Tvoje duše by také musila hynouti hladu, kdybys jí nedával chleba. Chléb duše, to jest Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti. Víš, jak se zpívá při požehnání: Chléb s nebe dal jsi jim — všechno potěšení v sobě obsahující!

A třeba ještě třetí věc si k tomu vezmi: Čím více budeš u Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti, tím méně moci bude zlo mítí nad tebou. Čím častěji pozveš Pána Ježíše k sobě ve svatém přijímání, tím krásnější bude tvá duše a tvé srdce a tvé skutky. Neboť se správně říká: Pověz mi, s kým obcuješ, a já ti povím, kdo jsi.

Jak Valentin našel novou maminku . . .

Fr. Jakub.

Hřbitov byl přeplněn lidmi. Vždyť byl den Dušiček a tu každý rád spěchá, aby alespoň v tento den si vzpomněl na své drahé zemřelé a za ně se pomodlil na jejich rově. Lidé klečí na rovech a modlí se; tu se modlí celá rodina společně hlasitě růženec, tam oplakává matka své dítě, jinde zase vidíme některé stojící nad drahým rovem, pohřížené v tiché a teskné vzpomínky.

Hřbitovem bloudí malý Valentin. Hledá hrob své milované matičky a v očích se mu lesknou slzy. Ach, vloni zde ještě byl s maminkou pomodlit se za babičku a dědečka a letos opuštěn sám hledá mamčin hrob . . . Teprve nedávno sem odvezli jeho maminku. Valentin hledá a hledá její hrob, ale bloudí, nemůže v tom zmatku, v tom davu lidí nalézt hrob matčin. Až kdosi známý se ho ujal a přivedl ho k drahému hrobu. A tu Valentin sepal ručky, z očí se mu vyřinuly slzy a ze srdce se vznášela k nebesům čistá dětská modlitba za maminku . . . Po modlitbě se oddal vzpomínkám na matku. Ach, vzpomíná si na tu bolestnou nemoc, kterou týrala jeho matičku, až ji sklátila do hrobu. Maminka si nedlouho před smrtí dala zavolatí velebného pána, aby jí přinesl domů Pána Ježíše, udělala potom Valentinovi křížek na čelo a po chvíli klidně s úsměvem na rtech usnula. Ale marně se potom namáhal Valentin ji probudit. Matka byla mrtva . . . A pak vložili maminku do černé rakve, přikryli ji víkem a zatloukli hřeby. Odnesli ji do kostela a z kostela sem na hřbitov. Zde tehdy byla hluboká a úzká jáma, do níž spustila rakev s maminkou a pak zasypali hlinou. Jak duněly hroudy dopadající na rakev! Valentin se ještě nyní zachvíval, když si na to vzpomněl. Jak tehdy plakal! I nyní při vzpomínce na ty smutné události vyhrkly mu slzy do očí.

„Maminko dobrá,“ štkal, „proč odešlas ode mne, proč mne nechalas tak samého, opuštěného? . . . Ale hrob byl němý, matka mlčela . . .“

„Maminko, maminko, už mne nikdy nepohladiš, už se nikdy na mne neusměješ?“ blouznil smutný chlapec. Ale hrob byl němý, matka mlčela...

„Maminko, dej mně tedy někoho, kdo by mne měl tak rád, jako tys mne měla ráda!“ vzlykal malý prosebníček. A i nyní hrob byl němý a matka mlčela...

Hřbitov byl přeplněn lidmi. Zástupy lidu proudily sem a tam. Občas se mezi nimi mihla postava kněze. Vzpomínal zde svých zemřelých, pohřbených kdesi daleko. Procházel hřbitovem v modlitbě. Vtom se mu zdálo, že tam v rohu hřbitova někdo klesl. Zrychlil krok a zamířil tam. Brzy zdvíhal se země malou postavičku. Byl to hoch, jehož rty v horečce blouznily stále: „Maminko, dej mi někoho, kdo by mne měl tak rád, jako tys mne měla ráda!“ Byl to Valentin. Kněz dojetím zaslzel. Vložil zkrchlé ručky Valentinovy do svých a řekl mu: „Pojď se mnou, hochu, já ti ukáži někoho, kdo tě má tak rád, ba ještě více, než tě měla tvá maminka!“ Valentin se ohlédl se slzami v očích na hrob své matky a šel s velebným pánem. Kněz vešel s ním do kostela a zavedl ho před sochu Panny Marie. Tam mu řekl: „Valentine, maminka ti sice umřela, ale svěřila tě této Matce, která nikdy neumírá, Panně Marii. Měj rád Pannu Marii, snaž se činiti ji radost a ona tě bude mít také ráda a nikdy tě neopustí!“ Valentin se usmál na sochu Panny Marie a řekl: „Tys moje matka; chci být tvým hodným synem. Maria Panno, oroduj za mne a chraň mne!“ Z kostela pak spěchal ještě na hřbitov pochlubit se zemřelé mamince, že už našel někoho, kdo ho má tak rád jako ona...

Den Dušiček je den vzpomínek na zemřelé. Nejlépe si na zemřelé vzpomínáme, když se za ně pomodlíme. Je dobře prosit Pannu Marii, aby se přimlouvala za duše našich drahých zemřelých, neboť jí Pán Ježíš nic neodepře. Proto se lidé také modlívali na hrobech růženec.

„A některé zrno padlo v půdu dobrou...“

Fr. Cyril.

Na kamenité, křovím porostlé mezi u lesa, kde se ještě před polem naposled vyhřívala ještěrka, leží již chladný stín, od něhož se ostře odráží bílý dým, vesele vystupující a tvořící divné, stále se měnící tvary a postavy. V zadumání to pozoruje vedle rudě plápolajícího ohně sedící pasáček, asi 11letý. Plameny ozářené tváře mu planou růžencem, oči mhouří a v tom dýmu hledá svého milého hrdinu z knihy. Vtom výkřik do samého ucha ho tak náhle z vytržení uvedl do skutečnosti, že leknutím vyskočil. Spatřil spolužáka, jemuž se podařilo snítka tak polekat.

„Ach, tos ty, Bohuši? tak mne polekat! Odkud ses tu vzal?“ zvolal měně své leknutí v radostný úsměv.

„Byl jsem na lískových oříškách. Podívej se, co jich mám. A doma už mám deset kop usušených. V zimě se s nimi budu poctivě dělit s mou ochočenou veverkou; ta zas bude skákat!“ horlivě vykládal Bohuš, syn sedláka Zlámala, úplně již usmířenému kamarádovi Valentinovi, jehož otec je dělníkem v blízkých lomech.

„Pojď si sednout k ohni, však je už dnes hodně chladno. Už asi dlouho letos pásávat nebudu,“ zve Valentin a odhrnuje stranou hromadu suchého roští.

„To víš, že si sednu, ale musíš víc přiložit, aby to teplo teď stačilo pro dva“ a oba hned horlivě nakládají na oheň polámané klůcky, které se hned ujalý plameny a lživě je objímající vysoko šlehalý. Na ně položili ještě zelenou větev jalovcovou, načež se vyvalil se syčivým praskotem hustý bělostný dým, daleko viditelný, a to právě chlapci chtěli. Ale ač jindy s křikem skákali okolo takového ohně, dnes vážně hleděli, jako na samozřejmou věc, na valící se bílý sloup, který se pak rozplizlý usazoval nad dolinou.

„Mně teď bývá po těch misionářích, co v pondělí odešli, nějak smutno,“ ozval se po chvilce Valentin. „To proto, že byli tak hodní.“

„Však ti, pane, dovedli vykládat, co? Zvláště ten mladší, P. Vojtěch, co měl v neděli přednášku s tím krásným filmem o misiích. Hned bych šel jako misionář, třeba mezi černochoy nebo Indiány. Od tatínka jsem si už vyprosil 50 Kč na vykoupení černouška. Bude se jmenovat Václav.“

„I u nás být misionářem je krásné, protože rozsévají všude jen štěstí a radost. Podívej se jen u nás. Tatínek teď chodí hned po práci domů, neutráci peníze, maminka už nepláče a nemusí tolik dřít, aby nás uživila. A mě se už nikdo nesmí smát, že mám tatínka ožralu; já bych mu teď dal! A ohromnou radost mám též z toho, že jsem za ministrování dostal od P. Vojtěcha Písmo svaté, čtyři evangelia, po čemž jsem už dávno toužil. Tam ti máš všechno pěkně, co se čítává v kostele, a ještě víc. Každý den před spaním si kousek přečtu. Celý den se už na tu chvilku těším.“

„Ty máš Písmo svaté?“ s živým zájmem zvolal Bohuš, „půjčíš mi ho? rád bych ho přečetl někdy celé. Půjčím ti všechny mé knihy, kteréš ještě nečetl, i ty, co tatínek objednal na radu P. Vojtěcha.“

„Víš, Bohuši, že bych ti Písmo svaté rád půjčil, ale začal ho číst také tatínek a to vždy ráno, než odejde do práce. Ale řekni panu faráři, on ti objedná.“

„Máš pravdu; ještě dnes si řeknu tatínkovi o dovolení, ale evangelium mít musím, i kdyby mi je schválně tisknout musili. Jak ti zatím závidím! Já nemohu pochopit, proč nemá každý člověk aspoň evangelium, když je to ta nejsvětější kniha, přímo dopis Boží lidem, jak říkal ten misionář. Kdyby četli, co Pán Ježíš vykonal i pro nás, poznali by, že i to, co řekl, mluví nám dosud, a nemuseli by se pak divit, proč teď Pán Ježíš ze svatostánku nemluví, když přece už řekl, co říci chtěl, a to stačí. Proto myslíme, že nemluví, protože neznáme dobře to, co řekl, a co je v Písmě svatém. A proto ho mít musím, musím,“ rozohňoval se Bohuš.

„Nevíš, jaké knihy objednal tvůj tatínek?“ jakoby ze sna ozval se po chvíli mlčení Valentin, hledě zadumaně do umírajících plamenů.

„Já už ani nevím. Ale tatínek mi už slíbil, že letos budu předčítat já, proto budou jistě lepší než ty, které k nám vloni nosil starý Šustek. Četli je u nás celé večery, ale já s malým Jiříkem jsme museli chodit spát, že prý to není pro nás, jenže sestra Hedvika všechno mi pak vykládala,

když jsem jí něco slíbil a sám jsem kolikrát poslouchal za dveřmi. Až jednou, tma bylo, šourám se ke dveřím a — žbluňk do velkého škopka s vodou. Naši vyběhli ze světnice, když uslyšeli čvachtání vodou, Hedvika křičela, že je tam vodník a já jen stěží jsem se vymluvil, že jsem potmě nemohl najít dveře. Po druhé jsem už výprasku neušel, protože jsem u dveří usnul."

"U nás ti teď bývají krásné večery, tatínek vykládá všelijaké příběhy, my též, hrajeme mlýnek a smějeme se celý večer. Musíme se snažit, abychom mu ty večery zpříjemnili, aby nám zase neodcházel. Vzpomněl jsem si, kdybyste nám půjčili některou z těch nových knih..."

"S radostí! Až přijdou, hned ti řeknu. Všechny najednou přece číst nebudeme."

Kup si evangelia. Tam ještě lépe poznáš, jak dobrý a mocný je Pán Ježíš. Budeš ho mít velmi rád. A také svatostánek se ti bude zdát o mnoho krásnější a bohatší.

Vzpomínky z mládí.

V. Rysov.

Pokračování.

Ale jinak bylo v jiných případech, když jsem se provinil neposlušností nebo trestuhodnou lehkomyšlností — zkrátka, když jsem výplatu opravdu zasloužil; také jsem ji pak dostal. Ještě že maminka se za mne přimluvila anebo trestající ruku otcovu zadržela, trest byl pak mírnější. Při této vzpomínce si představuji, že podobně Matička naše nebeská, Panna Maria, ujímá se hříšníků. Postaví se takřka mezi hříšníka a rozhněvaného Boha a svou přimluvou zadržuje trestající ruku spravedlnosti Boží. Jak je dobře, často a vroucně k ní volati: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné!“

I když otec káral a trestal, činil to z lásky. To jsme mohli dobře poznati, že nás měl upřímně rád. Kolik důkazů lásky nám dával denně! Jakou radost měl, když nám mohl radost způsobiti, na příklad mně novými houslemi.

Výplata za práci hornickou nebyla každý týden, nýbrž jen jednou za měsíc. Tím vzácnější nám byla a tím víc jsme se na ni těšili. Otec nám toho dne koupil v městě uzenky, každý jsme dostali jednu, někdy také rohlík nebo housku k tomu, a měli jsme radost za tisíc korun. Hoši z venkova, z chudé rodiny — a dostat uzenky! Již jejich vůně nás sytila a nám radost působila třeba celé půldne, než jsme se do nich pustili.

Myslím, že dnešní děti, všelijakými „radostmi“ přesycené, ani nevěří a pochopiti nedovedou, že taková maličkost nám tolik radosti mohla způsobiti.

Jiná radost. Měli jsme rádi ovoce. Otec se postaral, abychom měli ovocnou zahrádku. A dovedl sklizená jablíčka dobře uschovati, abychom měli milé překvapení ještě v době vánoční. Ale i raného ovoce užili jsme dost. A pozdě v zimní době, když už nebylo doma nic, přinášival otec jablíčka z města; byla to pak radost pro nás i pro něho, když jsme je lovili v hlubokých kapsách jeho kožichu. (Pokračování.)

(Dopis z Libějovic.)

Pokračování.

Opolední kázání a požehnání mělo krásný a dojemný závěr. Vele důstojný pán, který právě ve Skočicích zastupoval nepřítomného pana děkana, způsobil nám velikou radost tím, že sňal s oltáře obraz Matičky Boží a přinesl jej k nám, aby-
chom jej mohli polibiti. Líbali jsme jej uctivě, zpívající píseň k P. Marii.

Nastalo loučení s drahou svatyní mariánskou. Procesí z Bilska ubíralo se dále k východu, ale ne v přímém směru, jak jsme očekávali. Prozradila nám je jiná okolnost. Když jsme se vydali na cestu, všiml jsem si, že procesí se neubírá směrem k východu, jak jsme očekávali, ale spíše k jihu. Když jsme se vydali na cestu, všiml jsem si, že procesí se neubírá směrem k východu, ale spíše k jihu. Když jsme se vydali na cestu, všiml jsem si, že procesí se neubírá směrem k východu, ale spíše k jihu.

Poutní místo Lomeček stávk se v nové krásě. Kostelík s pilařským štítem a věží, přiléhající k němu, je obklopený stromy. Při jedné slavnosti byl tam přítelář třeptýti se zlatem. Lomeček slavnosti nás vábily. My jsme vykonali společnou omen sám nejdůst, pan biskup českobudějovický. Jedna slavnost se nám zvláště líbila. Byl uspořádán krásný průvod mariánský v lese. (kostel je na vršku uprostřed lesa), zvůně zněla píseň „Tisíckrát pozdravujeme tebe“, provázená hudbou a také zpěvem lesního ptactva. V průvodu šlo mnoho bílých družiček a velmi mnoho mládeže i dospělých lidí.

Měli bychom již skončiti, jistě Vás naše dlouhé povídání unavuje. Nakonec dovolte nám nějaký žertíček na osvěžení mysli.

Vždycky, když máme vánoční nadílku, bývají při ní zertovné vystupy. Zjma jednou zkouška. Skloňte mi slovo: zeměkoule. Odpověď: ze mně koule, z tebe jednu zkouška. Skloňte mi slovo: zeměkoule. Odpověď: ze mně koule, z tebe jednu zkouška. Skloňte mi slovo: zeměkoule. Odpověď: ze mně koule, z tebe jednu zkouška. Skloňte mi slovo: zeměkoule. Odpověď: ze mně koule, z tebe jednu zkouška. Skloňte mi slovo: zeměkoule. Odpověď: ze mně koule, z tebe jednu zkouška.

A jakáže byla závěrečná pobožnost o našem latinském svátku.

O navštěvování nejsvětější Svátosti oltární, o mši sv. a svatém přijímání. Nakonec byli jsme napomenuti, abychom si vázili těch pokladů, které máme v církvi sv. řím.-skokatolické a také pomáhali pohanským dítkám, které Ježíška neznají, svými modlitbami a almužnickami, k dosažení křtu svatého. Dílo sv. dětství Ježíšova, do něhož jsme se dali zapasti, to od nás žádá a milý Spasitel nám dá, zůstaneme-li mu věrnými, hoinou odplatu v nebesích.

Velebný pán, sestoupiv s kazatelny, klekl si mezi nás a s námi adoraci pobožnost „Ve šlépějích sv. Václava“. V prvním dílu jsme k Pánu Ježíši opět a opět volali: „My v tebe věříme.“ V druhém dílu: „Odprošujeme tebe.“ V třetím dílu jsme děkovali za prokázaná dobrodini: „Ježíši svátostný, za to ti děkujeme.“ V čtvrtém byly prosby. Tak jsme střídavě s knězem volali k milému Spasiteli, chvillemi také zpívali, až pak byla pobožnost ukončena litaniami k Bož. Srdci Páně, chvalozpěvem Te Deum a sv. požehnáním.

Bylo toho dne krásné počasí. Ovšem dosti bláta na cestách, ale z toho jsme si nic nedělali. Hlavní věc je, že se oteplilo jako na jaře, slunko mile svítilo a hrálo, takže maminky vzaly s sebou do kostelíčka i dětičky docela malé.

Vzpomínáme opět a opět na ten krásný den. Bylo to pro nás utěšené povzbuzení: „Vzhůru srdce!“

Ale teď už doopravdy musíme dopis ukončit. Pěkně Vás pozdravujeme, rádi na Vás vzpomínáme, zvláště když přijde nové číslo časopisu „Pán přichází“, který je u nás velice rozšířen a velmi pilně čten. Čekáme, že někdo z Vás nám napíše psaníčko nebo lístek, abychom věděli, co se Vám v našem dopisu líbilo a co se Vám nelíbilo a zdali máme zase někdy psát. Když napíšete adresu: „Jednota Dětsví“ v Libějovicích u Netolic, Čechy — dostane to z pošty náš velebný pán ředitel a když se k němu sejdem, všechno nám přečte. Tedy se těšíme. Zatím s Pánem Bohem!

Vaši bratři a sestry v Libějovicích a okolí.

Jsi ministrantem? A chceš býti ministrantem dobrým. Chceš se seznámiti s druhy ve službě oltáře z celé republiky? Přihlas se za odběratele časopisu českých ministrantů „Legio angelica“ (vychází v Praze, Emauzské opatství), na rok stojí 10 Kč, které si snadno ušetříš z náhodných příjmů „ministrantského obročí“. Časopis „Legio angelica“ se ti bude jistě zamlouvat.

Učíte se ve škole z „Cesty k Bohu“, kterou pro vás sepsal P. Jos. Hronek? Vážte si této učebnice, která se vám jistě líbí pro četné obrázky a buďte vděční spisovateli učebnice, že na vás pamatoval tak pěkně vypracovanou učebnicí. (Vydalo nakladatelství Kropáč a Kucharský v Praze, stojí 6.80 Kč.)

Chceš odbírat ještě jeden katolický dětský časopis? Neboj se, že bys neměl z čeho vybrat, kromě „Pán přichází“ ti k volbě dobrého časopisu zbývá ještě pět jmen: Anděl strážný vychází v Občanské tiskárně v Brně a jest zvláště dobře znám dětem z Moravy a ze Slezska; stojí na rok 8 Kč, s poutavou přílohou „Carův posel“ 12 Kč. Malí přátelé misijí mají také svého „Černouška“, jenž vychází též v Brně a stojí na rok 4 Kč. V Praze vycházejí dva dětské časopisy: Rajská zahrádka má již mnoho let vycházení za sebou, ale jest stále svěží a v květu; na rok stojí 6 Kč, vychází v nakladatelství V. Kotrby. Náročnějšího čtenáře jistě uspokojí „Dětský svět“, jež za ročních 10 Kč dvacetkrát za rok vydá Československá akciová tiskárna. Slovenské děti mají velmi pěkný měsíčník „Priatel dietok“, který vydávají slovenští OO. františkáni v Kremnici; kdo se učíte slovensky, budete jej mít jako na zavolanou. Tož si vyberte, co se vám nejvíc zamlouvá a nač stačí peněženka.

3. obrázek naší soutěže.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 21.

PROSINEC 1933.

ČÍSLO 4.

Jdou k Tobě.

Koho hledáte?

Fr. Jakub.

Byla krásná, jasná noc. Nebe bylo poseto hvězdami, které se usmívaly na zemi, ba spíše se posmívaly zemi, že nemá tolik jasu a třpytu jako ony. Na pastvinách betlemských bylo hlučno. Pastýři zde pásli stáda, proto zde bylo živo a veselo. Hned se ozýval veselý smích, brzy opět zpěv, chvílemi vše ztichlo a naslouchalo nějakému vážnému vypravování, a za chvíli opět švitořila mládež.

Tam opodál seděli csamělí dva staří pastýři, přátelé od mládí. Rozmlouvali asi o něčem vážném, jak se dalo usoudit z jejich tváří brzy zachmuřených starostí, brzy jaksi radostně naladěných. Ostatně poslyšme kus jejich rozmluvy.

„Poslouchej, Seme, byl jsi nedávno v modlitebně? Vzpomínám si teď na výklad Písma, který nám tam podal náš kněz. Říkal něco o Vykupiteli a dokazoval, že se má Vykupitel narodit v Betlemě.“

„Ano, ovšem, tak nějak to říkal: 'Ty, Betleme, nejsi nejmenší z měst, protože v tobě se narodí vůdce Izraele,' a ještě kněz dokazoval, že už brzy se má Vykupitel narodit. Já stále se utěšuji, že se toho také dočkám.“

„Nu, když to má být brzy, proč by ses nedočkal? Ale já mám radost, že se má narodit zde, u nás, v Betlemě. Považ, jaká je to čest, být rodákem Vykupitele a Vůdce národa!“

„Já mám zase jakousi naději, že se toho dočkám. Ach, jak se těším!“ — a stařec se rozplakal dojetím. Zatím na pastvinách bylo jaksi podivuhodně veselo. Mladí zpívali, ovce skotačily, pejsci vrtěli ocasy, zkrátka jakási radostná nálada zmocnila se všech. A právem. Brzy uslyšeli pastýři radostnou novinu: „Sláva na výsostech Bohu! Jděte, naleznete nemluvnátko položené v jeslích, narodil se vám Spasitel!“ Pastýři, radostí překvapení a zároveň užaslí nevídaným zjevem, nenlenili. Ihned každý popadl nějakou ovečku anebo běžel domů pro oblek, hračky, aby jen ke Spasiteli nepřišli s prázdným. Běželi domů plni radosti. Budili obyvatelstvo betlemské a rozradostnění běželi k místu anděly označenému. Obyvatelé Betlema, vyrušení jásotem pastýřů ze spánku, volali na ně: „Koho hledáte? Kam tak běžíte?“ Ale pastýři běželi dále, nedbajíce nadávek ospalých, a poněvadž běželi s radostí, touhou a láskou, našli největší Lásku — Pána Ježíše — Boha.

*

Uplynula nějaká doba. Na dvoře krále Heroda bylo jaksi nevolno. Z tváří vojáků bylo znáti, že se tam děje něco podivného. Vojáci zachmuření, pobouření vztekem, procházeli se před palácem. Za rohem domu byla skupina vojáků. Různé poznámky jejich svědčily o jejich rozhořčenosti. Jeden tam křičel:

„Fuj, tohle je ale surový rozkaz; my staří vojáci máme zabíjet malá děcka. Co, prosím vás, takoví malí špuntí udělali Herodesovi, že je zabíjí?“

„Máš pravdu, že je to surovost. Ale Herodes hledá židovského krále a kdo ho najde, obdrží řádnou odměnu!“ vysvětloval jiný.

„Dobře, ať dá vyhledat krále, ale nač všechny zabíjet? A nač tam posílá vojáky?“ rozčiloval se dále jeden a s ním sdíleli rozhořčení mnozí jiní.

Jen jeden ještě významně zakašlal a prohlásil: „Ale ať to pozabijí všecko; na něho přijde taky řada, že? Ale pozor, tam někdo jde. Rozejděme se! Salvete!“ a téměř v okamžiku bylo před domem prázdné.

Právě tu skupinu vojáků vidíme téhož ještě dne v Betlemě. V Betlemě bylo živo, až dusno, jako před bouří. Obyvatelé Betlema se tázali ozbrojené tlupy, co zamýšlí, nač přišli? „K o h o h l e d á t e ?“ tázali se Betlemští ve strachu.

Brzy uviděli odpověď. Tam držela matka své dítě, vtom k ní přiběhne voják, vytrhne jí z rukou dítě a jedním máchnutím meče utíná hlavičku malému a prvnímu mučedníku za Krista. A tak řádili po celém Betlemě. Na otázku: „Koho hledáte?“ odpovídají: „Krále židovského.“

*

Máte zde dva obrázky. V prvním byla ukázána svatá touha po Vykupiteli, touha uctít Spasitele. A v druhém obrázku? Zde Herodes prahne po krvi Ježíškově. Vidíme dvojí způsob hledání Pána Ježíše. Jedni ho hledají ke své škodě, jiní s láskou, ke svému štěstí.

A jak my hledáme Pána Ježíše? Milujeme ho, nebo ho ubíjíme svými hříchy? Uvažme lásku Ježíškovu a jistě mu budeme chtít činiti radost. A ještě něco: Nikdy nechodme k Pánu Ježíši s prázdným srdcem! Když nemáme nic jiného, dejme mu aspoň trochu lásky svého srdce, abychom nahradili mu jeho oběť, že musel trpět zimu po svém příchodu na svět.

Oběť Ježíškoví v jesličkách.

František Zemek.

Před školou čekal ráno zástup školáků. Očekávali, až školník otevře školu, a poněvadž do té doby bylo ještě dost času, zaměstnávali se různě. Jedni si hráli, jiní házeli sněhem a jen někteří si opakovali své úkoly. Mezi těmi, kteří si hráli tím, že házeli po sobě sněhem, byli Bohumil a Zdislav. Bohumil byl největší silák ze třídy, kterého se všichni báli, a Zdislav byl zase velmi obratný, ale jinak také velmi bázlivý. Tito dva byli odedávna nepřáteli. Kde jen mohli, tam vyvolávali hádky, z nichž obyčejně vzešly rvačky. A tak i dnes. Chvilí házeli sněhem, pak se pohádali, až přišlo ke rvačce. Zdislav měl mnoho kamarádů, kteří mu při jeho „šarvátkách“ s Bohumilem za odměnu pomáhali. Rovněž dnes přišli na pomoc. Když se hnál Bohumil na Zdislava, podrazili mu nohy, sevřeli ho a zavolali Zdislava, aby se šel pomstít. A Zdislav se nedal dlouho pobízet. Několik políčků „přišel“ Bohumilovi na tvář a pak rychle utekl pryč, pamětliv přísloví, že kdo uteče, vyhraje. Bohumil vztekle sebou zmítal v těsném objetí kamarádů Zdislahraje. Bohumil vztekle sebou zmítal v těsném vykřiku: „Však my si ti vovůch a za upalujícím Zdislavem vztekle vykřikl: „Však my si ti spravíme!“ a zatínal pěstě. Když konečně byla otevřena škola, vhrnuli

se všichni žáci s lomozem dovnitř. Poslední pak, skoro těsně před zazvoněním přicházel Zdislav. Báł se, že Bohumil na něho počká, aby mu oplatil, co mu Zdislav „půjčil“. A to věděl, že Bohumil vrací takové půjčky vždy s velkým úrokem. Bohumil skutečně na něho čekal, schovaný v rohu chodby. Ale protože už zazvonilo, musel opustit svoji skrýš a jít do třídy. A teprve potom vklouzl za ním Zdislav. Přišel pan učitel a začalo vyučování. Pan učitel vyložil nejdříve dějepis, čtení a tak probral pomalu hodinu za hodinou podle určeného rozvrhu. Poněvadž se dnes nezkoušelo, byla ve třídě radostná nálada. Všichni se vesele a bezstarostně usmívali. Jen dvě tváře byly zamračený. Bohumil a Zdislav se za celé vyučování ani neusmáli. Bohumil se nesmál proto, že jím lomcoval vztek, že byl dnes od Zdislava bit, a Zdislav zase dostával pomalu strach, že po škole si to s ním Bohumil vyřídí, proto mu nebylo nijak do smíchu. Ba, když mu rozzlobený Bohumil vhodil do lavice lístek, na němž bylo napsáno: „Však já tě někde chytnu, to ti neodpustím!“ div se nerozbrečel. Učitel si všimnul těchto dvou zakaboněných tváří; ale poněvadž nechtěl kazit druhým dětem náladu (byla totiž poslední škola před vánočními svátky), nevyšetřoval, kde vězí příčina jejich neveselosti. Při poslední hodině zmínil se pan učitel o nastávajících vánočních svátcích a rozhovořil se o jejich významu. Právil: „Vzpomínáme si ve svátky velké lásky Pána Ježíše k nám. Ačkoliv mu bylo tak dobře u nebeského Otce, přece sestoupil s nebe na zemi, kde je tolik hořkosti a bídy. Opustil slávu Otce nebeského a vyměnil ji za bolest zde na zemi; a to jen z lásky k našim nesmrtelným duším. Uvidíte o vánocích ve studeném kostele malého Ježíška, obvinutého jen v plénkách. Vzpomeňte si, jak asi bylo zima malému Ježíšátku v obyčejné skalní jeskyni betlemské! Ale Pánu Ježíši nebylo zima jen proto, že nebyl ve vytopeném pokoji. Mu bylo hlavně zima proto, že nenalezl mezi lidmi lásky. Proto nás přišel s nebe naučit lásce. A přece lidé se neučí lásce od Pána Ježíše! Podívejte se, jak si závidí, vyčítají si, pomlouvají se, nadávají si, bijí se a zabíjejí se. A z toho je Pánu Ježíši opravdu zima v jesličkách. Proto, drahé děti,“ končil pan učitel, „darujte něco Ježíškovi do jesliček, čím by se mohl zahřát. Dejte mu hlavně svoji lásku; řekněte mu, že ho máte velice rády, a že k vůli němu a pro něho budete milovat i druhé lidi, a že vždycky odpustíte všem, když vám nějak ublíží a uškodí. Přineste Ježíškovi k jesličkám tuto oběť, aby se zahřál!“ Pak pan učitel pomalu opět přešel na vyučovací předmět. Sám netušil, co těmito slovy způsobil. Bohumila se tato slova dotkla. V srdečku se mu ozvalo: „A nemohl bys už dnes dát Pánu Ježíši nějakou oběť? Nemohl by ses připravit na příchod Pána Ježíše tím, že odpustíš všem klukům, kteří tě dnes drželi, a zvláště Zdislavovi, který ti nařezal?“ Ale hned se v něm ozvala klukovská hrdost: „Kluci by pak mysleli, že se toho Zdislava bojím, ale já jim ukážu, co dovedu, jak ho zmažu!“ ale opět se ozýval onen první hlas: „Ty tedy nemáš rád Pána Ježíše? Ty se chceš mstít, když Pán Ježíš se nemstil? Vždyť Pán Ježíš tě nebude mít potom rád, když ty nemáš rád Zdislava!“ Bohumil zápasil dlouho. Ale brzy ustupovaly mstivé myšlenky a Bohumil si umínil, že bude přece pro něho lepší.

když přinese tuto oběť a odpustí Zdislavovi. A aby ihned potěšil Zdislava v zbavil ho strachu, opět mu vhodil na lavici lístek, na nějž předtím napsal: „Víš co? Už se nemusíš bát, že ti to oplatím. Já ti to odpustím; ostatní ti řeknu, až půjdeme spolu ze školy.“ Když Zdislav přečetl tento vzkaz „milosti“, kterou mu právě uděloval Bohumil, div radostí nezavýskl. A Bohumil se na něj ohlédl a oba se na sebe vesele a přátelsky usmáli. Vyučování se chýlilo ke konci. Pan učitel dal ještě nějaká napomenutí, jak se mají o svátcích děti chovat doma, a modlitbou ukončil hodinu. Otevřely se dveře a školáci se vyhrnuli s radostnou pokřikem před školu. A všichni teď očekávali, že uvidí, jak Bohumil vyplácí Zdislava. Ale jak se podívali, když Bohumil vzal Zdislava za ruku a šel s ním až domů! Po cestě si dělali plány na nastávající svátky! — A pak u jeslíček klečeli oba dříve „nesmiřitelní“ nepřátelé a slibovali Pánu Ježíši, že už se budou mít rádi, když on měl nás tak rád a raději opustil svého nebeského Otce a přišel k nám. Proto přišli Pána Ježíše zahřát svou láskou.

*

Co ty dáš Ježíškovi do jeslíček? Ty ho nechceš zahřát? Dej mu své srdce a řekni Pánu Ježíši, aby si je vzal a zapálil v něm plamen své lásky. A přines Ježíškovi do jeslíček nějakou oběť! Vždyť máš k tomu tolik příležitostí! Kdo přinese Pánu Ježíši letos nejvíce obětí, aby ho dobře zahřál?

Velice zahřejete Pána Ježíše svou láskou, navštívíte-li ho třeba jen na malou chvilku ve svatostánku. Když jdete ze školy nebo vedle kostela, zaskočte na chvilku na „besedu“ k Pánu Ježíši! Ale nejvíce potěšíte Pána Ježíše, když ho přijmete velice často do svého nevinného srdce. Kdo tedy chce potěšit a zahřát nejvíc Jezulátko v jeslích?

Kterak pozdravíš sv. Mikuláše.

Buď zdrav, ó svatý Mikuláši!
Jen shlédni do světnice naší
dnes s nebeského okénka.
Již nastala tvá chvilinka.
Všecka děvčátka i hoši,
ti hodní i ti divoši,
ti prostřední taky, víš,
(mne mezi nimi uvidíš),
bojíme se o tvou přízeň.

Svědomy — ach, to je trýzeň! —
Ledacos nám vytýká
(i mne se to týká).
Pomoz mi už anděl strážný,
úmysl mám přece vážný
upřímně se polepšit,
den ode dne lepším být.
Chci lidi činit přešťastnými,
jak ty to činíš dárky svými.

Z překrásné knížky „Sepjaté ručky v sepjatých rukou“ (vydaly Škol-ské sestry OSF., Praha-Král. Vinohrady, cena 20 Kč) vybral strýc Všudybyl.

Malá hrdinka.

„Chci se státí svatou!“

Šimona z V... se narodila dne 24. dubna 1879 na rodinném venkovském statku blíže S...

Její příchod na svět byl označen velikou milostí pro rodinu.

Toho dne dědeček z matčiny strany, jenž byl pomalu zanechal všeho náboženského života, slíbil, že se vrátí k Bohu. Den křtu byl již dříve stanoven. Dědeček byl Šimoně za kmotra a zůstal jejím nejmilejším přítelem až do konce svých dnů.

Babička s matčiny strany se chtěla věnovati její výchově, ale záhy zemřela, Šimona, jež tehdy měla jen pět roků, uchovávala po celý život velmi živou vzpomínku na její velikou zbožnost. Také později velmi často říkala: „Chci se státí sveticí, jako byla babička!“

Dívka ukazovala již svým bystrým vzhledem a živým vzezřením předčasnou a obdivuhodnou rozumnost ještě dříve, než uměla mluvit.

Ve dvou letech už není robátkem. Je jí již zcela běžnou myšlenka, že je třeba občas trpěti pro zahlazení maličkých hříchů, nebo prostě, „abychom se zalíbili Pánu Bohu“.

Jednoho dne opouští náhle své místo u stolu, právě když se podávaly sladkosti.

„Proč vstáváš . . . ?“

„Poněvadž Šimona nebyla hodná. Je třeba, aby se potrestala . . .“

Jindy ji matka upozornila — nepochybně pro nějakou umíněnost — že u jídla nedostane zákusku. Když seděli u stolu, přece ji matka, jsouc jata náhle soucitem, nabídla cukrovinku.

„Jak ráda bych,“ odpověděla Šimona, „ale vy jste říkala, že budu bez zákusku . . .“

Šimona nevzala cukrovinku a matka jí ponechala celou zásluhu oběti.

Jindy zase s matkou trhala v zahradě růže a zabodla si do prstíčku trn.

„Chudátko, jistě to hodně bolí!“

„Oh, ne příliš,“ dí maličká se slzami na krajíčku, „a pak — je to pro Ježíška . . .“

„Pro Ježíška!“ To slovo bude později často opakovati, až jí utrpení bude chtít vyrvati výkřiky bolesti, a možná, že ještě nechápala jeho plnou vykupitelskou moc. Ví neurčitě, že i Ježíš trpěl a že, když se nazývá malou Ježíšovou přítelkyní — v naději, že se stane Jeho malou obětí — má také míti s Ním podíl na utrpení.

Jednoho dne se k rodičům Šimoniným uchýlil starý rodinný přítel P. Romain, premonstrát, vypuzený z kláštera za pověstného obležení Frigoleta. On a babička řídili tuto duši k Bohu.

Často, velmi často vyprávěl P. Romain Šimoně pěkné příběhy z Písma svatého nebo ze životů svatých a světic Božích, a ona se zanícením naslouchala. Pamatuje si všechno a občas ukazuje, že hodina poučení nebyla ztracena.

Jednoho dne má přijít do domu jeden z jejích bratranců.

„Když přijímáme návštěvu,“ pravila jí dobrá matička, „máme jí ve všem vycházeti vstříc a snažiti se, abychom jí způsobili potěšení . . .“

„Oh, já vím,“ odpovídá vážně Šimona, „už jste mne o tom poučila v biblických dějinách; dobře si vzpomínám na Abrahamovu pohostinnost!“

Vyprávění o mučednictví svaté Kateřiny ji uvádí v pohnutí a brzy skládá dlouhou promluvu na zahanbení tyрана. Jelikož se tyran pravděpodobně neobrátí, tu Kateřina ústy Šimony prohlašuje, že raději snese všechny muky, než by se zřekla dobrého Ježíše. Pokračování.

Vzpomínky z mládí.

V. Rysov.

Pokračování.

Postaráno bylo také o stravu duševní — dobrou četbou. Otec byl údem „Dědictví svatojanského“, mne dal zapsati do „Dědictví maličků“ a tím už nám bylo zajištěno množství dobrých knih. Kromě toho se kupovaly jiné knihy, které otec sám vázal, jakož i množství časopisů, takže za několik roků byla doma slušná knihovnička. V zimních večerech se čítávalo hlasitě a vystříдалo se mnoho knih. Byly to nejen povídky (spisy Václava Kosmáka těšily se zvláštní oblibě), ale i spisy vážné a zbožné. Život Krista Pána jsme čtli někdy až dlouho do noci a nemohli jsme se odloučiti od četby, tak byla dojemná.

Četba o Římu byla otci také velice milá a mohli jsme se lehko přesvědčiti, jak byl otec oddán svatému Otci a jak si vážil sv. víry římskokatolické. Jeho zbožnost už jsem připomněl. Místečko v kostele si trval, zvolil takové, aby viděl dobře na oltář a také na nás malé, a dohlížel, abychom se v domě Božím uctivě a zbožně chovali.

K dobrému a zbožnému životu nás vedl zlatý náš tatínek laskavostí, a když bylo třeba, i přísností. Vděční mu býti musíme i za tu přísnost, byla jen k našemu dobru. Dejž mu Bůh hojnou odplatu v nebesích!

Mnoho milých vzpomínek mám také na matku, která se rovněž významávala upřímnou a něžnou zbožností. Pokračování.

Misijní koutek.

Rozkaz je rozkaz; není sice každý rozkaz „poroučím“, malí čtenáři „Pán přichází“ dovedou na velebného pána strýčka redaktora jinak přijít: „Prosíme vás, zase bychom chtěli něco o misiích.“ A tak šel strýčkovi Všudybylovi pilný rozkaz: „Nechat všeho a hned napsat do každého čísla „Pán přichází“ aspoň odstaveček z misií!“ Strýček Všudybyl je poslušný na slovo, vrací se ze světa domů a hned píše, a dá-li Pán Bůh zdraví, bude psát i dále.

O tom, kterak nejlepší horlivost selhala.

Školáci katolické školy v Tonkinu (najdi si na mapě: Asie, Tonkin) se dověděli o přání svatého Otce, aby hodné katolické děti chodily pravidelně a často na mši svatou. A hned se rozhodly, že přání svatého Otce vyhoví každou neděli a půjdou na několik mší svatých.

Zbožný a pilný školák Thuan vstal v neděli příliš časně, brzo po půlnoci, nějak ke druhé hodině. Ale již si nešel lehnout, nýbrž odešel do kaple v Tan-Lac a tam že počká do svítání, aby došel do Hanoi na první mši svatou o 4. hod. ráno. Ale měl nehodu: v kapli na lavici úna-

vou usnul a když se probudil, zrovna bilo 9 hodin, a v tu dobu právě končila poslední mše svatá.

A tak se stalo, že nejhrořlivější žák Thuan nebyl té neděle ani na mši svaté, ani u svatého přijímání, ač si docela jinak umínil.

Proč se Chyoko a Kazuko brzy pomodlily křížovou cestu?

Chyoko a Kazuko, prvňáčky ze školy sester sv. Maura v Tokiu, se modlily křížovou cestu. Nic nechybělo, měly modlitební knížky, klekaly, klaněly se, ale za pět minut byly hotovy s celou křížovou cestou.

Sestra učitelka se divila: „Modlily jste se u každého zastavení?“

„Ano, ctihodná sestro, modlily jsme se u každého.“

„Není možné, děti!“

„Ale ano, ctihodná sestro, pomodlily jsme se modlitby z knížky.“

„Ukažte, ze které?“

Děvčátka ukázala modlitební knížku. Po prvním zastavení křížové cesty byl vytisknut celý Otčenáš (Ten ni mathimasu — začíná po japonsku) a Zdravas Maria (Medetaschi); ale u ostatních zastavení bylo jen: Otčenáš atd., Zdravas atd.

A děvčátka se u ostatních třinácti zastavení poctivě modlila z knížky: Otčenáš a tak dále, Zdravas Maria a tak dále.

Toť se ví, že takovým způsobem mohly školačky býti brzo po křížové cestě, když si ji tak zkrátily. Ale jistě jejich anděl strážný se domodlil za ně a Pán Ježíš v nebi se vldně usmál prostotě malých školaček.

4. obrázek naší soutěže.

Co by mělo býti, ale ještě se nestalo?

Aby všichni odběratelé „Pán přichází“ zaplatili předplatné aspoň do vánoc. Příkladáme naše vplatní listky poštovní spořitelny, aby se le-
tos stalo, co tu ještě nebylo.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík.
Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 21.

LEDEN 1934.

ČÍSLO 5.

Pán otvírá nový rok. Ty máš jíti s ním.

Krok v nový rok.

Jedna tetička vám napsala bajku. Velmi se hodí na začátek nového roku. Když jdeme do nového roku, snadno bychom si řekli: Jen počkejte! To uvidíte, co já letos všechno udělám! — Ale tak se nechodí. Na začátku nového roku se jde k Pánu Ježíši a řekne se mu toho jen málo. Totiž tak: Já se budu držeti vždy blízko u tebe; a prosím, abys mi vždy řekl, co dále. V bajce máte napsáno, jak se to nemá dělat. Tedy:

Bajka o koni — pravda o člověku.

Byl jeden mlékařský kůň a stával každého dne na mlékařském rynku a čekal mezi ostatními svými druhy, až jeho majitel obejde bližší ulice a pojede zase kousek dál.

Když se tak naprázdno čeká, bývá dlouhá chvíle i mlékařskému koni. Proto se dal do prohlížení mimojdoucích. — Uháněl kolem s dvoukolovou závodní kůň a na mlékařského koně se ani neohlédl. Mlékařský kůň si nespokojeně odfrkl a praví svému sousedovi: „To je nadutec! Jako by byl něco více. Kdo ví, kolikátý je mezi svými. — A vůbec — já bych řekl, že se ani tuze nehodí za závodního koně . . .“ a vypočítával, jaké má chyby . . .

„To já, když jsem byl mladý, já uměl běžet! Ještě než jsme byli zapraženi do vozu, podnikli jsme jednou na zahradě dostihy, a to se ví, že já byl první.“

Vedlejší koně mlčeli, snad neměli podobných vzpomínek. Náš kůň chvilku mlčel, ale pak mu to nedalo a začal zase: „Já vůbec byl v mládí znamenitý. Měl jsem touhu a všechny vlastnosti býti cirkusovým koněm. Býval bych jistě nejlepším závodníkem a tančiti bych se byl naučil hravě; a nejevil bych strachu ani před tygrem, kdyby byl mým jezdcem.“ — Náš kůň se odmlčel a čekal nějakou odpověď. Všichni však mlčeli, jen sem tam některý kůň odfrkl. Náš měl za to, že se v tichu tak podivují, a pokračoval:

„A já jsem měl vůbec vždycky snahu prokazovat člověku dobré služby svým nadáním.“ — Kdesi v zadu odfrkl kůň jaksi nápadně. Ale náš řečník si toho nevšímal. „Slyšel jsem hospodáře vyprávět o válce, jak mnohdy člověk vytrvalostí a věrností koně byl životu zachráněn. A tu vždycky ve mně vzplanula touha sloužit člověku ve službách vlasti. Takhle letět se svým jezdcem ohněm a střelami, přeplavat s ním rozvodněnou řeku a všude tam, kde síly člověka nestačí, dokázat, co dovede kůň.“

„Umíš pěkně mluvit,“ řekl jeden s jakýmsi úsměskem. — Náš kůň, jak jsme slyšeli, nebyl nechápavý a hrot narážky ucítil. „Protože přemýšlím,“ odsekl, „a nemyslím jenom na to, co táhnu za sebou a na rezanku ve žlabu.“ Všichni koně po něm zatočili hlavu s patrnou urážkou. „Poslouchej,“ — řekl jeden starší — „nevychloubej se tu tolik. Je vždy lépe myslít na to, co táhneme za sebou skutečně, než na to, co je kdesi před námi, co jsme nikdy neviděli a taky neuvidíme. Kdybys byl myslil více na svůj vozík, nebyl bys onehdy sjel do příkopu, nebyl bys nadělal svému pánu škody a nebyval bys bit.“

Rynkem se ozvalo posměšné řehtání. — „A tobě se nestala nikdy nějaká nehoda?“ tázal se uraženě náš kůň. „Stala, stala a víckrát než jednou,“ dí starý kůň, „ale nikdy mou vinou. Můj pán to viděl a nebil mne.“

„Ty, řekni, proč tě tvoji dřívější tři zaměstnavatelé tak brzy za sebou prodali?“ poznamenal druhý. Našemu koni začínalo býti nevolno. Zlostně hrábnul kopytem, až jiskry lítaly z kamenů dlažby, když se všech stran doléhali: „řekni nám, řekni nám...“ a když jeden řekl: „Ja, tím stran doléhali: „řekni nám, řekni nám...“ a když jeden řekl: „Ja, tím on se chlubit nebude!“ A týž pokračoval: „Ale já vám to povím sám. — U toho prvního majitele byl připražen k druhému koni. Když vezli nějaký těžší náklad, když bylo třeba více táhnouti, s jeho druha jen se potáhl, kdežto on taktak že zabral. Dostal bítí až hrůza, ale nezabral. Majitel tedy měl lenocha dost a prodal ho; nechtěl k vůli němu strhati pracovitěho koně. U druhého majitele byl však sám.“

„A tahal?“ otázalo se jich několik najednou. „No, po rovině to ještě jakžtakž šlo, ale do kopce se mu nechtělo. Majitel se s ním nazlobil. Také do domu ve vratech to měli trochu do kopce. Když přijel k vratům, ne a ne vytáhnout. Až mu bič pořádně projel kůží, tak se rozletěl a než jej mohl majitel zřídít, rovnou kolem do rohu zdi a kus jí uletěl. To se opakovalo dosti často. Dům však nebyl majetkem toho člověka, byl to nějaký menší obchodník, i míval s tím vždy mrzutost. Dopálil se a taky ho prodal.“

Třetí jeho majitel byl zase rolník. Měl ho též samého a musil tedy zase oratí a sám. No, oral, oral, však se na něho hospodář nakřičel. Až jednou — nevím, čeho se polekal, jestli snad zajíce nebo ježka — splasil se a letěl i s pluhem, a hospodáře, který měl omotanou oprat okolo ruky, táhl kus za sebou. Na štěstí ho nezabil, ale hospodář, aby ho skutečně nezabil, honem ho prodal. A tak se octl tady.“

„A chtěl letět ohněm a střelami a zatím se poleká zajíce,“ chichtali se ostatní. — Lidé se ohlíželi, co ti koně dnes všichni řehtají, a netušili, že se posmívají jednomu z nich, který chtěl mnoho udělat — ale nic neudělal. A ten byl rád, že se vrátil jeho majitel a zajel s ním od posměváčků o ulici dále. Ještě za sebou slyšel: „Hleďte, jak se nese, jako bohatýrský kůň!“ Za roh zajel skutečně hrdě, ale tam stál se sehnutou hlavou. Zpytoval své svědomí a uznal, že ti tam měli pravdu. Al.

O vánocích v Římě.

Otec Jeronym.

Vánoce jsou nejkrásnější doma. Už je tomu moc roků, kdy jsem byl o vánocích naposled doma a nyní jsem v Římě už několikáté vánoce. Jak to zde vypadá o vánocích? — Zde je málo z toho, co dělá vám vánoce krásnými navenek. Zde před vánocemi nejsou krásné roráty, není sněhu, není stromečku, není téměř ani koled, není nic z toho, co u nás. Ale jedno zůstává přece: pocit, že o vánocích všichni se zdají býti lepší, hodnější...

A proč? — O vánocích i těm nejtvrdějším lidem měkne srdce, protože každému, i snad nevěřícímu, ukáže se před očima betlemská jeskyně

s jesličkami a Děťátkem, Ježíškem. Každý si připomene, že o vánocích se ukázala největší láska Boží k lidem, že Syn Boží přišel, učinil se podobným nám, aby nás vykoupil svou krví na kříži. Pro lásku Kristovu, která se zjevila světu, stávají se lidé o vánocích lepšími, hodnějšími. Zdá se mu, jako by i jemu, každému z nás, o vánocích zpívali do duše andělé: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle..." A chce býti aspoň na chvíli dobré vůle, chce chtít jen dobro.

Tak už víte, co je o vánocích nejkrásnější: vidět jesličky a v nich Ježíška. A vidět je také ve svém srdci.

Kdybyste byli o vánocích v Římě, víte, kam bych vás zavedl? — Ke skutečným, opravdenským jesličkám, ve kterých ležel Ježíšek! — Je to možné? Snad si někdo z vás pomyslí. Ale ano, pojďte aspoň v duchu se mnou.

Jdeme po ulicích římských. Tou ulicí, kterou denně chodím. Je dlouhá, rovná sice jako šňůra, ale prolamovaná: čtyřikrát jdete s kopce a čtyřikrát do kopce. A vždycky, když vystoupíte nahoru, ukáže se před našima očima krásný chrám. Je na kopci, který se jmenuje Eskvilin. Krásná věž a dvě kopule nás vítají zdálky. Je to chrám, basilika Panny Marie Větší nebo u Jesliček. Říká se „Větší“, protože je to v Římě největší chrám, zasvěcený Panně Marii, a nejkrásnější. A u „Jesliček“, protože jsou tam jesličky, ve kterých byl Ježíšek položen.

Již vystupujeme po schodech ke chrámu. Nad krásným portálem vidíme nádherné mosaiky, to jest obrazy složené z barevných sklíček. Vidíme Krista Pána, jak nám žehná, a Pannu Marii s různými svatými.

Když vstoupíte do chrámu, zatají se vám trochu dech nad krásou, kterou uvidíte. Dvě řady krásných mramorových sloupů, kterých je 40, rozdělují chrám na tři lodí. Prostřední je široká a vysoká, její strop je rovný, ale bohatě vyzdobený zlatem, které Krištof Kolumbus dovezl z Ameriky. Všude plno krásných obrazů a mosajek, ale my jdeme stále rovnou kupředu.

Hlavní oltář je vyvýšený na několika stupních. Nad oltářem čtyři krásné sloupy nesou bohatý baldachýn. Na oltáři smí sloužit mši sv. jen papež sám, nikdo jiný. A když slouží, jest obrácen tváří k lidem do chrámu. Když zde sloužili papežové mši sv. o vánocích, na Boží Narození, tu na jeho výzvy nikdo neodpovídal na památku toho, že jednou se prý stalo sv. Řehoři Velikému, že mu odpovídali andělé...

Před papežským oltářem vidíme krásnou mramorovou ohradu. Podíváme se dolů a vidíme krásnou jakoby jeskyni, do níž vedou se dvou stran schody. Sestupujeme dolů. Nejprve spatříme krásnou sochu z bělounkého mramoru: Papež Pius IX., klečí a s milým úsměvem ve tváři hledí před sebe. Ruce má sepiaté. — Obrátíme oči tam, kam se dívá papež. Skutečně, klenutí pod papežským oltářem vypadá jako jeskyně. Svítí před ní pět krásných lamp. Jdeme ještě blíž. Nad prostým oltářem výklenek a ve výklenku krásná stříbrná schránka, jejíž stěny jsou z jasného čistounkého křišťálu; je asi metr dlouhá a tři čtvrtě metru vysoká. Všechno prozářeno jasným elektrickým světlem. Podívej-

me se hodně zblízka, co tam je: — tři či čtyři kusy dřeva, jedno nejdéší, asi 70 cm, zdá se, pochází z desky, prkna. — Víte, z čeho je to dřevo? Z jesliček Ježíškových, které do tohoto chrámu byly přeneseny v sedmém století...

Padáme na kolena vedle sochy klečícího papeže a vedle tolika a tolika zbožných křesťanů, kteří se modlí u jesliček, v nichž dřímá Ježíšek... A vidíme ho, že je v nich dosud: na schránce, v níž jsou zbytky z jesliček, je krásný ze stříbra tepaný příkrov. Jest to znázorněná sláma a na ní jen plenečkou trochu zakrytý — Ježíšek. Hlavičku má obrácenou k nám, dívá se na nás. — Pravou rukou ukazuje nahoru, levou nám kyne, abychom šli k němu. — — — Zve nás k sobě, aby nám ukázal cestu do nebe, abychom šli za ním...

Mnoho lidí před jesličkami se modlí, mnoho jich také pláče... Jsou to muži, ženy, vyrostlí i děti... Modlí se a pláče... I nám se derou slzy do očí. Jsou vánoce. Ježíšek přišel, aby nás spasil. Vidíme i kříž slzy do očí. Jsou vánoce. Ježíšek přišel, aby nás spasil. Vidíme i kříž na oltáři, na němž tekla jeho svatá krev. A kolikrát my sami jsme Ježíše urazili, kolikrát jsme na něho zapomněli, že pro nás přišel, se narodil a trpěl. Modlíme se a pláceme, že tolik lidí nechce znát Ježíška a jej milovat. Tolik dětí, i našich českých, nesmí o něm slyšet...

Modlíme se u jesliček, abychom šli věrně za Ježíškem, aby všichni šli za ním. Modlíme se, aby naše srdce, aby srdcečka všech dětí byla podobna jesličkám, v nichž odpočívá Ježíšek... To si uvědomujme, hlavně při sv. přijímání.

Slavme slavně slávu Slávů slavných!

Jedenáct set let již uplynulo od založení prvního křesťanského kostela ve střed. Evropě na půdě slovanské v Nitře. S hrdostí katolíků i vlastenců a s vděčností věrného potomstva vzpomínáme moudrého a ušlechtilého činu nitranského knížete Přibiny a prosíme „Dědictví Otců zachovej nám, Pane!“

Malá hrdinka.

Pokračování.

U věku čtyř let se u Šimony po prvé objevuje touha po sv. přijímání. Poněvadž je ještě příliš malá, aby na to mohla vážně pomýšlet, chce se k tomu aspoň připravit. Proto často klekává na schodech ke kapli; pod bradičku rozpiná zástěrku jako roušku na mřížku kněžiště a v tomto okouzlujícím usebraném postoji vroucně prosí „dobrého Otce“, aby jí dal Ježíše.

Avšak Šimona neměla jenom dobré vlastnosti.

Jsmo-li malou holčičkou, sršící rozumy a duchem, a když to víme, zvláště když to před námi říkají rodiče nebo nerozumní přátelé trochu hlasitě, ne nadarmo máme jen tři či čtyři roky, máme z toho potěšení. A od potěšení k marnivosti je jen jeden krok. Šimona jde někdy dosti daleko a dopouští se druhého: od marnivosti nenápadně zachází ne-li až k pýše, jak se obviňovala, tož aspoň k jistému zalíbení v sobě a k umíněné svěhlavosti, a to se pýše dosti podobá.

Jistá slova, některé činy, ba i některé mrzutosti prozrazují tento cit. „Šimona to řekla,“ „Šimona to chce,“ uznávají bázlivě její bratři a sestry, když ona promluvila.

Jednoho dne ji zavedli na návštěvu do školy, kterou její rodiče založili pro farnost. Když tam přišla, hrdě se usadila před první lavicí; potom, povšimnuvši si sešitu úplně potřísněného kaňkami, dí malé školačce:

„Kolik je ti let?“

„Deset, slečno...“

„Deset roků! A to si ještě dovoluješ dělati takové ošklivosti; jsi přece už taková veliká dívka...!“

Začka se hned rozplývala v slzách.

Jindy zase prudce napadla svou opatrovnici, že se opozdila odpověděti na zavolání: „To je velice pěkné, že jste byla v kapli, Marie; ale víte přece, že v osm hodin máte býti zde!“ A divenka, jež má jen čtyři roky, dodává s největší vážností: „Uznáte, že tak to dále jíti nemůžet!“

Třeba že je velmi bystrá, přece se někdy náhodou omýlí; pak velmi cítí své pokoření a těžko uznává svůj omyl.

Jako má Šimona silnou vůli, tak i živě miluje; ale některé osoby se jí nelíbí, a tu jí to dává najevo svou zamlklostí nebo význačným protáhnutím obličeje.

Její srdce lpí nejvíce na matce. Každou chvíli má strach, že ji ztratí. Když przdějí onemocněla, neobešla se bez její přítomnosti u hlav postele; nebojí se však jí říci, že nesmýšlí o všem stejně jako ona a že v mnohých věcech dává přednost otci... To projevuje její přímost, nebo lépe řečeno duševní upřímnost, jež jí usnadní její úsilí na cestě k Pánu Bohu.

Misijní koutek.

Jednou vybízel velebný pán děti, aby často navštěvovaly Pána Ježíše ve svatostánku. Tu povídá jeden žáček: „A co bych, velebný pane,

dělal tak dlouho v kostele, a ani tam nebývá nikdy teplo." Velebný pán neodpověděl zimomřivému žáčkovi přímo, ale vyprávěl dětem příběh z misií,

kterak Pavel vyhřívá duši na slunci.

Otec misionář v hornatém, chladném kraji Číny pozoroval, že z nových křesťanů zvláště Pavel chodí velmi často do kostela a že tam dlouho klečívá před svatostánkem. Nedalo Otci a tázal se po několika dnech Pavla:

„Pavle, copak říkáš Pánu Bohu tak dlouho?“

„Nic, neumím čísti.“

„A co tedy děláš tak dlouho v kostele?“

„Vyhřívám duši na slunci.“

Misionářovi se pohnutím sevřelo hrdlo. Nemohl promluvit a v duchu velebil Pána Boha, že takovým vroucím křesťanem se stal prostý, neučený Pavel.

Děti, přemýšlejte o odpovědi Čiňana Pavla, a odpovězte si v duchu, zda umíte svou duši vyhřívát na slunci lásky Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti.

*

Děti šly ze školy. Poslední hodinu bylo náboženství a velebný pán jim ukazoval, kterak se konají obřady křestní.

Chlapci už byli dosti velcí, aby měli dosti rozumu, ale kdepak, z bujnosti se klofali po hlavách a pokřikovali na sebe slovy posvátných obřadů, až se lidé hněvali, když to zpozorovali.

Vím, moji mladí čtenáři, že vy byste tak neučinili, ale přesto vám povím o jednom chlapci japonském, který věděl, že

z víry se žerty nedělají.

Je tomu dávno, před třemi sty lety. Na dvoře japonského knížete Taracaba, velikého nepřítele křesťanství, byl za páže šlechtický hoch Jan, horlivý katolík. Byl hodný a snažil se ve všem býti na svém místě. Jednou obsluhoval u hostiny a tak si obratně a jemně počínal, že si ho všimnul jeden host a tázal se ho: „Odkud jsi?“ „Jsem z Nagasaki, prosím.“ „Z Nagasaki? To jsi jistě křesťan, v tom kraji jsou většinou křesťané.“ Jan se zarazil: víru zapřítí nesmí a přece pán jest takovým nepřítelem křesťanství. Brzy zvítězila křesťanská statečnost: „Ano, pane, jsem křesťan.“

Kníže zaslechl odpověď Janovu, rozhněval se, ale ještě se ovládl a naoko klidně nadhodil:

„To říkáš jenom ze žertu, ne?“

Jan se již nerozmýšlel:

„Kníže, nežertuji; jak bych mohl o víře a před tebou žertovat? Jsem křesťanem.“

Věrné vyznání víry a vytrvalost ve víře stála Jana vyhnanství, ale nežertoval o víře.

Tak, děti, říkáva se: o svatých věcech svatě. Co byste řekli o děvčeti,

kteřé by posměšně mluvilo o mamince, kteřé by jednáním zlehčovalo rodiče? A co říci o dětech i o dospělých, kteří mluví o posvátných věcech jako o nějakém šprýmu? Zapište si do srdce: z víry, z posvátných věcí, slov a činů se žerty nedělají! Tak činí dobré panoše Krista Pána. Váš strýc Všudybyl.

Anděl strážný je naším vzácným přítelem, jenže často na něj zapomináme. Na pomoc naší zapomnětlivosti jest určena pěkná modlitební knížka k andělům a k andělu strážnému, kterou pod názvem „Andělům svým o tobě přikázal“ vydaly sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově, Šifava. Knížka je krásně vypravena a vázaná stojí jen 8 Kč. Najdeš v ní poučení o andělech a důkladnou sbírku modliteb k andělům. Při příležitosti si ji opatřte.

Pohlednice ze života českých sester misionářek již vyšly. Jak víte, byla ctih. sestrám Neposkvrněného Početí Panny Marie svěřena samostatná misie v Jižní Americe, a první sestry posílají s pozdravy do vlasti také fotografie ze své činnosti. Tyto fotografie jsou vydány jako pěkné pohlednice, serie o 12 pohlednicích stojí 8 Kč. Nemohly byste si, děti, objednat společně několik serií? Byl by to užlechlý čin. Zasilá: Misiijní sekretariát, Přerov, Šifava 7.

Veliký arcibiskup moravský dr. Ant. Cyr. Stojan zemřel před 10 roky. K oslavě jeho vzácné a požehnané památky vydala Matice cyrilometodějská v Olomouci krásné pohlednice ze života arcibiskupa Stojana, „tatička moravského lidu“. Serie 12 pohlednic stojí jen 6 Kč. Upozorněte na toto vydání své rodiče, stojanovskými pohlednicemi učiní radost svým přátelům v dopisování.

5. obrázek naší soutěže.

Nastal nový rok,

odstraňte staré nepořádky a pošlete předplatné za PÁN PŘICHÁZÍ.

Casopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskářských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 21.

ÚNOR 1934.

ČÍSLO 6.

Trní, trní...

V srdcích dětí vypuči květy soucitu pod sluncem nejsvětější Svátosti.

Na ránu květ.

B. Dlouhá.

Nebývají ani o nejkrásnějších prázdninách všechny dni slunné, aby naše chasa mohla se rozběhnout po lukách, jako když vítr pampelišce chmýří rozfoukne; děti nemohou ani do lesa na borůvky, aby přišly s pusami jako černé jícny a poloprázdnými baňkami; ani na stráň „sudy válet“; ani k potůčku se koupat a zkoušet umění plavecké. Škoda! Škoda toho předhánění a různých siláckých výkonů udivovacích, když se tak malý člověk ocitne ve volném vzduchu a prostoru a hledí slunci vstříc! Škoda i těch slavných návratů husím pochodem a při zpěvu jakési vznešené písně, jež začíná: „Vandrovali tři Židi — a di — a di“ ... o rázné melodii se vznosným refrainem, písni dlouhé jako je cesta a prodlužované podle potřeby improvizovanými slohami jako na příklad: „Už veliký hlad máme — a me — a me; proto domů spěcháme — a me — a me ...“ atd. Škoda toho všeho!

Nu, ale dešť je také k něčemu dobrý. Děti jsou vynalézavé. Hoši ve spíží kudlají své šavle a jinou vojenskou výzbroj pro čas vojny někde na návsi, děvčata si zařizují ve všech koutech pokojičky, kde u stolků sedí panny s upřímně vyvalenýma očima před miskami s různými dobrotami, které za ně ochotně snědí jejich hostitelky.

Dnes ale děti zmizely, jako by jich ani nebylo. Nezvyklé ticho — a přece jsou děti doma! — zavládlo v domě. Jenom temné dunění od stropu upozorňuje občas, že jsou děti na půdě. Tam u vikýře je takový kumbál a v něm harampádí — to je pro děti jako tajemná kuchyně pro alchymistu. Dlouho tam cupají jejich drobné nožky, i dolů vypravily jednoho vyslance, slyšíme, jak spěchá po schodech a jak se zas vrací. A teď — slyš! Z půdy zní tlumeně zpěv dětí:

„Pro své svaté, drahé rány,
Ježíši ukřižovaný,
smiluj se nad námi!“

A zase znovu a znovu. Teď se zpěv blíží, děti sestupují po schodech a v předsíni. „Sem, sem! Tady je Boží hrob!“ Chvilka tichého šušknání. Maminka vyhlídla. V koutku předsíně na stolku je ozdobný polštářek. A co to na něm v záplavě kvítí? Starý litý korpus ze hřbitovního kříže, který kdysi vichřice vyvrátila. Děti našly jej na půdě, Ježíška s uraženou levicí, a bylo jim ho líto. Očistily jej, upravily pro něj „Boží hrob“ vystlaný kvítím a sem jej přenesly. Dlouho a něžně upravovaly místečko pro tělo Pána Ježíše; těžká litina bořila se do měkkého polštářku a vonného kvítí a děti na to hleděly s ulehčením.

„No mlč, Ježíšku, tady si odpočineš,“ domlouvá mu nejmenší, nevěda už samou něhou, jak by Ježíška pojmenoval.

„Tady ten červený karafiát dám na tu uraženou ruku, ten zakryje tu krev,“ míní Miladka.

„Tak ještě jeden můžeš dát na hlavičku a jeden na srdíčko, to byla samá krev,“ připomíná Karla.

„Kájo, rozsvěť svíčky, uděláme si opravdickou pobožnost,“ povídá Lidka.

Stalo se. Děti poklekly.

„Já budu jako velebný pán a vy budete odpovídat. Tak: Milý Ježíšku . . .“

„Oroduj za nás!“ horlivě a s citem „odpovídá“ Vinoušek.

„Smiluj se nad námi!“ opravuje ho Lidka.

Vinoušek uleknutě vzhlíží k sestřičce, která mu dlaničkou zahradi-la ústa.

A Kája předříkává dále: „Ježíšku, odpust Židům, že tě ukřižovali a nám, že jsme tě zarmucovali a těm lidem, co ti urazili tuhle ručičku, nebo jak se ti to stalo. Nám je tě líto. A rádi bychom ti udělali ra-dost, abys zapomněl, že tě to bolí. My už se nebudeme hádat a budeme poslouchat tatínka a maminku. A už budeme hodní . . .“

Kája už neví, co by řekl, ale cítí, že to má mít jakési zakončení, pro-to připojuje obřadně s náležitým zvlněním větné melodie na konci, jak to slychá od velebného pána, kterému ministruje: „ . . . až na věky . . .“ A děti odpovídají sborem: „Amen.“

Pak se pokřičovaly a na potvrzení slibu daného Ježíškovi se začaly líbat. Vinoušek, který si jako pořádný mužský na tyhle projevy něž-nosti nepotrpí, začal si zakrývat obličej rukama, ale Lidka ho odzbro-jila: „Tak vidíš, jaký jsi! Tak ty nechceš Ježíškovi udělat radost?“

Vinoušek resignovaně spustil ruce a strpěl čtyři polibky na svých tvářičkách. Pak si s ulehčením povzdychl a jasně se usmál na Ježíška.

Znovu zpívaly děti Ježíškovi zbožné písně, znovu rovnaly květiny kolem železného korpu a maminka se skryla včas, aby jich nerušila v pobožnosti a ony aby nerušily ji, když teď sama hovořila s Ukřižo-vaným:

„Bože, pro své drahé rány, dej, ať každé to dítě je květem na jednu z tvých ran. Dej, ať tvůj obraz je jimi uctěn, ať nikdy neztratí ty děti soucit s tvým utrpením a hlubokou vděčnost za rány, kterými jsi nás vykoupil. Ano, můj Kriste, ať jsou ti na rány květ . . .“

O jednom děvčátku.

Fr. Jiří.

Děti jsou všude. I v Římě jsou děti. A právě takové jako jinde. Dalo by se vyprávět mnoho povedených věcí. Třebas toto: V Římě je mno-ho kostelů, asi čtyři sta, a je těžké najít hned, který hledáme. Nejlépe je se zeptat. A tak jde několik dominikánů a marně hledají kostel sv. Cecilie. Zavolají chlapce a ptají se: „Chlapečku, kde je kostel sv. Ceci-lie?“ Chlapec si je přeměří očima od hlavy až k patě a praví s úžasem: „A to jste kněží, a nevíte kde je kostel sv. Cecilie?“ Ale hned ochotně ukazuje cestu, a potom si spokojeně potřásá na dlani centesimy, které dostal za svou práci.

Kostel sv. Cecilie. Krásná stavba, krásná poloha, krásné oltáře, na-nich krásné sochy; mezi nimi sv. Cecilie: hlavní oltář, zasypaný a ob-ložený věnci. A neměla toho dne svůj svátek. Ale někteří svatí mají stále svátek. Lidé přicházejí, modlí se před sochou něžné, čisté, vítěz-né dívky, povzdychnou a odcházejí každý za svými věcmi. U dveří se

ještě ohlédnou. A je to opravdu úžasná věc: člověk na oltáři — skoro dítě — a mladí i staří přicházejí sem otvírat svá trpící srdce a odcházejí s úsměvem.

Jak se to vlastně stalo? Cecilie pocházela ze vznešené, šlechtické rodiny v Římě. Již v dětství poznala křesťanství a celým ohněm svého čistého, planoucího srdce slíbila Pánu Ježíši, že nebude mít nikdy nikoho ráda jen jej. Dospěla v krásnou dívku a rodiče ji nutili ke svatbě s bohatým pohanem Valeriánem. Cecilie věděla, že teď jde o celý její život; ale nejen to: že jde hlavně o její lásku k dobrému Spasiteli. Modlila se ve dne v noci, a vzešlo jí světlo. Poznala, že celý život je dar Božího Srdce, že On je s námi na každém kroku, že má moc nade vším; že nás má rád a že nic není silnější než jeho láska. A On jí řekl, že má poslechnout. Poslechla a byla veliká svatba. Její srdéčko bylo tak prosté, čisté a důvěřivé, že se přestala bát o svou budoucnost. Jakmile byli s Valeriánem sami, řekla mu vše a dodala: „Anděl Boží mne chrání, Valeriáne, chraň se všeho, čím bys ho rozhněval.“

Valerián uvěřil a prohlásil, že se stane křesťanem, uvidí-li onoho anděla. Když mu Cecilie řekla, že anděla uvidí, až bude pokřtěn, šel, dal se pokřtít, vrátil se a skutečně uviděl anděla po boku dívčině. Nadšen zavolal svého bratra Tiburtia, pohnul ho rovněž ke křtu. Oba byli naplněni takovou věrou, že neváhali veřejně vystoupit jako křesťané a úředníkem Almachiem byli odsouzeni k smrti. To byl první krásný plod poslušnosti mladičké hrdinky. Brzy došlo i na ni. Almachijs ji zavolal a ptal se, co je s majetkem Valeriánovým a Tiburtiovým; neboť byli velmi bohatí. S úsměvem řekla, že vše rozdala chudým. Pohan se rozlítal tak, že jí kázal upáliti ve vlastním domě. Den a noc byla v plamenech, ale ty se jí nedotkly. Byl zavolan kat, aby ji sťal. Třikrát sekl sekyrou do dívčiny šíje a nemohla ji usmrtiti, nechal ji polomrtvou v kaluži krve a odešel. Teprve po třech dnech utrpení se vznesla její duše k nebi. V katakombách sv. Kalista ji pohřbil spolu s Valeriánem a Tiburtiem Urban I., jenž byl papežem od roku 223 do roku 230 za vladaře Alexandra. Dnes odpočívá svěťice ve vlastním chrámě. A lidé na celém světě prosí o přimluvu tuto tak mladou a přece tak velkou svatou. A ona jim pomáhá, a to je další, stále trvajících užitek toho, že poslechla. Poslušnost je totiž největší důkaz lásky. Jedni svědčí o oddanosti krásnými knihami, jiní krásnými slovy; ten, kdo položí život a krev, nemusí říci ani slova. Tak svatá Cecilie, a proto je na oltáři. A každý, kdo poslechne jako ona, může býti tam, kde je ona. Není třeba vždycky proliti krev. Každý máme od Boha vlastní cestu životem. A život je řada maličkostí. A kdo se obětuje, kdo poslechne v těchto maličkostech, bude věčně na Srdci Božím jako veliký vítěz, protože přemohl sám sebe.

Svatá noc.

Selma Lagerlöffová, přel. přev. F. Ryc.

Bylo to jednoho dne o vánocích, všichni odjeli do kostela, kromě babičky a mne. Byly jsme v celém domě samy. Nemohly jsme jeti s ostat-

ními, neboť jedna byla příliš mladá a druhá příliš stará. Obě jsme byly smutné, že jsme nemohly jeti na zpívanou mši sv. a pokochati se září světél.

Když jsme tak seděly spolu, počala babička vyprávěti:

„Byl jednou jeden člověk, který vyšel za tmavé noci, aby si vypůjčil oheň. Chodil od domu k domu a klepal: „Lidé milí, pomozte mi,“ volal. „Má žena právě porodila děťátko i musím udělati oheň, aby se maličký zahřál.“

Ale noc byla hluboká, takže lidé spali a nikdo neodpovídal.

Člověk šel a šel. Konečně spatřil v dálce záblesk světla. Šel oním směrem a viděl, že oheň hoří na volném prostranství. Mnoho bílých ovčí leželo okolo ohně a spalo, i starý pastýř, jenž hlídal stádo. Když onen člověk, jenž si chtěl vypůjčit oheň, přišel až ke stádu, viděl, že u nohou pastýře odpočívají a spí tři velcí psi. Všichni tři se při jeho příchodu probudili a otevřeli své široké tlamy, chtějíce štěkati, ale žádný nevydal ani hlásku. Člověk viděl, jak se jim ježí srst na hřbetě a viděl jejich ostré, v září ohně blýskající bílé zuby a jak se na něho vyřítili. Jižjiž cítil, jak jeden ho drží za nohu, druhý za ruku a jeden mu visí na hrdle. Než ozubené čelisti, jimiž psi chtěli kousati, se ne-sevěřely a tak onomu člověku se nestalo nic.

Člověk chtěl tedy jíti dále a vzít si, co potřeboval. Ale ovce ležely tak těsně u sebe, že nemohl mezi nimi projíti. I vstoupil na jejich hřbety a blížil se k ohni. A žádné ze zvířat se neprobudilo a nepohnulo.“

Až sem mohla babička vyprávět bez přerušení, ale teď už jsem nemohla vydržet, abych ji nepřerušila. „Proč se nepohnuly, babičko?“ tázala jsem se. „Hned uvidíš,“ řekla babička a pokračovala v povídkě.

„Člověk byl již skoro u ohně, když vtom se pastýř probudil. Byl to starý, mrzutý člověk, který byl ke všem lidem hrubý a tvrdý. Když teď spatřil přicházejícího cizince, uchopil dlouhou zahrocenou hůl, kterou obyčejně míval v ruce, když hlídal stádo, a mrštil jí po něm. Hůl s bzukotem letěla přímo na člověka, ale než ho zasáhla, zabočila stranou a šumíc padla až daleko v poli.“

Tu jsem babičku přerušila opět. „Babičko, proč ta hůl neuhodila toho člověka?“ Než babička se nedala mou otázkou přerušit a pokračovala.

„Člověk teď přistoupil k pastýři a pravil mu: „Dobrý příteli, pomoz mi a půjč mi trochu ohně. Má žena právě porodila děťátko i musím udělati oheň, aby se maličký zahřál.“

Pastýř byl by jistě řekl: ne, ale když viděl, že psi tomu člověku ne-uškodili, že ovce se jím nepoděsily, že jeho hůl mu neublížila, tu bylo mu nějak úzko a nemohl cizinci odepřít, co žádal.

„Vezmi si, kolik potřebyješ,“ pravil člověku.

Ale oheň už skoro vyhasl. Na žhavé hromadě už nebylo polen a větvi teprv ne a cizinec neměl ani lopaty nebo něco, v čem by mohl nésti žhavé uhlí.

Když to pastýř viděl, pravil mu ještě jednou: „Vezmi si, kolik potřebuješ.“ Měl radost, že člověk si ohně vzít nemůže. Ale muž se sehnul a holýma rukama bral s ohniště uhlí a kladl na svůj plášť. Uhlí mu

všední šaty. Pod krkem je na zástěrcce límec přehnutý a široký a z něho hochům i dívkám visí stuha, pentle buď úzká nebo širší a široká; buď krátká — jako motýlek — nebo delší a dlouhá. To podle toho, do které školy chodí.

Ale to ještě není všecko. Ze šatů můžeme také poznat, do které třídy chodí. Na rukávě má bílé nebo modré pásky a tolik pásků, kolik roků. — A ještě víc: můžeme také poznat, jak se učí. — Podle toho, jakou medailii má: stříbrnou, malou, velkou — bronzovou a zas buď malou nebo velkou. Při každém vysvědčení — nová medalie, ale jen pro ty, kteří si ji zaslouží. Místo jedniček a dvojek atd. mají na vysvědčení označeny body. — Podle našeho počítání může mít naději na medailii ten, kdo by nedostal ani jedné trojky a ještě dvojek by nesměl také moc mít. Kdo by neměl dvojek anebo jen 1 až 3, dostal by velkou nebo malou stříbrnou.

A co je nejlepší —: každý má na prsou vyšitě jméno křestní i příjmení. — To je veliká výhoda pro učitele a učitelky, že si je nepletou. Talijánské děti, dokud jsou malé — v prvních třídách obecné školy — jsou všechny na sebe moc podobné, proto mají jména vyšitá na šatech.

Když je nějaká slavnost ve škole a rovněž při jiných příležitostech objeví se děti cestou do školy ne ve svých všedních uniformách, ale ve svých spolkových: téměř všechna děvčata jsou ve sdružení „Malých Italek“. Ty nosí bílou košilku, černé nabírané sukýnky až pod kolena dlouhé, černý lehký čepeček, bílé punčošky. A téměř všechny mají dlouhé copy. Ustřížené vlasy jsou výjimkou. A dlouhé vlasy jim pěkně sluší. — Hoši v takových příležitostech mají černé košile, popelavé krátké kalhoty po kolena a černé punčochy a černou čapku se třapcem. Jsou to malí vojáci. Mívají cvičení s dřevitou flintou a pochodují s nimi po městě jako vojáci. Sdružení hochů se nazývá „Ballilla“.

A jsou hodní, ti Talijánci a Talijánky? — Nesmím je chválit, abych od vás nedostal, ale mohu říci, že hodnější jako československé děti, jako vy, nejsou. — Jsou mezi nimi mnohé děti velmi hodné, to je pravda, — ale vy chcete být ještě hodnější. . . . Třebas velmi hodné je zde jedno děvčátko asi desetileté, které vždy po škole prodává pečené kaštany na rohu jedné ulice, po níž několikrát za den chodím, a to místo své babičky. V Itálii je mnoho chudobných lidí. Ta stařenka prodává pečené kaštany a živí tak sebe i svou vnučku. A ta malá dívenka po škole prodává místo ní. — Je zima. Sněhu sice není, ale prší a vítr fouká divoce. Dívenka, lehce oblečená, v dřevácích sedí u kotlíku s kaštany. Když je jí moc zima, hřeje si ručky nebo nohy nad kotlíkem, v němž je žhavé uhlí. A prodá málo. . . . A při tom je trpělivá. Viděl jsem v její ruce, kterou si schovávala do rukávu druhé ruky, růženeček. Z toho jsem poznal, že je hodná, a z toho, že je vážná a nedotěrná.

A ještě něco se mi na římských dětech líbí. — Víte, že je v Římě mnoho kostelů. Mnoho dětí, když jdou do školy podle kostela, staví se tam, aspoň na chvíli. Pomodlí se Otčenáš, Zdrávas. Pohládí rukou sochu Panny Marie, sv. Antonína atd., koho právě více mají rády, a na rozloučenou pošlou také hubičku Ježíškovi. — Požehnají se a jdou dál do školy.

Je mnoho také našich dětí v Československu, které rády si přivstanou i na mši svatou i ve všední den anebo aspoň cestou do školy se staví u Ježíška na chvilku, ale mohlo by jich býti ještě víc. Když nemáte do kostela daleko, jděte k Ježíškovi cestou do školy. Stavte se u něho a on vám dá své požehnání pro vaše práce. Postěžujte si mu, když se vám snad vše nedaří, jak byste chtěly, a on vás potěší a všechno půjde dobře. Nezapomeňte nikdy na mši sv. v neděli a ve svátek. Ježíšek rád u sebe vidí malé děti a školáky!

Strýc Všudybyl jede na pout.

Těžko se poutník loučí s posvátným Velehradem, je tak milo na místě starobylé a slavné památky svatých apoštolů slovanských, sv. Cyrila a Metoděje, a zároveň na místě, jež jest posvěceno mučednickou krví našich blažených mučedníků z doby husitské. Ale volá cesta a proto pokračujeme dále. Vlak uhání blízko břehů Moravy dolů a zkrátka opustíte půdu vlasti a než se nadějete, vítá vás město Vídeň. Vídeň jest slavná v dějinách Evropy z mnoha příčin; vzpomeňme na jednu: u Vídně zvítězilo před dvěmastypadesáti lety křesťanství nad tureckým mohamedánstvím. Byl to velice slavný den vítězství, bez něhož bychom možná byli zahynuli pod násilím mohamedánského půlměsíce.

Ale jest ještě jedna příčina, proč jest Vídeň dobře známá celým katolickým světem: ve Vídni jest hrob našeho krajana, rodáka z jižní Moravy, sv. Klimenta Marie Hofbauera, apoštola Vídně. Jelikož jsme na pouti, navštívíme hrob našeho svätce v kostele Panny Marie na Nábřeží. Když jsme již vykonali dobrou poutní pobožnost, dopřejte strýci Všudybylovi, aby vám o něm něco pověděl. Už chvátám, milé děti, vyprávět, jen o to vás prosím, abyste si všichni vzali křídélka — trochu si také z Vídně odskočíme zpět na Moravu a jinam — a abyste se nehněvali na strýce Všudybyla, že vás chce všude provést. Kdyby vás neměl rád, odbyl by vás zkrátka, ale tak vás nechce připravit ani o nejmenší. Nebude vám, věru, dlouhá chvíle, až vám bude vyprávět

o pekařském učni, který se chtěl státí svatým Křištofem.

Ano, děti, tento podivný nápis se opravdu týká sv. Klimenta. Abych začal pěkně po pořádku: Řeznický pan mistr v Tasovicích u Znojma, Pavel Dvořák, původem z Moravských Budějovic, a jeho manželka, paní mistrová Marie, měli v prosince roku 1751 velikou radost: narodil se jim zase chlapec. Již osm sester a bratrů čekalo na malinké děťátko, které jejich rodině světil Otec nebeský. Dlouho neodkládali a brzy se malý pohánek stal křesťanem a dostal jméno sv. Jana Evangelisty. Jeniček se měl čile k životu a rostl jako z vody. Takový hodný chlapec to byl, každý jej měl rád! Nikomu neublížil, ke každému laskavý, neuměl odmítnout ani neposlechnout, s chutí pomáhal mamince při kuchyni nebo tatínkovi při řemesle — to víte, jak takoví cvrčci umějí pomáhat! — a jeho největší radostí bylo, když mohl jít do kostela anebo doma se pěkně pomodlit. Tatínek a maminka měli radost,

celý katechismus a všechno dobře umí, jak se máš připravit a potom přijdeš... No, ale prosím tě, co to stále jen máš, že nejsi ani chvíli pokojný?..."

Obličej Joanniho se rozzářil. Oběma rukama roztáhl kapsičku u vesty a celý rozradostněný vytáhl otýpečku stébel, pečlivě svázanou: „Ema maumu mamu, Mfumu — Tu jsou mé hříchy, Otče. Od toho prvního křtu jsem po každém hříchu schoval do kapsičky kousek stébla. Viš, Otče, tak my držíme věci v pořádku..."

Černoši mají ve zvyku místo zápisů o dlužích a povinnostech vésti záznamy stéblů a pod., a Joanni vedl stejné účetnictví — jediné jaké znal — s Pánem Bohem.

Joanni přebíral stébla jedno po druhém a misionář zůstal zaražený, ale přece měl nesmírnou radost. Viděl, kterak nejprostší lidé dovedou býti spravedliví ve všem; děkoval Pánu Bohu, za světlo, kterým osvětlil duši Joannovu.

Co říkáte, děti, kolik by se vás mohlo pochlubit, že máte v koutku duše schovanou otýpečku svých poklesků, kterou každý den prohlížíte, abyste u „pořádku Božího" — tak také říkají na Moravě sv. zpo- vědi — složili poctivé účty? Kdo nemáš, naprav zanedbané.

Strýc Všudybyl.

Starším školákům, kteří se učí německy, připraví mnoho radosti a zajímavého poučení krásná knížka o mládí a vzácných činech našich světců. Spis sluje „Christliche Helden und ihre grössten Taten"; sepsala ctihl. sestra Regina Mažerová, dominikánka. Vyšel ve dvou svazcích po 15 Kč. Pro každý měsíc má dva nebo tři životopisy, ale jistě přečtete knížku hned na ponejprv, tak je pěkně sepsaná pro školáky.

O soutěži napíše strýček Všudybyl v příštím čísle. Byl by již dříve napsal, ale máme tak málo místa. Hned by se nám ulevilo, kdyby každý z vás získal jednoho nového odběratele, mohli bychom vydávat „Pán přichází" o více stranách.

6. obrázek naší soutěže.

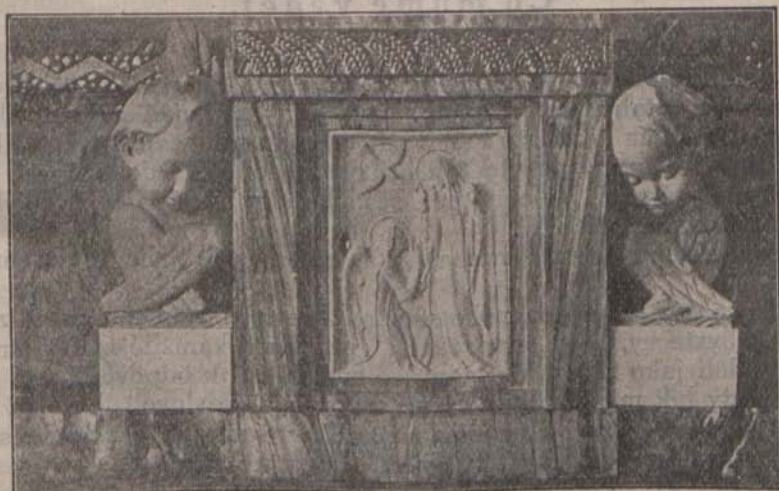
Časopis „Pán přichází" pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 21.

BŘEZEN 1934.

ČÍSLO 7.

A Slovo tělem učiněno jest.

A slovo tělem učiněno jest...

Tak se praví ve svatém Písmě. V naší obyčejné řeči je to tak: Syn Boží se stal člověkem. Pánu Ježíši dává totiž Písmo svaté jméno „Slovo“, aby se naznačilo, že je synem nebeského Otce, jenž jest duch; tak jako naše slova jsou z našeho ducha. Nyní můžete mysliti na obrázek, pod nímž jsou ta slova napsaná, která se modlíte v Anděl Páně.

Je to svatostánek. Na dvířkách je zobrazeno zvěstování Panny Marie. Po stranách andělíčci, jako by poslouchali, a zároveň se uctivě klanějí. Naslouchají tomu, co praví anděl Panně Marii: že Syn Boží se stane synem Panny Marie. Naslouchají, a vědí, že je to pravda. Ale také vědí, že je pravda, že Pán Ježíš měl lidí tolik rád, že za ně chtěl umřít v hrozných mukách na kříži. A ještě vědí, že zůstal neviditelným způsobem ve svatostánku. Proto se klanějí u svatostánku, proto také naslouchají ke svatostánku, co jim Pán Ježíš řekne. A také, co říká lidem, kteří klečí před svatostánkem.

Tak to máte krásně všechno pohromadě. Buďte jako ti andělíčci. Ať vaše hlavičky jsou také tak skloněny ke svatostánku. Ať vaše hlavičky nedbají ničeho kolem, než jen toho, co mají před očima. Svatostánek s Pánem Ježíšem.

Potom se na to tak krásně myslí: A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi. Pán Ježíš je u nás. A já jsem u něho. My mu říkáme, co od něho chceme. On zase nám řekne, co chce od nás. Že chce, abyste přišli zase k němu, a byli jako ti dva andělíčci.

Co máme vědět.

Fr. Jakub.

„... sím, velebný pane, u nás byl včera strýček a říkal, že ta mše sv., kterou vy a ostatní velební páni slouží, není správná,“ žaloval Slávek Mařiců. „Strýček tvrdil, že Pán Ježíš takovou mši svatou nesloužil; při první mši svaté prý nebylo tolik různých obřadů,“ dokončoval svoji žalobu malý čipera. Velebný pán se dobrácky usmál a řekl Slávkovi: „A co tys mu na to řekl?“

Slávek sklopil oči, začervenal se a jen zašeptl: „Nic, nic jsem nevěděl.“

Kluci se dali do uštěpačného smíchu. Ale velebný pán je hned zkontroloval. „Co byste vy, hoši, odpověděli?“ ptal se. Okamžitě zmizel smích, kluci seděli jako zařezaní. Žádný se nepřihlásil k odpovědi. Ani děvčata, jindy tak mnohomluvná, dnes neprosila „o slovo“. Velebný pán použil této příležitosti k napomenutí: „Když sami něco nevíte, nesmíte se posmívat druhým, když to nevědí.“

Pak jim řekl: „Poněvadž budeme brzy probírat v katechismu o mši svaté, řeknu vám tedy už dnes, jak se vyvíjela bohoslužba Církve svaté, abyste pak věděli, jak máte odpovědět.“

První mše svatá byla ve večeradle při poslední večeři, před utrpením Pána Ježíše. Pán Ježíš i svatí apoštolé byli Židé, proto zachovávali i oni všechny obřady, které tuto večeři provázely. Jak víte, Židé oslavovali

o velikonocích svůj Passah, památku to na vyjití z Egypta, beránkem velikonočním. Obřady při tom byly asi takové: modlitba, pak zpěv žalmů, požívání beránka velikonočního a pak opět modlitba jako díkůčinění. To děkovali Pánu Bohu za všechna dobrodíní, která jim prokázal. A tyto všechny obřady zachovával i Pán Ježíš při poslední večeři. To nám dokazují i slova evangelia, kde je napsáno: „A když vzdali chválu, vyšli na horu Olivetskou.“

Pán Ježíš proměnil při poslední večeři chléb ve své nejsvětější Tělo a víno ve svoji svatou Krev, a řekl apoštolům: „To čiňte na mou památku!“ Tím ustanovil Pán Ježíš, aby oběť mše svaté byla konána stále. Po večeři měl Pán Ježíš k apoštolům krátkou *promluvu*, jak čteme v evangeliu. Tak tedy vypadala první mše svatá. Jak jsme viděli, skládala se: z modliteb, zpěvu žalmů, proměňování, sv. přijímání, promluvy Pána Ježíše a díkůčinění.“

Kluci ani nedutali. Vytáhli tužky a zapisovali pečlivě výklad. Kněz pokračoval:

„Od poslední večeře stala se mše svatá středem bohoslužby křesťanské. Ze začátku slavili křesťané nejsvětější oběť mše svaté z večera, na památku poslední večeře. A slavili ji podobně, jako ji slavil Pán Ježíš. Ve svatém Písmě je zaznamenáno krátce, jak se konala oběť mše svaté za dob apoštolských. Nejdříve bylo učení apoštolů, t. j. čtení Písma sv. a jeho výklad, lámání chleba (proměňování a sv. přijímání) a modlitba. Křesťané se s počátku shromažďovali k sv. přijímání a mši sv. v soukromých domech, a to večer. Později, když byli pronásledováni, scházeli se do katakomb, podzemních chodeb, které sloužily také za hřbitov. Tam na hrobě některého mučedníka se konala večer oběť mše svaté...“

Mařence Knotkové přeběhl mráz po zádech.

„Brr, a prosím, nebáli se na hřbitově v noci?“ tázala se.

„Ale kdepak,“ vysvětloval kněz, „přece tam byli pochováni sami svatí křesťané a pak byl s nimi stále Pán Ježíš.“

O mši svaté mluví sv. Justin, mučedník (byl stat roku 167), podrobněji. Práví, že mše sv. začínala čtením *proroků a evangelia*, po nichž následoval výklad biskupův. Po kázání byly modlitby, po nichž ihned byly obětovány chléb a víno, smíšené s vodou. Nad těmito obětinami se biskup dlouho modlil, pak vyslovil slova: „Toto je mé Tělo“ a „Toto je má Krev“ a bylo ihned sv. přijímání. Obvyčejně se konala mše svatá ve většině míst jen v neděli. Avšak v Jerusalemě se scházeli křesťané denně ke mši svaté.

Tak se tedy vyvíjela oběť mše svaté. Máme zde už mnoho prvků, které nalézáme v nynější mši svaté. Zpěv žalmů (*náš introit, graduale*), čtení Písma (*epištola, evangelium*), výklad Písma sv. (*kázání*). Pak je *obětování, proměňování, sv. přijímání*. Tedy všechny čtyři hlavní části mše svaté jsou zde. A všechny čtyry jsme viděli už při první mši svaté, kterou obětoval sám Pán Ježíš. Ostatní obřady byly ustanoveny z úcty k nejsvětější Oběti, k přípravě kněze a lidu, aby důstojně, zbožně a hodně byli přítomni mši svaté. Proto vložila Církev do mše sv. nejkrásnější modlitby. A láska k bližnímu vedla Církev k tomu, aby zavedla

t. zv. memento (památku) živých před pozdvihováním a mrtvých po pozdvihování. Všechny obřady jsou ve mši sv. jen z úcty k Pánu Ježíši, a nic podstatného není změněno, nýbrž mše svatá zůstává stále táž, jako byla první mše svatá Pána Ježíše ve večeradle."

Velebný pán skončil svůj výklad. Však byl nejvyšší čas, neboť hned potom zazvonilo. Žáci složili pečlivě své zápisky a jeden mně poslal svůj, proto jsem vám mohl napsati celý výklad velebného pána. Zapamatujte si jej dobře!

Sv. Josef, patron vlasti naší.

P. V. Vošahlík.

Lidka: Maminko, jdu k vám s novou otázkou. Když jsem poslouchala zpívané litanie k sv. patronům českým, bylo mi divné, že byl vzýván také svatý Josef. Dříve jsem si toho nevšimla. Proč, maminko, uctíváme také svatého Josefa jako patrona českého?

Matka: Svatý Josef je vskutku patronem českým. Až budeš větší, dočteš se o tom v knihách. Zatím jen tolik: Bylo to r. 1654, kdy čeští stavové, na zemském sněmu shromáždění, prohlásili sv. Josefa za spolupatrona vlasti naší a za ochránce pokoje. Od té doby dávalo se při křtu svatém jméno Josef mnohem častěji, nežli v dobách starších.

Lidka k Jeníkovi: To je pro nás něco nového, vid', Jeníku! To jsme dříve nevěděli. Ale budeme od nynějška tím více uctívatí sv. Josefa.

Jeník: Pěkně se k tomu hodí doba vánoční. Ale to se ještě načekáme, než přijdou vánoce. Zás pak postavíme Betlem a budeme se modliti u jeslíček. Denně uctíme Ježíška a jeho Matičku, a po každé přidáme nějakou modlitbičku ke cti sv. Josefa.

Matka: Tak to číňte, milé děti. A po celý život uctívejte horlivě sv. pěstouna Páně. Proste ho, abyste se mu podobaly nevinností. Přímluva jeho v nebi je velmi mocná. Vždyť Spasitel neodepře ničeho tomu, jež na zemi miloval a ctil jako svého pěstouna, živitele a ochránce. Sv. Josef pomáhá ve všech potřebách a zjednává svým věrným ctitelům šťastnou hodinku smrti. Děti moje, chci, abyste byly šťastné. Jděte k sv. Josefu, on vás naučí milovati Pána Ježíše a Pannu Marii a to bude vaše štěstí!

Vzpomínky z mládí.

V. Rysov.

Pokračování.

Podobně nás matka učila, abychom byli spokojeni stravou prostou a chudou a vážili si daru Božího — chleba. Nemohla to viděti, když nedojedené kousky chleba jsme nechali tu a tam ležeti a se povalovati. „Děti, víte, že tatínek je na to přísný," říkala. „Tak zacházíte s darem Božím?"

Často jsem slyšel ta slova „dar Boží", už od malička, kdy ještě můj rozumek málo chápal a málo rozuměl. Otázal jsem tehdy: „Maminko, proč říkáte „dar Boží", vždyť je to chléb náš. Obilí jsme přivezli s našeho pole, mouka je naše a chléb je také náš, vždyť jste jej upekla z naší mouky." A tu matka důkladně mi všechno vysvětlila, jak ve všem

závisíme na Pánu Bohu. Když zrno zasejeme do země, Pán Bůh dává vzrůst. On daruje vláhu a teplo, aby obilí vyrostlo a dozrálo. Proto se k němu modlíme, aby úrodu zemskou dáti a zachovati ráčil. Což kdyby přišlo krupobití? A po žních kdybychom vyhořeli? Že tedy máme obilí a mouku, to je dar Boží a chléb tedy právem nazýváme darem Božím.

Tak se mi dostávalo již v dětství krásných naučení a povzbuzení, abych byl Pánu Bohu vděčen a jej miloval.

Královnou nebeskou, Marii a Panu, ctíti a milovati učila mne též má dobrá matka slovem i příkladem. Jak drahá a milá byla jí pobožnost sv. růžence! Jak často vzývala ve svých souženích nejsvětější Matku Páně! Jak často bylo slyšeti její napomínání: „Děti, modlete se hodně k Panence Marii! Uctívejte hodně Panenku Marii! Modlete se za mne!“

Abych byl vděčen sv. andělu strážnému, vypravovala mi matka příběh z mého nejtěšnějšího dětství. Byl prý jsem ještě v peřinách. Naši měli pilnou práci na poli a také mne vzali s sebou. Sestra mne vezla v kočárku. Ale nebyl to kočárek parádní, v jakých dnes děti se vozívaly, byl docela prostý, podobný truhlíku na čtyřech kolečkách. — Jelo se domů. Krávy táhly vůz obtěžkaný nákladem a vjely do úvozu, když se najednou stala nehoda. Sestře vyklouzl kočárek z ruky, právě když byla blízko vozu, po straně, na vyvýšeném místě. Kočárek sjel do rokle na koleje úzké cesty a dostal se právě pod vůz a tam se překlopil. Jak se to stalo, že jsem se z kočárku nevykutálel, ale zůstal poklopen pod ním a zatím co kola vozu šťastně mne minula, jako by se vyhnula; já nalezen byl pod „přiklopem“ uprostřed cesty zdrav a bez úrazu? Leknutí bylo hrozné — všecko se to stalo téměř v okamžiku — ale tím větší měli všichni radost z mého zachránění a vděčně to přičítali ochraně sv. anděla strážce.

Jiný případ z doby pozdější si pamatuji dobře. Spadl jsem na plotnu do velké železné nádoby naplněné studenou vodou. Před malou chvílí byla na témž místě voda vřelá! Spadnouti jen o chvíli dřív — byl bych se opařil. Matka se velmi ulekla, ale vidouc, že se mi nic nestalo, radovala se, dala mi jiné suché šaty a hned jsem si musil kleknouti a děkovati sv. andělu strážci. Matka se modlíla se mnou: Anděle Boží, strážce můj...

Tento příběh jsem obšírněji vypravoval čtenářům tohoto časopisu v jednom z minulých ročníků. Tam byla uvedena slova mé matky: „Dítě, anděl strážný tě zachránil!“

Podle návodu matčina měli jsme děkovati Pánu Bohu za dar zdraví a za dar zdravého spánku. „Děti, ani nevíte, jaké je to dobrodiní, když máte zdravý spánek. Nocí beze spánku jsou zlé!“ To říkala matka, protože hodně stonala a věděla tedy ze zkušenosti, co trpěti jest nemocným za dlouhých bezesných nocí. Proto chtěla, abychom i za spánek byli Bohu vděční, a dodávala: „Je to hřích, neděkovat Pánu Bohu.“

Měla soustrast s nemocnými a umírajícími. Představovala si to živě, jak asi smutno je umírajícímu, když ho všichni opustí a žádný mu nemůže pomoci a jak je důležité, aby člověk žil ve stavu posvěcující mi-

losti Boží a byl „za dobře“ s Pánem Bohem. „Potom ať všichni člověka opustí,“ bývala slova její, „jen když Pán Bůh ho neopustí.“

Starosti a trampot a bolesti přetrpěla naše drahá matička velice mnoho. Snášela všechno trpělivě a tiše, modlila se a pracovala, pracovala do úpadu, až si zdraví podkopala — obětovala se velkomyslně pro blaho rodiny. A když nastaly jiné poměry, že by si byla mohla odpočinouti a v klidu prožítí dny svého stáří, majíc děti všechny, až na nejmladšího syna, zaopatřeny, tu požádal od ní Pán Bůh obět života. To bylo v šedesátém roce jejího věku. Než o tom později.

K starostem a soužením přimíchány byly však také radosti. Největší radosti, myslím, pro naši maminku byly tyto dvě: Dočkala se primice, první mše svaté, svého nejstaršího syna, který vystudoval na kněze v semináři v Praze, a za deset let potom byla přítomna primici jiného syna, který byl vstoupil do kláštera a stal se knězem-misionářem. (Třetí syn kněz slavil svou primici za rok po smrti své matky, která v poslední době svého života tušila a říkávala, že třetí primice již se nedočká.)

Pokračování.

Misijní koutek.

Blíží se pomalu čas přípravy k slavnému prvnímu přijímání svátostí. Jak by se děti netěšily, když do jejich očistěných duší má zavítati jejich největší Přítel, Pán Ježíš. Ale, ale — leckdy se stane, že u některých dětí je velmi důležitým, jaké budou šaty, s jakou slávou bude první přijímání svátostí, zkrátka, vedlejší věci se tlačí na první místo a touha po Kristu Pánu ustupuje do pozadí zájmu. Nemá to tak býti a proto vám povím

o fialce krajiny věčného sněhu.

Proč fialka? Poněvadž byla ještě menším dítětem než vy, tedy malá, nepatrná, jako fialka mezi mnohými květinami, a při tom — jak se říká — vydávala přelibeznou vůni touhy po spojení s Kristem Pánem. Jmenovala se Kristina a pocházela z indiánského kmene Křiků a žila v sírotčinci Šedých sester u jezera Athabaska v severní Kanadě. Děvčátko ještě, ale Duch svatý ji poznamenal milostí a od nejútlejšího dětství kráčela cestou svatých. O dvou letech již znala hlavní věci z katechismu a nepodařilo se jí nějak splést, když se o to pokoušeli. První slovo, které vyslovila, bylo Ježíš, a za Pánem Ježíšem ustavičně toužila.

O vánocích r. 1915 zbudovaly sestry v kapličce pěkné jesličky a vysvětlily Kristině, co to všechno znamená. Ale Kristinka nechodívala k jesličkám, nýbrž jako obyčejně k oltáři a tam se modlívala. Povídá jí sestra: „Proč nikdy nepřiđeš k jesličkám? Jsou tak pěkné. A všechna ostatní děvčátka chodí navštívit Ježíška v jesličkách a ty nikdy?“ — „Ale, sestřičko, tam není živý Ježíšek. Tu v domečku na oltáři žije a já si s ním vykládám.“

Kristina byla tuze maličká a proto ji sestry nechtěly budívat na ranní mši svatou ve všední dny. Ale tak dlouho Kristinka prosila, až konečně si vyprosila, že ji ráno na mši svatou brávaly s sebou. V kaplič-

ce neměla pro nic jiného oči než pro svatou Hostii nebo pro svatostánek. Jednou při požehnání nebyla potichu a sestra ji za to chtěla trošičku pokoriti: „Kristinka nebyla v kapličce hodná a proto nepůjde ani na mši svatou ani na požehnání.“ Kristinka neodpověděla, ale očička měla plná slzí. Za nedlouhou chvíli byly sestry shromážděné ve své světnici a tu kdosi klepe na dveře, tuk, tuk. To Kristinka přišla prositi: „Sestřičko, prosím vás, odpusťte mi. Budu hodná a vezměte mne zase na mši svatou! . . .“

Jednou sestry na Kristinku zapoměly a nechaly ji chvíli samu. Děvčátko se dalo do pláče. Slyšela to sestra, přiběhla a ptá se: „Copak je ti?“ — „Jsem tu sama.“ — „Ale, děvčátko, vždyť je s tebou Pán Ježíš. Ten je všude.“ Bylo po pláči. A jednoho dne se role obrátila: Kristinka šukala po budově a v kterémsi pokoji potkala sestru, která ji tenkrát potěšila. Docela nevinně se otázala: „Sama, sestřičko, sama?“ — „Ano, ano, Kristinko, sama.“ — „Ó ne, sestřičko, je s vámi Pán Ježíš, je přece všude.“ A vystoupila na špičky, prstečkem ukázala na hrud sestřičky a pravila: „Tam je, sestřičko, Ježíšek. Přišel do vašeho srdceka při mši svaté a já mám také tak ráda Ježíška.“

Dlouho toužila, aby jí bylo dovoleno jíti ke sv. přijímání, ale stále jí říkali, že jest ještě tuze maličká, také skutečně teprve jí minula dvě leta. Co se nachodívala potajmu do kapličky, klekávala u mřížky, přitáhla si pod bradičku roušku a prosívala nahlas: „Velebný pane, dejte mi Ježíška!“ — Kolikrát i při svatém přijímání se vloudila k mřížce mezi ostatní, ale kněz jí po každé pominul a to bylo žalosti. Až konečně, měla skoro tři roky, ve svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie r. 1915, přišel její slavný den prvního svatého přijímání.

Od té doby již neklekávala potajmu před mřížkou, když v kapličce nikdo nebyl, již mohla s ostatními. Nejvíce jí bývalo líto, když ji někdy sestry ráno nechaly zspat mši svatou. To bylo vyčítání, když byl při vstávání již den. „Sestřičko, proč jste mne nezbudila? Dnes již nepříjde Ježíšek do mého srdce.“

Sestřičky mívaly starost, že jim Kristinka brzy umře, byla velmi chatrná, ale ještě žije a je již velká . . . Avšak o velikých se již vypráví velikým . . . Hle, milé děti, tak malé indiánské děvčátko. A kterak si počínáte vy? Dobře se připravujte k přijímání svátostí a někdy po sv. přijímání si vzpomeňte na svého

strýce Všudybyla.

Súčastněte se letos o velikonocích poutě dětských prosbiček do Říma!

Hlaste se k pouti prosbiček! Sv. Otec sám je všechny dostane do rukou a jistě že pošle všem účastníkům zcela zvláštní požehnání! — Nejděle do svátku sv. Josefa 19. března 1934 pošlete na adresu „Dětský apoštolát Krista Krále v Boskovicích“ lísteček, čistý kousek bílého papíru, na nějž napíšete co nejpěkněji toto:

„Svatý Otče, mám Vás rád a chci Vás poslouchat a prosím Vás o požehnání pro sebe a celou naši rodinu a pro celou naši vlast.“

Slibuji Vám, že na konci tohoto největšího svatého roku o velkonocích 1934 vyplním podmínky této duchovní poutě do Říma, jaké byly vyhlášeny Dětským apoštolátem Krista Krále.

Moje stáří:

Adresa:

Datum:

Takto napsaný lístek pošlete na adresu Dětský apoštolát Krista Krále v Boskovicích. Neopomeňte k tomuto přáníčku přiložit v dopise známku za 1 Kč. Je-li vás více z jedné školy, přiložte známku za 50 hal. Je to na porto a výlohy poutní. —

A které jsou podmínky poutě, nebo-li co slibuje každý, kdo posílá přáníčko? Pomodlete se 5krát Otčenáš a 5krát Zdravas Maria na úmysl sv. Otce na Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílou sobotu a neděli velikonoční letos a k tomu za spásu duší ruských dítek vždy přidatí Otčenáš a Zdravas a povzdech: Spasiteli světa, spas Rusko! Mimo to půjdete na velikonoční neděli k sv. přijímání a obětujete je na úmysl sv. Otce Pia XI. Tak lehké jsou podmínky poutě a toto se tedy nebojte sv. Otci slíbit. Kéž má sv. Otec co největší radost z hojného počtu účastníků! A kéž má za to co nejvíc dítek co nejbohatší požehnání nebeské pro sebe, pro rodiny a pro celý národ! Matička Boží, sv. Josef, sv. Anna a sv. Cyril a Metod kéž v této pouti soustředí všechny čl. katolické děti! Každý účastník obdrží od sv. Otce obrázek!

Jak prožiješ svatopostní dobu? Přemáhej sebe, následuj Krista Pána v utrpení a dej Mu najevo svou vděčnost. Jako průvodce si vezmi pěknou knížечku Pobožnost pro mládež k Pánu Ježíši v době svatopostní (vyd. Školské sestry OSF, Praha XII., cena 50 hal.); knížечka tě naučí, kterak Pána Ježíše zvláště uctív v době svatopostní; abys trny jeho bolestné koruny nahradil květy zbožnosti a soucitu.

V letošní soutěži „Pán přichází“ jest mnoho účastníků, ale málo bude vyvolených. Jedni píší jen na hadru papíru, jiní se vůbec nepodepíší, třetí ani v nejmenším ne dbají pokynů, někteří dokonce ani neoznámkují dopis, jak náleží, atd. Proto měl strýc Všudybyl velikou žalost, když prohlížel vaše příspěvky. Přesto každý dostane aspoň obrázek; soutěžit o ceny však budou jen ti to a tyto: z čísla 1.: Leopolda Müllerová, Bohuslav Lukeš, Františka Matalová, František Koval, Marie Mlčochová, Olga Holubová, Božena Tušlová, Hedvika Fišerová, Vilibald Olbort, Anastazie Alková, Jaroslav Kopřiva, Felix Moškoř, Božena Kulíková, J. Drozd, František Čech, Antonín Šanovec. — Z čísla 2.: Jar. Kopřiva, Ant. Šanovec, Václav Medek, Leopolda Müllerová, Marie Slováčková, Vilibald Olbort, Marie Scheirichová, Františka Matalová, Rudolf Bezdička, Věra Baucnerová. — Z čísla 3.: Ant. Šanovec, Jaroslav Kopřiva, Josef Krejčí, Leopolda Müllerová, Františka Matalová, Jan Dubový, Marie Scheirichová, Irena Strakošová. — Z čísla 4.: Věra Neřádalová, Marie Scheirichová, Antonín Šanovec, Františka Matalová, Antonín Malíšek, Leopolda Müllerová, Jan Dubový, Božena Chytilová, Stanislav Bílek. — O ostatních číslech zase příště.

7. obrázek naší soutěže.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 21.

DUBEN 1934.

ČÍSLO 8.

Mají se tak rádi tvá duše a Boží Beránek?

Kdybyste mohl žít znovu —

Ke Vzkříšení.

Bylo to letos v lednu. V tu neděli, kdy v kostelích dominikánského řádu se zvláště uctívá nejsvětější Svátost oltární na usmíření Boha, jenž z lásky k nám přebývá mezi námi a k němuž jsme tak chladni a nevděční. Ve třetí neděli každého měsíce. V Itálii se světi neděle, zvláště v Římě. Lidé se bavi se smíchem na ulici, sedí před domy na sluníčku, nebo jdou na procházku na Monte Pincio. Hlavně studenti a bohoslovci. Také studenti dominikánské university „Angelika“. Je nás tady okolo 600, dominikánů na 180, ze všech končin světa: černí, hnědí, žlutí, bílí atd., všichni svorní a s úsměvem vedle sebe — bratři. Z Čechů je 6 dominikánů.

Zmíněné lednové neděle jsme byli pozváni do ústavu Malých sester (Piccole Suore), kde opatrují staré lidi, jakoby již vyřazené ze života. A tak jsme šli tam místo obvyklé vycházky.

Ústav je rozsáhlá budova o mnoha poschodích, prosycená zvláštním ovzduším stáří, chudoby a radostných úsměvů obsluhujících sester. Na malé terase se hrálo na sluníčku mnoho starých lidí, hlučně a spokojeně hovořících. V jedné polovici domu ženy, v druhé muži. Když jsme vyšli z hovorny, seděli již všichni v jídelně a zvědavě si nás prohlíželi, když jsme vešli. Rozesmáli se a síň se naplnila šumotem, když jsme šli od jednoho k druhému a snažili se říci každému aspoň nějaké laskavé slovo, třebaže velmi lámanou italštinou, což rozmnožovalo veselost. Každý z nich labužnický ohmatával v dlani darovaný doutník.

V oddělení pro stařeny to bylo ještě živější. Místo doutníků dostaly cukroví a byly jako děti. Nebylo málo těch, u nichž bylo možno vidět stopy rozpadávající se a ošumělé elegance. Byly asi dříve bohaté. A teď dokončovaly život v chudobinci. Bůh ví, proč — a ptát se není slušné.

Viděli jsme též světničky, kde leželi ti, kteří byli již vyřazeni i z vyřazených. Byli jak dohasínající lampy. Jeden měl 96 let; když jsme s nimi chtěli mluvit, bylo třeba je chvilku volat, než se vzpamatovali, a i pak se ještě dívali jako z daleka, z jiného světa. Ale doutníky přijali všichni a drželi je pevně v rukou; a ženy cukrovinky. Postele byly čisté, i světnice, a u nemocných stály Malé sestry. Člověkoví najednou bylo jasné, jak jsou malicherné všechny ty „veliké“ věci, za nimiž spěchají velcí i malí za zdmi tohoto přístavu rekovné lásky — že ty sestry tady se sice jmenují „Malé“, ale že ve skutečnosti jsou veliké, hrdinné. A byly staré i mladé. A že je pravda, co řekl svatý Tomáš Akvinský o hrdinnosti a velikosti: že je to odvaha, ochota trpět pro to, co je dobré a bojovat proti zlému. Větší však je trpět než bojovat. Neboť kdo bojuje, jedná jako silný; kdo trpí, jedná, jako by byl slabší. Vydává se na pospas jinému. A člověk radši dělá silnějšího, než slabšího. Každý z nás věděl, že ty sestry tady musejí mít velkou lásku, protože ti starci, třebaž dostávali vše od nich, nebyli asi vždy usměvaví jako teď. Člověk je snadno nevděčný.

Pak bylo slavné požehnání v kapli. Je krásná a prostá, což je v Itálii řídké. Neposkvrněné početi. Panna Maria na oltáři: bílá s modrou

stužkou okolo pasu a s růžencem. Nemusí říci ani slova a člověk přece pochopí, co nám přišla říci tam do Lurd, co nám vrátí štěstí: „Pokání, pokání.“ Ale Ona to řekla.

Pak jsme se šli loučit. Rostla ve mně touha, která ve mně vznikla hned při prvním pohledu na ty lidi: Zeptat se některého vážného, co by dělal, jak by žil, kdyby mohl začít život znovu. Ostýchal jsem se; až u jednoho jsem si dodal odvahy: Byl drobný, měl 84 roky, hlavu bílou jak mléko a příjemně se usmíval. Zeptal jsem se ho. Mlčel, pak se podíval kamsi za mne, a se vztaženou rukou řekl: „Všecky mé myšlenky, pane, by byly tam.“ Ohlédl jsem se, kam ukazuje, a uviděl jsem oltář se svatostánkem. Vpil jsem se přímo očima do jeho postavy, do jeho tváře, rtů, očí, abych poznal, zda mluví pravdu. Měl oči jasné a hluboké jak dítě. Neměl jsem důvodu mu nevěřit. A pak jsme odešli domů.

Tento příběh je i pro ty, kteří jsou na začátku života, i uprostřed i před koncem. Jednou se musí člověk zastavit a podívat se opravdovsky, zdali mu vždy vystačí to, čemu žije, oč usiluje. A kdo pozná, že ne — blažený je, když uvěří, že život se může začít v každé chvíli znovu. A tak se může stát, že i příběh o starých lidech se hodí pro mladé i ostatní. A že příběh, jakoby smutný, může být příčinou veliké radosti a velikého štěstí.

Zůstal Pánu Ježíši věrným.

Fr. Jakub.

V jedné zemi, daleko od nás, která se jmenuje Mexiko, vládl velice zlý člověk. Zakázal kněžím sloužit mši svatou, kázat a také nesměli dětem nic vypravovat o milém Pánu Bohu a nesměli je připravovat na první sv. přijímání. Mnoho kněží bylo mučeno a někteří byli i zastřeleni. Proto se museli mít ostatní kněží velice na pozoru. Buď odešli do ciziny, nebo se skrývali u dobrých lidí. Avšak mezi lidmi bylo i několik Jidášů. Ti totiž oznamovali bezbožnému vladaři, kde se kněží zdržují, kde jsou ukryti, aby je tam mohl snadno polapiti. Mnoho kněží chodilo v přestrojení: jeden se přestrojil za sedláka, jiný za pasáka nebo nějakého prodávče. Tak je nemohl nikdo poznati. V noci shromažďovali všecky katolické děti do nějakého velkého sklepa u dobrých lidí, kde je vyučovali náboženství. Tam také sloužili mši svatou a podávali sv. přijímání.

Řeknete si: „To už bylo jistě dávno takové týrání!“

Ale to se stalo teprve před dvěma roky!!!

Jednou chtěli tito zlí lidé jednoho takového horlivého kněze polapiti. Ale milý Pán Bůh a dobří lidé jej vždy dovedli dobře ochrániti. Proto bezbožný vládce strašně zuřil. Jednou v takovém vzteku řekl policistům: „Nepřivedete-li mně toho kněze buď mrtvého nebo živého, dám vás všechny zastřelit!“ Můžete si mysliti, že od té doby byli policajti ještě horlivější než dříve.

Jednou v noci vešel opět jeden horlivý kněz do sklepa jistě zbožné rodiny. Tam už na něj čekalo dvacet hochů a děvčátek. Tuto noc měli

přijati Pána Ježíše po prvé do svých srdcí. Necítili se ani unaveni, ani neměli hlad. Přišel kněz, odložil sedlácký šat, do něhož byl oblečen, aby ho nikdo nepoznal, a oblékl se do šatu kněžského. Ze stolu byl zhotoven prostinký oltář. Zbožní lidé jej vyzdobili květinami a svícemi. Pak začala mše svatá... Po přijímání kněze přistoupily všechny přítomné děti ke stolu Páně, aby přijaly Pána Ježíše, po němž už tak dlouho toužily. Považte, milé děti, o půlnoci v tmavém sklepě měly první svaté přijímání! Dospělí lidé plakali radostí a modlili se, aby Pán Bůh změnil smýšlení zlého tyrana, aby nepronásledoval Církev svatou.

Když byla taio slavnost v tmavém sklepení u konce, opět se kněz přestrojil a řekl ještě dětem: „Milé děti! Právě jste přijaly božského Spasitele; zůstaňte mu navždy věrny a modlete se za mne! Možná, že už brzy zemru, snad ještě tuto noc, a proto vás opět prosím: Zůstaňte Pánu Ježíši věrny!“

Tu zvolaly všechny děti nadšeně: „My zůstaneme věrny!“

Sotva kněz zmizel, už někdo tloukl silně na bránu.

„To jsou policajti,“ pravila jedna matka ustrašeným dětem. Opět se ozvalo několik ran na vrata. Otevřeli; skutečně, dva policajti s revolvery v ruce!

„Kde je kněz? Je tady? křičeli hlasitě.

Tu předstoupil před ně malíčký Petřík, který byl právě u sv. přijímání, a pravil: „Ale kdepak, zde není velebný pán!“ Měl pravdu, ale policisté nechťeli věřit. Prohledali celý dům, ale nenašli nic. Tu se vrátili, chytili malého Petříka a tázali se: „Kde je velebný pán?“ — Petřík odpověděl: „To já nevím!“ Skutečně to nevěděl. Policajti zuřili. Sebrali hocha a šli s ním na úřad. Hoch se ohlédl ještě na maminku, ta se na něj usmála a učinila jakési znamení. Však Petřík dobře věděl, co tím chtěla říci! Vzpomněl si také, že když dnes v noci slíbil, že bude Pánu Ježíši věrný, tož že to musí také splnit.

Policisté odvedli chlapce ke generálovi. Podíval se hrozně na hošíka, vzal do ruky nabitý revolver a spustil: „Tak co, malíčký, kde je velebný pán?“

Petřík odpověděl statečně: „Já nevím, a i kdybych to věděl, tak bych vám to neřekl!“

„Ty špunte, zastřelím tě jako psa, když mně to ihned neřekneš!“ zařval generál a namířil na něj revolver.

Petr odpověděl: „Nevím, kde je kněz, a pak, já nejsem zrádce!“

Tu poručil generál policistům, aby „klukovi“ tak nařezali, až poteče krev. Když to bylo vykonáno, začal generál slibovat. Sliboval mu všechno možné, ale Petr mlčel. Zavřeli Petříka do žaláře; nedali mu tři dni nic jíst. Ale on se jen vytrvale modlil: „Můj milý Bože, Ty mně pomoz!“ — Konečně, když se od něho nemohli nic dovědět, poslali jej domů. Přišel domů celý nemocen — a jak zhubeněl! Když se maminka dověděla, kolik vytrpěl, objala jej a políbila se slovy: „Mé nejdražší, statečné dítě! Pán Ježíš ti požehná za to, žeš pro Něj snášel tolik bolestí!“

Od té doby musel Petr velice často vypravovati o svém utrpení svým bratříčkům a sestrám. Všichni si umiňovali při jeho vypravování, že

budou Pánu Ježíši také vždycky tak věrní, jako jejich malý hrdina Petřík. Nikdy nezapomenou na jeho utrpení a na první své svaté přijímání v tmavém sklepe . . .

Až půjdete k prvnímu svatému přijímání, vzpomeňte si na malého Petříka. Budete přijímat svého Pána Ježíše ve vyzdobeném kostelíčku a nemusíte se schovávat, jako se musely schovávat děti v Mexiku, ale musíte je napodobit tím, že slíbíte Pánu Ježíši, že mu zůstanete na vždycky věrní!

Vzpomínky z mládí.

V. Rysov.

Když nejstarší bratr měl po maturitě a odjel po prázdninách do Prahy do kněžského semináře, bylo nám po něm velice teskno a nemohli jsme se dočkati vánočních svátků. Jak jsme se těšili, až ho uvidíme, oděného rouchem bohoslovců, talárem a přepásaného fialovým cingulem!

Nastal toužebně očekávaný den, kdy bratr měl přijeti. Sestře a mně připadl čestný úkol, jíti mu naproti na nádraží. To bylo radostné shledání! Cestou asi půl druhé hodiny trvající, co jsme si toho napovídali! Také byl cestou umluven plán, jak překvapiti maminku. Bratr měl napřed zajíti do stodoly a tam obléci talár a cingulum. Tak také učinil. Cestovní oblek ve stodole odložil a v šatě duchovním vstoupil do světnice. Plán se podařil. Matka se naplakala radostí. Otec, zdá se mi, přišel až později z práce. Měl také velikou radost. Radost byla v celé rodině, až zase po vánocích nastalo loučení. A opět jsme se těšili na novou návštěvu, která měla býti mnohem delší — o prázdninách.

Čtvrtý rok theologických studií chýlil se ke konci. Blížil se den svěcení na kněžství a primice. Zatím my dva malí bratři, tehdy již studenti, učili jsme se pilně ministranci. A když bratr novosvěcenec přijel z Prahy, hned jsme se mu pochlubili, co umíme. Vyzkoušel nás a pochválil, že jsme to pěkně odříkali, vycvičil nás ještě v obřadech — a byli z nás ministranti.

Primice byla slavná — ač ve všední den — slavná a krásná hlavně proto, že byla „u Matičky“, na jejím slavném poutním místě. Požehnání rodičů provázelo novosvěcence k oltáři i v dalším kněžském životě. Hned po prázdninách odjel na vykázané sobě místo. Celé prázdniny jsme pilně ministrovali, já, i bratr František (o dvě leta starší), který se také hned po prázdninách s domovem rozloučil, aby další studie konal ve vzdáleném ústavě klášterním.

I on slavil primici, když uplynulo 10 let, blízko domova, a byli oba rodiče přítomni. Byla to radost veliká — a pro naši maminku zde na zemi radost poslední.

Uplynul rok a měsíc — a matka se rozstonala na smrt. Zaopatřena sv. svátostmi a odevzdána do vůle Boží, žehnala všem členům rodiny a dojemně se loučila se všemi. Nejmladšímu synu, studentovi, dávala nejdůtklivější napomenutí: „Toničku, buď hodný, nezapomeň na Pána Boha, uctívej Panenku Marii, varuj se zlých kamarádů. Až uděláš maturitu, modli se hodně k P. Marii, ať se nemíneš s povoláním.“ Připo-

mněla mu, jak všechno na světě pomíjí: „Podívej se na mne, byla jsem také mladá . . . Buď hodný, ať se sejdeme!“ — Často všem opakovala: „Děti, buďte hodné, ať se všichni sejdeme! Ať žádný z nás nechybí!“ Měla myšlenky v nebi. Prosila, abychom se za ni modlili, až umře, abychom na ni nezapomněli a abychom neopouštěli tatínka. Hlasitou a vroucí modlitbou poroučela se Pánu Ježíši, Panně Marii a sv. Josefu, poroučela jim poslední hodinku svou a brzy po této modlitbě v Pánu zesnula. Bůh buď jí štědrým odplatitelem!

Neuplynulo celých 14 let od pohřbu matčina a rozloučil se s námi náš drahý otec. I jemu dostalo se té milosti, že byl zaopatřen sv. svátostmi. V poslední hodině, poslouchaje zbožně předříkávané modlitby, díval se vroucím, důvěrným pohledem na obraz Pána Ježíše a tak se rozloučil s tímto životem. Kéž milosrdný Bůh dopřeje nám všem v nebi šťastného shledání!

Končím své vzpomínky prosbou k milým čtenářům a čtenářkám, aby se za mé zemřelé rodiče i za mne pomodlili; dále, aby rodiče své ctili, milovali a jich poslouchali. Necht se za ně často modlí a radost jim činí. Necht pamatují, že jednou na hrobě rodičů s bolestí budou vzpomínati na to, čím své rodiče zarmucovali.

Mládí Dona Boska.

Fr. Cyril.

Největší apoštol, vychovatel, přítel a pravý otec mládeže minulého století Don Bosco byl nedávno (v prosinci m. r.) prohlášen za svatého. Děti, radujte se, máte opět o svatého patrona více, neboť on tolik dětí miloval a již od nejútlejšího mládí je přiváděl k Pánu Ježíši, neb věděl, že jsou jeho a poznal, že jen u něho mohou býti šťastny. Celý svůj život věnoval záchraně duší a zvláště dětí. „Šťasten ten, kdo se již v mládí zcela oddá Bohu,“ říkával, neb věděl, že takový si nese do života nejkrásnější vzpomínky, nejčistší ideály, pevnou vůli a nejlubší základy pro dobrý, užitečný a svatý život a takoví jsou pak oporou, povzbuzením, příkladem a záchranou všem, s nimiž se v životě setkají. Říkal to z vlastní zkušenosti. Neboť ještě dříve než založil salesiány, dříve ještě než se šířila světem sláva jeho jména, jeho díla, jeho života, tak svatého, plodného a podivuhodného, ještě dříve, než se v skrytu semináře vážně připravoval na kněžství, dříve než v podiv uváděl profesory na gymnasiu svými podivuhodnými pokroky, (při čemž ještě mnoho času věnoval slabším žákům, jež vyučoval, jim pomáhal, dětem, s nimiž si hrál, je poučoval, a k tomu všemu se naučil kdejakému řemeslu, aby pak mohl pomáhat svým dobrodincům), před tím mohli byste ho vidět jako čeledína na statku strýce Moglia v Mancucco nebo ještě dříve u matky ve Becchi.

Pokračování.

Misijní koutek.

Je po Bílé sobotě; ale ještě den nazýváme v liturgii bílým — první neděle po velikonocích sluje rovněž Bílou. Oba dni byly tak dávno

nazvány pro svůj význam v životě křesťanů. Na Bílou sobotu přijímali katechumeni křest svatý. V projevu radosti a čistoty duše nosili celý týden od Bílé soboty bělostný šat a odkládali jej až na Bílou neděli. Křtem svatým každý křesťan činí s Bohem smlouvu. Bůh praví člověku: „Přijímám tě za své milé dítě.“ A křesťan se opět zavazuje: „Bože, jsi mým Otcem, já tvým dítětem, budu Ti věrný do posledního dechu, neposkvřním svého roucha milosti posvětné!“ Proto jest, milé děti, věrolomcem a zrádcem Boha, kdo nestojí Bohu v slově a ničí roucho milosti hříchem. Poslyšte, co si vyprávějí indické děti

o věrnosti kobry, hlídače pokladu bohů.

Praví se v Indii, že každý chrámový poklad jest hlídán nesmírně jezdovatým hadem brejlovcem, kobrou. Také chrám Šivův v Radiputru měl svůj poklad a pečlivě jej hlídal had, kobra Yaya. Vždy ležel na místě, kde byl poklad ukryt, nikoho si nevšímal; ale když se přiblížil někdo zlý, koho pálila zločinná touha po pokladu bohů, zneklidněl, zdvihal se a varovně prostíral své brejle. Zlí lidé prchali a poklad byl stále nedotčen.

Ale i synové zakladatele chrámu Yulu-vidce. se dali zlákatí na špatnou cestu, zatoužili po pokladu a přemýšleli, jak by se ho zmocnili. Had se nedal polapiti, cítil nekalé úmysly bratří. Až konečně... Když přišla doba krmení kobry, nedali mu misku s mlékem do místnosti s pokladem, nýbrž do jiné. Had, uspokojený nevšímavostí bratří, se odplazil přes práh a v té bád! bratři přirazili dveře za hadem. Kobra viděl, že jest zle. Bil hlavou do dveří, nadarmo, vylezl oknem na střechu a hledal nejmenší škvíru, avšak všecko bylo pevně ucpané. Nemožno vniknouti do pokoje k pokladu. Znova se kobra vrátil ke dveřím, bil do nich hlavou, až celým domem dunělo, prskal jedem, ale zlí, záškodní bratři se jen smáli. Kobra nechal darmého úsilí, spěšně se odplazil do chrámu před oltář boha Šivy a u oltáře se kousl do ocasu a vlastním jedem se otrávil, že nemohl splniti, čím byl Šivovi povinen.

To si vyprávějí indické děti, aby se učily věrnosti svým neskutečným bohům. A dovedou jim býti věrny! A vy, děti, pokřtěné, děti jediného, skutečného, pravého Otce nebeského, mohly byste zůstatí pozadu? Smlouvu vaším jménem uzavřeli s Pánem Bohem vaši kmotrové při křtu svatém, že se na věky odříkáte hříchu. Porušíte tuto smlouvu? Přece jste ji obnovily nebo obnovíte při prvním sv. přijímání a vůbec často ji máte obnovovat! Kristus Pán vám svým utrpením vysloužil nejvzácnější poklad na světě, milost posvětnou. Vy máte poklad milosti hlídat jako oko v hlavě a nechaly byste se svěstí pokušením? Nikdy ne, dobré katolické dítě jest věrně Pánu Bohu za každou cenu, má heslo: „Kdyby se celý svět řítíl, věrně stojím Pánu Bohu svému!“ — Máte však ještě více než indické děti; kobra umírá v zoufalství. Ale my ani v neštěstí největší nevěrnosti — hříchu — nesmíme v zoufalství upadnout, nýbrž se obrátíme zase k Otci nebeskému v upřímném pokání a Láska Boží zase přijme nevěrné dítě. Oč jste, děti, bohatší přede všemi ostatními. Važte si svého bohatství, opatrujte poklad milosti! A kdo jej ztratíš, vypros si jej lítostí a polepšením zpět!

Něco vzácného pro ministranty. Legio angelica, družina hochů-ministrantů, v Praze II., vydala Liturgickou příručku pro ministranty (str. 128, cena 5 Kč). V knížce je poučení o Legio angelica, stručné životopisy některých svatých vzorů ministrantů, poučení o dějinách mše svaté, o mešních rouchách, návod k náležitému ministrování při všech druhích mše svaté, dvě chorální mše svaté, popis obřadů při přijímání za ministranta, velmi prospěšný je slovníček latinských výrazů. Obsah sám zvěstuje, že v knížce najde horlivý ministrant mnoho dobrého a jak dobře by bylo, kdyby se stala přítelem každého ministranta.

Naším studentům a žákům z měšťanek, kteří se učí německy a francouzsky, doporučujeme, aby se zdokonalovali četbou. Mladší budou velice zajímati příběhy loutek malého Klaudia, jež vypráví Céline Lhotte a Marise Leblanc v knížce *Sous le doux règne des jouets* (vyd. Eds. Mariage et Famille, Paris, str. 124, cena 12 frs.). Pznáte, co všechno vám mohou pověděti vaše hračky, jen rozuměti jejich řeči. Kteří rádi čtou o cizích krajích, sáhnou s chutí po knížce Aljy Rachmanové: *Geheimnisse um Tataren und Götzen* (vyd. A. Pustet, Salzburg, str. 168, cena 6 šil.). Jsou to vzpomínky spisovatelky na šťastné dětství u dědečka v tatarském kraji, vypráví o lidech, o zvířatech, o zvycích lidových, příběhy z gymnasia, zkrátka mnoho poutavých věcí zapsala, a každá kapitolka zanechá v srdci něco dobrého. Věrní malí přátelé a hosté Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti se potěší a ke dnům sv. přijímání vroucně připraví pomocí krásné knížčky *Jesus besucht mich* (vyd. Ars sacra, München, str. 20 a 5 barevných obrázků, cena 2 Mk), v níž spisovatelka Marga Müllerová učí děti prožívat slavný den od předvečera až do nového usnutí.

Ježíškovo sluníčko bylo mladičké děvčátko Lucinka Chaussetová. Od malú myslela na Ježíška, toužila po přijetí nejsvětější Svátosti, z lásky k Pánu Ježíši zápasila se svými chybami, a zasloužila si, aby v šesti letech svého života byla pozvána do nebe. Přečtete si s maminkou pěknou knížku o Ježíškovu sluníčku! Vydaly ji Školské sestry OSF. v Praze XII.; stojí 5 Kč.

V soutěži „Pán přichází“ přijdou v úvahu: Z čísla 5.: Matalová Františka, Müllerová Leopolda, Dubový Jan, Malíšek Antonín, Sanovec Antonín. — Z čísla 6.: Matalová Františka, Mikulec L., Sanovec Antonín, Dubový Jan, Chytilová Božena, Kasalová Vlasta, Müllerová Leop. — Z čísla 7.: Dubový Jan, Müllerová Leop., Matalová Františka, Alková Anastasie, Hejný Alois, Kasalová Vlasta, Sanovec Antonín, Scheirichová Marie.

8. obrázek naší soutěže.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Nová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913.

ROČNÍK 21.

KVĚTEN 1934.

ČÍSLO 9.

Přišla Panna Maria.

Přišla Panna Maria.

(Strýc Červotoč II.)

V květnu si musíme říci: Přišla k nám Panna Maria. Proč přišla? Aby nám řekla, co nám chce dát ze svého srdce. To vám poví tato povídka, co vám chce dát Panna Maria. A jak vás hledá. A co vy jí dáte na přivítanou.

Když jsem byl malíčkový, měl jsem oblíbenou povídku: „Matka bdí u umírajícího dítěte... Najednou je vyrušena klepáním. Stojí před ní dvě černé postavy a prosí ji pro Boží jméno o večeri a nocleh. Matka ani sama nemá, co by dala do úst, přece pohostí cizince, doufajíc, že ji pro její dobrodiní Pán uzdraví dítě. Cizinci, totiž neúprosná smrt a děsivá noc, večereli a matka, bděním a úzkostmi vysílená, usnula u postele svého dítěte. Tu smrt popadla dítě a vyběhla s ním z domu. — Matka v tom procitla a hrůzou ztrnulá hledí na prázdnou postel svého dítěte. Se zoufalým výkřikem vyrazí z domu, aby si dítě přinesla zpět. Nemyslí na to, že ji bude zápasiti s dvěma silnými cizinci, cítí, že by se postavila proti celému světu pro své dítě. Před domem vrazí do černé postavy, je to děsivá noc. — „Kam jste dali mé dítě?“ — volá zoufalá matka. „Smrt si je odnesla,“ zní bezcitná odpověď. — „Kudy šla, řekni, kde ji mám hledati?“ žebroří matka. Nemilosrdná noc však jen pod tou podmínkou chtěla ukázati směr, když by ji matka zazpívala sladké ukolébavky, kterými uspávala své dítě. — Matka zpívá. V očích se leskou slzy, srdce se svírá úzkostmi, ale zpívá, pokud nezná směr. A již běží dále. Necítí, že nohy se zraňují o ostří kamenů, že šaty se jí trhají o větroví, že tělo její je trním zbodané. Nebojí se hrůzy noční, jen běží vpřed, za svým dítětem. — Najednou bezmezná moře se jí staví do cesty. Matka se dává do proseb, aby ji moře pustilo dále. „Udělám to“ — dí moře — „když vypláčeš do mne lesk svého oka.“ Matka bez otálení svoluje. Vypláče třept svého oka do nemilosrdného moře a pak utíká dále bez ustání.

Za mořem kraj je jí cizí. I vyptává se stařeny, kde by smrt bydlela. „Řeknu ti to“ — dí jí stařena — „vyměníš-li své krásné černé vlasy za mé šedivé kadeře.“ Ani tato oběť se nezdála matce veliká pro dítě. Dává stařeně největší svůj skvost a vydává se na další cestu se zamlženým zrakem a šedivými vlasy, jen aby dítě opět nabylo. — Konečně přichází do domu smrti. Smrt ještě není doma, ale za chvíli již přichází i s dítětem. Matka padá před ní a tak srdcevroucně prosí, že se slituje nad ní i srdce neúprosné smrti. Ta bere zrcátko a drží je před matkou... „Pohlédni do něho a viz budoucnost svého dítěte. Pak, bude-li se ti líbiti, odnes si je domů.“ — Matka se dívá — a co vidí? Nesčetné útrapy, smutek, starosti a nehody, které udělají dítě nešťastným. Zde přináší největší oběť, kterou jen může přinést mateřské srdce. Zříká se dítěte, aby je uchránila od bolestí, a sama se vrací, zestárlá, ve smutku a v pusté bezradnosti končíc své dny...

Potud povídka, na kterou dodnes tak rád si vzpomenu. Nejenom, že je to nejkrásnější věc, kterou kdy jen napsali o lásce mateřského srdce. Ale hlavně, že nám připomíná naši nebeskou Matku, Pannu

Marii, jejíž srdce hoří k nám zrovna takovou, ba, co dím, větší láskou! Zamysleme se trochu nad tajemí svátků, jež jsou nám v roce nejmilší: nad svátkem vánoc, zjevení, co předcházelo útěk do Egypta, nad svátkem svaté Rodiny. Pak teprve poznáme, co obsahuje srdce naší nebeské Matky. Kolik lásky k Ježíši, svému Synu! A přidejme myšlenku kříže. Jaká to bude blažená skutečnost pro nás! Pán, vise na kříži, každého z nás ukázal své Matce, řka: „Hle, syn tvůj!“ — Co myslíte, milé děti, zda to mateřské srdce blahoslavené Panny nezačalo hořeti i k nám takovou láskou, jakou k svému Synu? Zjistěte — řeknete — dokázala to nejednou. Stačila by nám jedna věta z pohádky: „I přinesla největší oběť, kterou jen může přinést mateřské srdce: zřekla se svého dítěte.“ A oběť její byla tím větší, že se ho nezřekla proto, aby ho uchránila před bolestmi. Naopak! věděla, že jen skrze oběť kříže může býti Ježíš věčně náš ve svaté Hostii. Proto se tedy zřekla Ježíše, aby Ježíš mohl býti náš . . . A jak té nebeské Matce na tom záleží, aby Ježíš byl náš, z toho můžeme souditi, že, když lidstvo se dalo strhnouti s pravé stezky: od náboženství pod záminkou vědy, přišla opět na zem, aby nám přinesla zpět vyhnaného Ježíše, největší to poklad lidských srdcí. Myslím na lurdské zjevení a činím to rád, poněvadž ta, kterou si Panna Maria vyvolila za zprostředkovatelku žádosti svého mateřského srdce, svatá Bernadetta, byla v prosinci svatým Otcem svatořečena. Jaký byl její odkaz? Jen jedna věta nás zajímá: „Chci, aby zde byl postaven kostel, aby sem lidé chodili . . .“ Proč? Samy si na to, milé děti, odpovíte, řeknete-li si, jaký má účel kostel: Je to dům Boží, tam, ve svatostánku přebývá a nás čeká Ježíš . . . Čeká na nás, aby mohl vejíti do srdcí našich . . . Zda nadarmo bude na nás čekati; budeme řídkými hosty u Ježíše? To by bylo neděkem, ne-li urážkou mateřské péče srdce naší nebeské Matky . . .

Ježíši eucharistický, české děti ti slibují věrnost, aby ukázaly svou vděčnost k nebeské Matce! Budou tvým častým hostem, nebudeš nadarmo klepati na bráně srdcí jejich . . . Ony samy ti říkají: Ježíši, pojď! Pojď do našich srdcí . . .

Konec nejsvětější Svátosti.

Fr. Jakub.

V šesté třídě nás učil starý, úctyhodný pan učitel. Byl velice hodný, hluboce zbožný a velmi pečlivý vychovatel. Hlavně se snažil vzdělati naši duši. Byl i básníkem a osladil nám svými básněmi častokrát vyučování. Nejdokonaleji uměl vyučovati náboženství. Nikdo snad nedovedl nám tak důkladně vysvětliti nauku katechismu a tak živě a názorně vypravovati biblické příběhy, jako on. A také ovšem se nikomu nepodařilo tak snadno vštípit nám do paměti všemožnou „vědu“, jako se to dařilo bez nesnázi jemu. Měl řídký dar, že dovedl osvětliti vše pomocí četných obrazů a příkladů.

Jednou jsme ve škole mluvili o nejsvětější Svátosti. Náš starý pan učitel líčil nadšenými slovy ustanovení nejsv. Svátosti při poslední večeři v Jerusalemě a dojat velebil neskonalou lásku Pána Ježíše k nám.

„Pán Ježíš byl k nám tak dobrý, že chtěl u nás zůstat i po své smrti,“ pravil. „Proto nám daroval nejsv. Svátost, aby až do konce světa byl s námi, aby u něho našli pomoc a útěchu i ti, kteří přišli po Ném a ještě přijdou, jakož i pracující a klesající únavou pod břemeno námah a utrpení.“

Tu se tázal jeden z nás, jemuž jsme říkali, že má „fištrona“: „Jak dlouho zůstane Kristus Pán v nejsvětější Svátosti?“

„Již jsem to řekl,“ odpověděl pan učitel, „až do konce světa.“

Hoch však se tázal dále: „Proč ne déle než do konce světa?“

„Poněvadž potom už nebudou lidé potřebovat nejsvětější Svátosti. Neboť jak nastane konec světa, budou věčně žiti blažení, kteří budou přímo patřiti na Pána Ježíše, a již nebudou potřebovat nejsvětější Svátosti a zavržení, kteří budou navždy odloučeni od Pána Ježíše; ti by už nikdy nedosáhli stejně odpuštění a pomoci od Pána Ježíše v Eucharistii.“

Všichni jsme pochopili. I tazatel spokojeně pokyvoval hlavičkou na znamení, že už tomu rozumí. Ale najednou vylítl z lavice, jako by jej píchl šídlem, a táže se: „A kdy bude konec světa?“

„Při zániku světa; pak bude jen nekonečná věčnost.“

„A kdy bude konec nejsvětější Svátosti oltářní?“ dotazoval se hoch dále.

Nato se podíval pan učitel dlouze a s obdivem na hoch, přelétl zrakem celou třídu a viděl nás, jak napjatě jsme čekali na jeho odpověď, podíval se oknem ven, kde zuřila zimní víchřice. Teprve po několika okamžicích se obrátil pan učitel k nám, pohládl si svůj stařecký vous a pravil: „O konci nejsv. Svátosti nevíme my lidé vůbec nic. O tom ví jediný božský Spasitel, jenž ustanovil nejsv. Svátost. Ale počkejte, povím vám jednu legendu. V ní se ličí, jak by to asi mohlo být.“

A začal vypravovat:

„Až nastane strašné zatmění slunce a divoká bouře vyvrátí z kořene všechny stromy a vlny mořské se budou mocně vzdouvat, až naše země se bude chvěti a praskne s velkým hřmotem, až nebeské hvězdy začnou padat na svět a jej zapálí, tehdy budou zničeny všechny domy a chrámy. Jen jediný chrám zůstane: chrám sv. Petra v Římě. Tam se utekou všichni spravedliví, jež Pán Bůh zachránil v posledních bitvách a hrůzách. Až se sejdou všichni se všech konců světa: z Evropy, Ameriky, Afriky, Asie a Austrálie, pak přistoupí k oltáři s nejzbožnějšími ministranty sv. Otec, který předtím zvítězil v boji nad ďáblem. Bude sloužiti mši sv. v nejdrahocennějších rouchách bohoslužebných a při tom naposled poděkuje Pánu Ježíši za všechny milosti, jež prokázal lidstvu v nejsv. Svátosti od jejího ustanovení při poslední večeři až do nynější poslední mše sv. v chrámě sv. Petra. Naposled poprosí sv. Otec Pána Ježíše ještě o něco. Bude to poslední prosba, již lidská ústa přednesou božskému Spasiteli v Eucharistii. Naposled poprosí za všechny živé a zemřelé a za šťastnou věčnost. Účastníci této poslední mše svaté budou se při ní tak uctivě chovati, že ještě nikdy taková vroucí zbožnost a úcta se neprokázala božskému Spasiteli při mši sv. A když sv. Otec při posledním pozdvihování pozvedne svatou

Hostii a kalich s Krví Páně, bude eucharistický Ježíš zahrnut nejvroucnější úctou a láskou.

A potom — potom se už blíží konec nejsv. Svátosti. Naposled vezme sv. Otec do rukou nejsv. Svátost a přijme naposled eucharistického Ježíše do svého srdce. A kam se podějí všechny Hostie z celého světa? Ty přijmou jako posilu na cestu poslední lidé, než odejdou do Říma. A když papež přijme i přesvatou Krev Pána Ježíše, nastává konec nejsv. Svátosti.

„Ite, missa est“ — „Jděte, mše sv., poslední mše sv. je u konce“ — řekne sv. Otec a udělí přítomným poslední své požehnání. Vtom zazní mocné akordy varhan. Samy od sebe se rozezvučí a mohutným hlasem zanotí: „Te Deum laudamus“ — „Bože, chválíme Tebe“. Všichni se zaradují a přidají se svým zpěvem ke hře varhan. Ale najednou do tohoto radostného zpěvu zazní pozouny andělů, volajících lidstvo k soudu.

Potom se otevře nebe a Pán Ježíš sestoupí ve vsi své slávě a moci na zem. Bude trůniti na oltáři ve velechrámu sv. Petra, kde tak dlouho zůstával neviditelně pod způsoby chleba a vína; nyní tam bude kralovati jako Král králů. Účastníci poslední mše sv. se hluboce skloní před Pánem nebe a země. I ti, kteří vstanou z hrobů a seřadí se na velikém náměstí sv. Petra, vzdají hlubokou úctu božskému Spasiteli, jenž jim byl v Eucharistii Pomocníkem a Těšitelem a nyní je jejich Soudcem.

Učitel ukončil. Zmlkl na chvíli a pak se tázal: „Porozuměli jste?“

Odpověděli jsme, že jsme tomu dobře rozuměli. Nato skončil pan učitel vyučování a pomodlil se s námi:

Dobrý vůdce, pravý Chlebe,
dej nám sebe, živ nás s nebe
a kraluj v své rodině;
až tvůj lid, jsa z tvého stáda,
zasedne, jak vroucně žádá,
na nebeské hostině!

U vaší svěťice.

P. Prokop.

Tak jako vám, i nám uplynuly rychle překrásné prázdniny a nadešel den, kdy jsme jeli nazpět do Říma. Sice v naší matičce Praze je nejlépe, ale z Říma jsme neměli strachu, vždyť jsme jej už znali a věděli jsme, že se tam také dá žít jako doma. A tak tedy na cestu — po druhé do slunné Italie. Zmizela s očí česká vlast, skončila se jízda i trochu záslunné Italie. Zmizela s očli jsme se na půdě italské. Ihned bylo cítit dumčivým Rakouskem a oclli jsme se na půdě italské. Ihned bylo cítit tu velkou změnu — to tam bylo nevlídné a studené počasí, ztratily se vážné postavy rakouských obyvatel a před našima očima se rozevřela zaslíbená země, líbaná sluncem a ovívaná mořem, země, kde se ozývá zpěv, kde lidé se dívají po známu a s dobráckým úsměvem, kde děti si v každé ulici hlučně a s chutí hrají. První zastávka byly Benátky. Ach,

to pohádkovitě město, hlavně když svít měsíce je ozařuje; vždyť celé město je vystavěno na vodě. Na druhý den nás už zas vlak vezl dále, ale ne dlouho. Asi za hodinu jsme vystoupili v Padově, abychom se podívali na hrob velkého Divotvorce, miláčka Itálie, sv. Antonína. Našli jsme jeho hrob ve veliké basilice, jemu zasvěcené. Tento hrob je neustále obléhán prosebníky. A mají k němu zvláštní pobožnost. Jdou v řadě, jeden za druhým, šeptají modlitbu a několikrát položí každý ruku na jeho hrob. Bylo tam vidět malé děti, jinochy i dívky, tu a tam též nějaký vyšší fašistický policista.

Na Dušičky jsme byli v Bologni, v místě, kde leží sv. Dominik, zakladatel našeho řádu a malá světička Imelda. Bylo nám dopřáno po prvé v životě sloužit na hrobě našeho Otce mši svatou a nejen jednu, vždyť toho dne mohl každý kněz sloužit tři mše svaté. Hrob sv. Dominika je nádherný a hodně uctíváný. Podali jsme tam velice mnoho sv. přijímání ten den.

Když už jsme byli rozhodnutí, že půjdeme na nádraží, abychom ten den kolem 9. hod. odjeli dále, vzpomněl jsem si, že v Bologni je hrob bl. Imeldy, jehož jsme dosud neviděli. Zeptali jsme se, kde to je, ale už bylo pozdě, čas kvapil. „Škoda,“ řekli jsme si, „musíme počkat až na rok.“ Dojdeme na nádraží, díváme se na jízdní řád, ale zpozorujeme, že ten vlak má jen druhou třídu, kdežto my jsme měli lístky pouze pro třetí třídu. A tak jednoduše jsme museli čekat na jiný vlak až do odpoledne. „Tím lépe,“ pravili jsme si, „aspoň uvidíme hrob bl. Imeldy.“ Hned jsme tam šli. Brzo jsme jej našli v kostele sv. Sigismunda. Zpozorovali jsme hned oltář s ostatky malé dominikanky, oběti lásky ke svátostnému Spasiteli. V zasklené schránce leží podoba jejího těla. Velikost asi dvanáctileté dívenky. Je oblečena v bílé dominikánské roucho. Hlavu má ovinutou věncem růží a celé tělo je obloženo květinami. Ruce má sepjaté na prsou a ve tváři se zračí něžný úsměv, bohaté štěstí a hluboký klid.

Poklekli jsme a modlili jsme se: za české dominikány a za české děti, aby je tato malá světička, veliká svou láskou k Eucharistii, nadchla pro vroucí úctu k této převeliké Svátosti, aby je opatrovala, by nikdy neochably v lásce a něžnosti ke svaté Hostii. České děti, čtenáři „Pán přichází“, to jsme se pomodlili též za vás. Víte o lásce Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti a zůstanete jí věrni, až do smrti, nejen do vyjítí ze školy? Blaze vám, máte-li toto předsevzetí a prosíte-li Pána Boha, aby vás v něm udržel celý život.

Když tak klečíme ponořeni v modlitbu a v úvahu o této světičce, kde nic tu nic naráz příběhne malá holčička s ještě menším bratříčkem. Okukují hrob se všech stran, zvedají hlavu, vystupují na špičky, až konečně přišli na to, že si mohou vylézt na klekátko před hrobem. A teď začlo divení a úžas. Holčička jak Karkulka však měla rozumek pohotový. Dala se do vysvětlování všeho svému němě hledícímu bratříčkovi... „Hleď, jak je krásná. Jak je celá běloučká. Podívej se na ten věnček z růží kolem její hlavy. Zdá se, jako by jen dřímala. Sem se podívej, jaké má krásné střevíčky na nohou. A dobře si všimni jejích šatů, jsou celé bílé. Viš, ona bl. Imelda byla sestřičkou dominikánkou.“

A jednou, když šla po prvé k sv. přijímání, tak potom samou radostí zemřela a teď tady leží. Že je to krásná světice" — tak hezky a rozumně poučovala sestřička svého bratříčka. Při tom vše rukama ukazovala, bratříčkovi hlavu řídila, aby vše viděl, a očka jí zářila radostí a blahem. Odešli, spokojeni a šťastni, od hrobu bl. Imeldy, nic netušíce tito dva maličtí zástupci italského lidu, že je někdo z ciziny poslouchal a že vtělil kus jejich radosti a blaha v tyto řádky pro české děti.

Opustili jsme milou Bologni, zastavili se ještě v krásné Florencii a pak do věčného města, do Říma, jenž nás zase přijal vřelým do svého středu.

Milé děti, zde v Itálii hodně uctívají bl. Imeldu. Naučte se od této světice veliké lásce k Pánu Ježíši ve velebné Svátosti. Vy, kteří se připravujete letos na první sv. přijímání, zvolte si ji za ochránkyni. A když neumřete jako ona, láskou ke svaté Hostii, alespoň hleďte zemřít hříchu a všem zlým žádostem světa.

Misijní koutek.

České děti se modlí se sv. Terezii Ježíškovou.

Vykládal jsem vám, milé děti, příběhy z misí, z krajů, kam teprve zvěst o Kristu Pánu přichází. Tento měsíc upřeme oči jinam, do kraje, kde zvěst Krista Pána již po staletí byla, ale odkud v posledních letech Krista Pána zapuzují. Je to staroslavné Rusko, „svatá Rus“, jak také říkávali zbožní ruští vlastenci. Nestarejme se o to, jaké politické změny se v Rusku staly. Ale uvědomiti si musíme, že dnes se v Rusku všemi způsoby a všemi prostředky snaží vyhubiti každé náboženství a učiniti z celého národa veliký šik bojovných bezbožníků. Kostely jsou pozavírány, jiné zničeny, jiné změněny v protináboženská musea, lidé činem osvědčující víru jsou podezříváni ze všeho zlého a zbaveni všech práv, děti musejí od malička růsti v nepřátelství k náboženství. Toto jest strašlivá skutečnost.

Ruské dítě nesmí slyšeti vřelého slova o Bohu, nesmí přijímati Krista Pána v nejsvětější Svátosti. Svět o tom dávno ví, víme o tom i my, Čechové, slovanský katolický národ. Ale zůstali jsme pozadu v lásce: až ze Švýcar vyšel popud, aby se všechny katolické děti spojily v prosebném tažení za ruské děti, aby katolické děti přistoupily v celém světě současně ke sv. přijímání a prosili ve svatou chvíli návštěvy nejvzácnějšího Hosta, aby se slitoval nad ruskými dětmi bez Boha.

Svatý Otec schválil toto prosebné tažení katolických dětí a bylo stanoveno, aby děti přistoupily v den prvního svatého přijímání sv. Terezie Ježíškovy, t. j. dne 8. května, nebo v neděli nato ke svátostem a obětovaly své zásluhy za ruské děti.

Katolické děti z celého světa slyší toto volání, děti z celé Evropy, z Asie, z Afriky, Ameriky i z Oceánie se připojily. My, české děti, si pospíšíme, abychom dohonily zanedbané, a všechny přistoupíme ve stanovený den ke sv. přijímání a budeme se modliti:

Ježíšku maličký, který jsi dal své nejpokornější služebnici Terezii

rodiče dokonale křesťanské, smiluj se nad ruskými dětmi, poněvadž mnoho jich je opuštěno a bloudí, jako by neměly duše!

Božský Ježíši, který jsi dal své služebnici Terezii výborné kněze a učitelky, již ze všech sil jí pomáhali, aby Tebe i lépe poznávala i lépe milovala, smiluj se nad ruskými dětmi, které jsou vyučovány v nenávisti k tvému náboženství!

Ježíšku maličký, který jsi zázračně uzdravil svou maličkou Terezii k radosti blah. Panny Marie, smiluj se nad ruskými dětmi, které se ani nedovědí, že Tvoje Matka jest jejich matkou na nebi!

Božské Dítě Ježíšku, který chceš spasit všechny děti, osvobod' ubohé bratry ruské ode všeho přivalu zla, které jim brání Tebe mítí na zemi, aby Tě spatřili v nebeské radosti, jak Tě už nyní vidí sv. Terezie! Amen! Spasiteli světa, zachraň Rusko!

Svatý Otec posílá zvláštní požehnání dětem, které se účastní přijetím svátostí a modlitbou této světové prosby za duše ruských dětí, kromě toho obdařil uvedenou modlitbu 300 dny odpustků. Z lásky k Pánu Ježíši, z oddanosti Církvi svaté, z lásky k duším vašich bratříčků a sestřiček — ruských dětí — se přidáme do jednoho a dne 8. května či v neděli nato se spojíme všichni v jedno zvolání:

Spasiteli světa, zachraň Rusko!

9. obrázek naší soutěže.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Nová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913.

ROČNÍK 21.

ČERVEN 1934.

ČÍSLO 10.

Pojďte ke mně!

Pojďte ke mně . . .

Fr. Jakub M. Zemek O. P.

Již se blížil kvapem konec školního roku. Právě byly nejhorší dny — dny zkoušek. Všichni učitelé přísně zkoušeli. Velebný pán vyzkoušel všechny děti již dávno. A nyní těch několik hodin před koncem roku se snažil poučit děti, jak se mají chovat o prázdninách.

Dnes však byla poslední hodina, proto si dal na ní zvlášť velebný pán záležet. „Drahé děti, nezapomínejte o prázdninách na kostel. Chodte pilně do kostela na mši svatou a na kázání. Ve svatostánku je váš největší přítel — Pán Ježíš. Pamatujete se, jak jsem vám vypravoval o jeho lásce k dětem? Jednou přivedly maminky k Němu své děti, aby jim požehnal. Avšak apoštolé je nechtěli k Pánu Ježíši připustiti. Ale dostali od Pána Ježíše za to velice. Pravil jim: „Jenom nebraňte dětem; ať přijdou ke Mně, neboť jim patří nebeské království.“ Vidíte tedy, jak vás miluje dobrý Pán Ježíš; a co vy Mu dáte za tu jeho lásku? O prázdninách se ukáže nejlépe, jak máte Pána Ježíše rády!“ — Velebný pán se na chvílku odmlčel, a děti byly také potíchu jako pěny. Pojednou se velebný pán lišácky usmál:

„Jak ukážete Pánu Ježíši nejlépe, že Ho máte rády?“ pravil náhle. Vše mlčelo, pak tichý šepot prozrazoval, že děti kuji plány. A Józsa Koudelků se nezdržel a vykřikl: „Když se nebudeme rvát, a budeme se mít rádi!“ A už ostatní také chtěli mluvit.

„Nejlépe ukážeme Pánu Ježíši, že Ho máme rády, když se budeme pěkně modlit,“ zaštěbetala Růženka Mikošová.

„Když budeme poslouchat maminku a nebudeme ji zlobit!“ mínila Mařka Pavelčíková.

A takových nápadů bylo hned plno. Již všichni řekli své mínění, jen Anička Prchliková, sedící v první lavici, mlčela. Bylo to velice hodné děvčátko, chodívala často ke sv. přijímání a měla Pána Ježíše opravdu ráda. Velebnému pánovi bylo divno, že ona nic neřekla, jak ukáže Pánu Ježíšovi, že Ho má ráda.

„No, Aničko, ty nám nepovíš, jakou radost uděláš Pánu Ježíši o prázdninách?“ tázal se jí s úsměvem kněz.

Začervenala se jako růžička a pak pravila: „Já si teď jen vzpomínám, jak mně vypravovala maminka něco a hned to řeknu, jen bych nechtěla nic zapomenout.“ Všichni byli zvědaví, co to bude za vypravování a čekali napjatě, kdy už začne vypravovat. Však už si Anička odkašlala, pohládila si vlásky a pravila: „Maminka mně vypravovala, že tehdy, když ona chodila do školy, dělaly Pánu Ježíši děti radost takto: Kdykoliv šly ze školy, zamilovaly všechny přímo do kostela, stojícího blízko školy při silnici. V kostele se před svatostánkem pomodlily Otčenáš, Věřím v Boha a pak řekly Pánu Ježíši: „Páne Ježíši, my Tě máme rády a budeme Tě vždycky uctívat.“ Pak poklekly a šly domů. A maminka mně říkala, dokončovala Anička své vypravování, že Pán Ježíš měl z toho jistě radost, když k Němu přišlo tolik dětí „na besedu“. — — —

„Dobře, Aničko, ale o prázdninách přece se nechodí do školy, kdy tedy budeš chodit k Pánu Ježíši na besedu?“ otázal se kněz.

„To mně také maminka už poradila. Říká mně vždycky, že mám po každé vejít do kostela, kdykoliv jdu vedle něho. Tak chci o prázdninách také chodit častěji k Pánu Ježíši.“

Velebný pán ji pochválil za toto krásné předsevzetí a řekl pak ještě dětem: „I vy, děti, si umiňte, že budete často navštěvovati Pána Ježíše v nejsv. Svátosti. Zvláště však chodte často přijat Pána Ježíše do svých srdcí. Pán Ježíš volá k vám také: Pojdte ke mně... já vás občerstvím!...“

Zazvonilo — konec vyučování. Pomodlily se a vyšly v řadě ze třídy. A dnes po prvé šly všechny děti ze školy přímo do kostela navštívit svého Přitele a tak zahájily své prázdniny. Před svatostánkem slíbily Pánu Ježíši, že Ho budou navštěvovat i o prázdninách co nejčastěji.

Připojte se i vy k oněm dětem! Na první stránce máte obrázek Pána Ježíše s rozpjatými rukama. Zdá se, že chce obejmouti celý svět a volá všechny k sobě, aby je občerstvil. A ze svatostánku volá k vám stále Dobrý Pastýř: „Pojď, dítě, ke mně, mám tě tolik rád!“ Uslyšíš Jeho hlas?

Čím budeš?

Fr. Jiří.

Já budu knězem, sladký Pane. — Až budu knězem, co se stane? — Budu jak maminka tvá, — budu jak sestřička tvá, — nevěříš?

A tvůj kříž, — to bude pouto, které nás spojí, — že budem oba na věky svoji, — na oltáři a v životě. — Budem si přítel, bratříček, — na nebi je náš Tatiček. — Den co den přijdeš do mých dlaní. — Pak bude sladké celování! — Tvé i mé!

Budu Tě chovat, jak maminka chová; — budu na Tě volat, jak sestřička volá: — „Lásko má, Bratře, Pane!“ — A stane se to, stane! — Díky, díky, můj Pane!

Ranní modlitba Popelušky.

(K. Dostál-Lutinov: Popeluška.)

Svatý dobrý andělíčku,
uslyš moji modlitbičku,
by mou prací celý den
dobrý Bůh byl veleben!

Dej mi, ať jsem trpělivá,
ke všem lidem přívětivá,
radost dělám rodičům,
v pořádku mám celý dům!

Milosrdenství.

Malá dívka Vítka těžce onemocněla. Již několik dní ležela v posteli s rozpaleným obličejem, oči měla nehnutě upřené na matku a přece ji nepoznávala. Pak stále spala, cukala ramínkami, vzdouvala trošku ústa, což dělávala, když chtěla zvláště pěkně o něco prositi. Matka seděla u postele ve dne v noci, všechno přinášela, ulehčovala bolest, aby ji tolik necítila, až konečně rozpalené tvářičky pobledly, modrá očka, která až dosud hleděla mdle a nevšímavě, zvolna oživovala a počínala si všímati věci ve světnici. Pak už otevřela i ústa a mluvila opět o věcech, o nichž mluvívala, než onemocněla. Ale jednoho dne, když na posteli již ležely různé hračky a právě překrásné jítro hledělo do světnice, malá Vítka ležela tiše, o něčem přemýšlela a dala se pojednou do hořkého pláče. Matka se nad ní sklonila, hladila po kadeřích a ptala se svého andílka, proč tak pláče.

„Protože jsem velice, velice zhřešila.“

„Kdepak jsi zhřešila, milá Vítko?“

„Já jsem onehdy prosila Pána Boha, aby dal pryč ten veliký kočárek, který mi stál pořád na nohách, a tys jednou řekla, že milý Pán Bůh učiní všechno, oč jej prosíme, ale kočárek mi přece nedal pryč a ten tu stál stále a stále. Nyní je už kočárek pryč, ale já jsem viděla, žeš ho odstranila ty a položila mi sem ty krásné loutky a šatečky. Tu jsem si pomyslíla, že Pán Bůh není vůbec milosrdný a že už ho nebudu vůbec nikdy o nic prositi. Ale nyní on mě za to jistě potrestá a nechá zemřít.“

„Poslouchej, Vítko,“ pravila matka vzlykajícimu dítěti, „budu ti něco vyprávěti a na něco se tě zeptám. Pamatuješ se, jak jsi byla na ruce polita horkou vodou a jak to bolelo?“

„Ano.“

„Co jsme tehdá učinili?“

„Přišel veliký doktor a cosi mi říkal.“

„A co já jsem pak udělala?“

„Tys mne položila do postele, zavázala ruku šátkem a dala jsi mi mnoho krásných věcí.“

„A jaká byla ruka za několik dní?“

„Pak se už uzdravila.“

„Dlouho pak ještě bolela, dlouho?“

„Ne, pak už vůbec nebolela.“

„Když se nedávno rozbila skleněná tyčinka, se kterou jsi si tak často hrála, což, uzdravila by se také a opět scelila, kdybychom ji ovázali šátkem a položili do postele?“

„Jistě ne,“ odvětilo dítě, smějíc se v slzách.

„A proč ne?“

„No, protože — protože — maminko, proč ne?“

„Podívej se, protože v tvé ruce je maso, které roste, a krev, která jím protéká a růst zavlažuje. A když se pro nějakou nepozornost způsobí rána, tu maso se samo spojí a sroste a stékající krev ho zavlažuje,

aby rostlo, kdežto tyčinka, když se jednou rozbije, musí zůstat rozbitou a nikdy nesroste, protože není živá. Chápeš to už?"

"Ano, maminko."

"A nyní, kdo dal masu sílu, že může růsti, a krvi, že zavlažuje a uzdravuje?"

"Pán Bůh."

"Kdo nám dal taková srdce, mně a tatínkovi, že tě máme tak rádi a že ti musíme všechno dáti, co potřebuješ, abys mohla žít a nadto abys měla hodně radostí?"

"Pán Bůh, maminko."

"Tak vidíš, milá Vítko, jak je Pán Bůh milosrdný. Poněvadž on sám nemůže jen tak ke každému přijít a hned mu pomoci, poněvadž je příliš vznešený a přebývá v nebesích, proto učinil už lidi takovými, že nemohou chladně patřit na cizí bolest, ale že se v nich hned pohne srdce a oni spěchají navzájem si pomoci. Však se pamatuješ, jak jsi křičela, když se mohlo kotě téměř uskrtnout na červené šňůře a jak jsi je osvobodila a hladila, až spokojeně vrnělo a usnulo na tvém klíně?"

"Ano, maminko."

"A velikému doktorovi dal Pán vědomosti, že může poznati vlastnosti bylin a věcí, aby z nich mohl udělati mast nebo nápoj, aby se lidé opět uzdravili, když jsou nemocní. A ohni dal Pán Bůh, aby hřál, vodě, aby byla mokrá, slunci, aby svítilo, chlebu, mléku, ovoci, aby nás živily a nám dal rozum, abychom tyto věci lépe poznávali a stále lépe jich užívali. Všude posílá lidi jako anděly strážné k pomoci, a i ke mně dnes v noci přišel a řekl mi, abych ti sundala vozík. Chápeš to už, Vítko?"

Nemocná dívka až dosud pozorně naslouchala upřeně na matku poblížeji svými jasnými očima, až se jí konečně počala víčka přivírat, jako by chtěla spát, jako ono hladné kotě. Byla už úplně přesvědčena a v její tváři se zářil takový klid, jako by sám Pán Bůh byl sem přišel a toto jí řekl; neboť věří všemu, co jí řeknou rodiče. Matka však odešla do vedlejší světnice a tam se vyplakala až do poslední slzy. Sama nevěděla, zda plakala radostí nebo lítostí.

Když se po chvíli vrátila, dívka už tvrdě spala. Líčka jí opět zčervenala, nyní však zdravím, na čítku stály malé jasné kapičky, panenky ležely vedle na pokrývce a nic si nedělaly z toho, že zdravý spánek dívky tak dlouho nemůže být ničím přerušen.

Proč máme zvláště milovati a ctíti anděla strážce.

Poněvadž:

Anděla strážce pojí s námi pouta nevýslovně něžná. Uvážili jsme již někdy propast jeho lásky a dobroty?

Anděl strážný nás miluje láskou otce, který bdí nad milovaným dítětem a vždy hledá jen jeho dobro.

Miluje nás láskou matky, která nespouští svého miláčka s očí.

Miluje nás láskou bratra, který věrně stojí po boku své bezmocné sestřičky.

Miluje nás láskou pastýře, který svou ovečku brání proti všem nepřítelům, nasazuje veškerou moc a sílu, aby ji vysvobodil ze spárů dravých vlků.

Miluje nás láskou lékaře, který má soucit s nedostatky a slabostmi svého pacienta, dnem i nocí bdí u jeho bolestného lože, aby zachoval jeho vzácný život.

Miluje nás láskou zastánce, který všechny naše časné i věčné záležitosti přijímá za své a přivádí je k dobrému konci.

Miluje nás láskou vůdce, který svým chráněncům stále ukazuje cestu k nebi a varuje před propastmi.

Miluje nás láskou přítele, který je věrně při nás, neopouští nás v nesnázích ani v bídě.

Miluje nás láskou učitele, který své nevědomé žáky učí vědě víry.

Miluje nás láskou pána, který nám za nepatrné služby prokazuje nesčetná dobrodíní.

Miluje nás láskou krále, který svým poddaným zajišťuje bezpečnost, pokoj, mír a všechno, co jest k jejich blahu.

Od kdy nás miluje náš anděl strážný? Od té chvíle, kdy jsme spatřili světlo světa. — Jak dlouho nás bude milovat? Až do posledního okamžiku našeho života, ano, po celou věčnost. — Kde nás miluje? Na každém místě na světě a kdysi i v nebi. „Neboť andělům svým o tobě kázal, aby tě ostržovali na všech tvých cestách.“ (Žalm 90, 11.)

Premýšlejte, malí přátelé, zda pamatujete jak náleží, na tak vzácného přítele, anděla strážce. A zanedbané hleďte dohonit.

Pro vaše povzbuzení vybral tento článek z vzácné knížky „Andělům svým o tobě přikázal“ (vyšlo v Edici Smíru v Přerově, cena 8 Kč) váš strýc Všudybyl.

Misijní koutek.

Boží pravda, malí přátelé, není spokojena, když jenom věříte, co Bůh zjevil a Církvi svatou k věření předkládá. Víra si žádá skutků, víra také chce proniknouti ke všem lidem; víra žádá po každém z nás, abychom byli misionáři, apoštoly ve svém okolí. I vy, pokud můžete a jak dovedete.

Poslyšte, jaký příklad vám daly

malé apoštolky hrdinky.

V rovníkové vesnici Akark se chystala k prvnímu sv. přijímání čtyři děvčátka. Lidé se divili, že jdou ke sv. přijímání, přece je nedali na katechismu a nikdo jich neznal. Až misionář je uspokojil: Čtyři malé hrdinky byly začkami ve vzdálené škole sester misionářek. Byly hodné, pilně se učily náboženství a tak byly pokřtěny. Ale neočekávaně přišel otec, pohan, a odvedl je domu, velmi daleko od misie. Sestry tonuly v úzkostech o své bývalé školačky, co z nich bude? Zapomenou na Boha? Až po dlouhé době se misionář

dostal do rodné vsi děvčat a jaké ho čekalo překvapení! Když přistál na břehu, celý zástup dětí, děvčat i chlapců se mu hnal naproti. A v čele zástupu naše čtyři hrdinky: „To jsme se na vás načekali, Otče! Podívejte se, co je nás tu, všichni umíme modlitby, katechismus a písně, naučili se tomu od nás!“

Misionář zkoušel děti a skutečně, uměly velmi dobře, téměř všechny tak dobře, že mohly býti hned pokřtěny. Misionář měl radost a co dal horlivým malým apoštolům: „Když jste tak pracovaly pro Pána Boha, přijďte ve svátky do misie a půjdete k prvnímu svatému přijímání!“ Víc skutečně nemohl děvčátkům darovati; radostí plakala a společně slíbila: „Přijdeme, Otče!“

A přišla. Otec pohan jim hrozil, půjdou-li do misie, „Tatínku, prosíme tě, dovol nám, Pán Ježíš nás čeká!“ Ale otec jen zakazoval a sliboval padesát ran karabáčem. Děvčata se však nelekla oběti. Šla, chytili je, bez nářku přijala každá padesát ran — — — a šla znovu. — Před odchodem domů se jich tázal misionář: „A co bude doma?“ — „Co bude doma?“ odpověděla Kristina, nejstarší z nich, „ale co na tom. Rány přebolí, ale Pán Ježíš zůstane s námi!“

Kdyby se tě tak Pán Ježíš otázel: Kolik jsi již přivedl ke mně svých druhů? Kolik přítelkyň a kamarádek jsi získala pro pravdu Boží? — Co byste odpověděli, malí přátelé? — A kdyby se tě Pán Ježíš ve svatostánku na konci prázdnin otázel: Proč jsem tě tak zřídka vídal v kostele, ač byly prázdniny? Proč jsi nepřišla ke svatému přijímání? — Již dnes se rozhodni, kterak budeš následovati příkladů malých čtyř hrdinek z Afriky.

Slavní vítězové a vůdcové.

Zrovna na začátek prázdnin připadají dva velmi slavné dny: svátek svatých apoštolů Petra a Pavla a o několik dní později svátek apoštolů slovanských sv. Cyrila a Metoděje. Na tyto dva svátky svět rád zapomíná, ale ať zapomíná, však bude kdysi litovat. My, dobré a upřímně věřící děti nezapomeneme, nenecháme tyto dva svátky přejíti jako by všední dny byly. V duchu navštívíme římský chrám sv. Petra a u hrobu prvního papeže poděkujeme za milost, že jsme od malů údy Církve svaté a věrnou oddanost slíbíme svatému Otci, jenž na zemi zastupuje Krista Pána. Navštívíme sv. Pavla, apoštola a mučedníka a zaprosíme jej, aby nás naučil takové horlivosti, statečnosti a obětavosti ve službě Pánu Bohu, jako on sám dovedl všechno, i život v obět přinést.

A nepůjdeme sami, na duchovní pout i na celý život si za průvodce vyprosíme sv. Cyrila a Metoděje, s nimi budeme mítí snadný přístup ke sv. Petru a Pavlu: pocházejí naši slovanští apoštolé ze Soluně a tam přece hlásal evangelium sv. Pavel; na biskupy byli posvěceni a právo apoštolovat Slovanů dostali od papeže, a ten zase je přímým nástupcem sv. Petra.

Děti milé, přemýšlejte dál v tyto dva svátky; uvidíte, že naši svatí apoštolové vám povědí ještě více, nežli mohlo jen naznačiti několik rádek v „Pán přichází“.

Naše soutěž nemůže býti rozhodnuta v tomto čísle, nýbrž se všichni dovědí o jejím výsledku až na počátku příštího ročníku. Příspěvek z posledního čísla pošlete nejpozději do 20. června, kdy se soutěž uzavře a rozsoudí. Odměny rozešleme již o prázdninách.

Učís se také cizím jazykům? V polštině tě budou zajímat Stan. Jachowicz z Wiersze i bajki (vyd. Księg. Św. Wojciecha, Poznań; str. 213), v nichž polský básník a přítel dětí mluví verši o věcech Božích, o ctnostech dětí, tlumočí jim poučení ze světa zvířátek a rostlin. Francínáře potěší výbor krásných povídek, podobných legendám, od Paul Cazin: Histoires plaisantes (vyd. J. de Gigord, Paříž; str. 186), zvláště povídky o zvířatech světců se ti budou líbiti. O našich vzácných přátelích, o andělech, poutavě vypráví P. M. H. Lelong OP, v knížce Les bons anges (vyd. Desclée de Brouwer, Paříž; str. 127, cena 10 frs), dovíš se, čím jsou nám andělé a také poznáš, jak žijí francouzské děti; tato knížka vyšla ve sbírce L'année en fêtes pour nos enfant. Hlavně hoši s chutí a k svému prospěchu si přečtou knížku P. G. A. Lutterbecka SJ: Luigi, der kleine Soldat (vyd. Herder, Freiburg; str. VIII a 102, cena 1.80 Mk); shledáš, že sv. Alois nebyl žádný bázlivec, ale opravdový hrdina a statečný chlapec, který dovedl býti cele bojovníkem o nebe! Každá z těchto knížek má řadu obrázků.

Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo nám. 16

pro vás vydává časopis Pán přichází, kromě toho také nový Katechismus a dodá všechny učebnice náboženství.

Použijte služeb Matice cyrilometodějské!

10. obrázek naší soutěže.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Nová sazba povolena ředitelství pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.